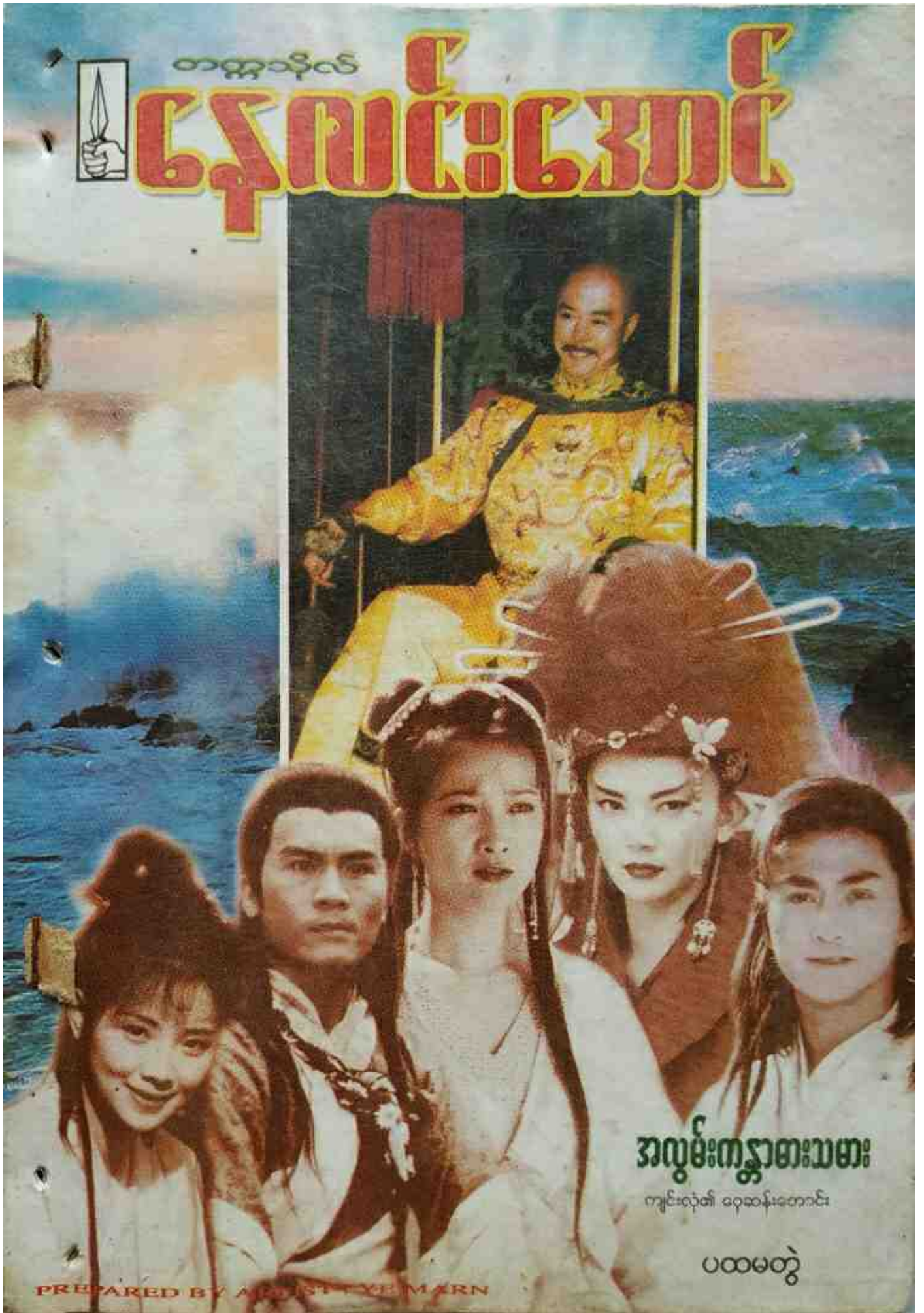

တက္ကသိုလ်

နောက်ခေတ်

အလွမ်းကန္တာစားသမား

ကျင်းလှိုင်၊ ဒုတိယအောင်

ပထမတွဲ

PREPARED BY ARTIST EYE MARN

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်
အလွမ်းကန္တာမားသမား

မေမေတို့

(၁+၃)ပေါင်းချုပ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၃/၂၀၀၂ (၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၂၆/၂၀၀၂ (၂)

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၂-ခုနှစ် မေလ

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၅၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ချစ်စရာစာပေ

၅၇၊ ဝေပုလ္လ-၂ လမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊
ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်တင်တင်ဌေး(၁၄၆၈၁)၊ ပန်းကြာခိုင် ပုံနှိပ်တိုက်
၅၆/ပြည်လမ်း၊ ဧရာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အထက်မြန်မာပြည် - **နဂါးစာပေ** (မန္တလေးမြို့)

မြန်မာ့ရေး - ကိုမျိုး (ဝန်းကြော့ခိုင်)

ရွှေပဒုမ္မာစာပေ

၁၅၈(က)၊ ၃၇-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

တက္ကသိုလ်
နေလင်းအောင်

အလွမ်းကန္တာစားသမား

(ပထမတွဲ)

အခန်း (၁)

သေလျှင် ရှုံးဆည်

ပြာလွင်သော ကောင်းကင်။
 အပြန်ကျယ်ကြီးဖြစ်သော သဲပြင်။
 ပြာလွင်သောကောင်းကင်နှင့် သဲပင်လယ်သည် ကြည့်၍
 ကောင်းလှ၏။
 အရှေ့ အနောက် တောင် မြောက် မည်သည့်ဘက်ကို
 ကြည့်ကြည့် သဲကန္တာရကြီးမှာ ရှုမဆုံး ဖြစ်နေသည်။
 အပူရှိန်မှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် တံလျှပ်များမှာ ရေပြင်မှ
 လှိုင်းများသဖွယ် တစ်ရိပ်ရိပ် ထနေ၏။
 တံလျှပ်များမှာ အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် ပျောက်သွား
 တတ်သည်။

တံလှုပ်ကို ရေထင်သည် ဟူသော စကားများသည် ဤ အရပ်မျိုးမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်သဲကန္တာရ၌ လေပြင်းတိုက်လျှင်လည်း တိုက်နေ တတ်သည်။

ငြိမ်လျှင်လည်း ငြိမ်နေတတ်သည်။

လေတိုက်နေလျှင် သဲများ ပါလာတတ်ပြီး တဖြန်းဖြန်း နှင့် တိုက်ခတ်နေတတ်သည်။

သဲများမှာ ပူလောင်နေစေဖြင့် မျက်နှာကို ရိုက်ခတ်သော အခါ ပူလောင်ပြီး စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်ကြရသည်။

ကြာသော် မျက်နှာပြင်၌ သဲများ ကပ်ငြိမိသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်စိပင် ဖွင့်မရဘဲ ရှိတတ်သည်။

ထိုဒေသကား ဓာရုတ်ပြည်အလယ်ပိုင်း သဲကန္တာရဒေသ ဖြစ်လေသည်။

အလွန်ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော ဒေသဖြစ်ပြီး ရာသီဥတု အလွန်ကြမ်းသော အရပ်ဖြစ်သည်။

နေ့ဘက်တွင် မီးတောက်မတတ် ပူပြင်းလှသော်လည်း ညဘက်ရောက်သည်နှင့် အရိုးကွဲမတတ် အေးလှသည်။

ထို့ကြောင့် အပူအအေး မညီမျှဘဲ ရာသီဥတုကြမ်းသော ဒေသဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအရပ်ဒေသ၌ လူနေကျသည်။ ရာသီဥတုဒဏ် အကြမ်းခံနိုင်သူများသာ ဤဒေသ၌ နေထိုင်ကြသည်။

ဤဒေသခံလူများမှာ ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်သော အကြမ်း ခံ ရေစိမ့်ခံ လူမျိုးများသာ ဖြစ်ပါသည်။

သီးပင် စားပင် ဆိုသည်မှာ အရုပ်ရေးပြရမည့် ဒေသ ဖြစ်၏။

ဤမျှပူလောင်သော သဲများအတွင်း မည်သည့်အပင်မျှ လည်း မပေါက်နိုင်ချေ။

မြင်လေရာရာ၌ သဲအတိသာ ရှိသည်။ အပေါ်က နေပူ သဖြင့် သဲပြင်ကပါ ပူလှသည်။

ဤအရပ်၌ ကုလားအုတ်နှင့် မြင်းများသာ သွားလာနိုင် သည်။ မြင်းများမှာမူ အကန့်အသတ်နှင့် သွားလာနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပြီး ကုလားအုတ်များကတော့ သွားချင်ရာ သွားလာနိုင် ပေသည်။ အကန့်အသတ် မရှိပေ။

ဤမျှပူလောင်သော သဲကန္တာရကြီးအတွင်း၌ လူတစ်စု သည် ဓားပွဲတစ်ခုကို တဟေးဟေး တဟားဟားနှင့် အား ပေးနေကြသည်။

အားပေးသူများမှာ မနည်းလှပေ။ လူနှစ်ရာခန့် ရှိသည်။ လူအုပ်ကြီးအလယ်၌ အကျိချွတ်နှင့် ချွေးသံရဲရဲ ဖြစ်နေ သော လူသားနှစ်ဦး ဓားကိုင့်ပြီး အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက် နေကြလေသည်။

တိုက်ခိုက်နေသူများ၏ ကိုယ်ကာယကို ကြည့်ပါဦး။ နှစ်ဦးစလုံး ကျစ်လျစ်သန်မာစွာထွားကျိုင်းသူများချည်း ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့၏ ကြက်သားများမှာ ပွယောင်းယောင်း မဟုတ်။ ကျစ်လျစ်သန်မာသူများဖြစ်သည်။ ချွေးများဖြင့် ပြောင်နေအောင် ကြက်သားများမှာ ဆီလူးထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

တိုက်ခိုက်နေသူများတွင် တစ်ဦးသည်အသက်ကြီးသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ရှိ၏။

ပါးမြိုင်းမွေးများ ရှိနေသဖြင့် မျောက်ကြီး တစ်ကောင် အလား ထင်မှတ်ရသည်။ ဆံပင်ကလည်း ရှည်လျားသဖြင့် ပခုံး၌ ဝဲကျနေသည်။

သူ၏ခါးကြီးမှာလည်း တော်ရုံတန်ရုံလူ မကိုင်နိုင်သော ခါးကြီးမျိုး ဖြစ်သည်။

ခါးကြီးမှာ ဖြက်အားဖြင့် လက်တစ်ဝါးစာခန့် ရှိပြီး တစ်လံလောက် ရှည်သော ခါးကြီးဖြစ်၍ တော်ရုံ လူဖလံ ကလေးများအနေဖြင့် ခါးကြီးကို လုံးဝ ကိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ခါးကြီးမှာ နေရောင်အောက်၌ တပြောင်ပြောင်တဝင်းဝင်း ဖြစ်နေ၏။

ခါးရောင်ဖာပိတ်လျှင် မျက်စိများ ကျိန်းစပ်ကုန်သည်။

“ဟေး...”

“ဟား...”

“အီး...”

သူတို့၏ မာန်သွင်းသံများမှာ ဆူညံနေသည်။

အထူးသဖြင့် မျောက်ကြီးကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်နေသူ၏ မာန်သွင်းသံက ပို၍ စူးရှပေ၍ လွင်နေသည်။

အသံဆူညံသကဲ့သို့ ဝေးကလည်း လေတိုးသံ တွဲတိုးတိုး မြည်နေသည်။ လူဆူသကဲ့သို့ ဝေးကလည်း ဆူနေသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကမူ ပထမလူထက် အသက်ငယ်ရွယ်သည်။

ရုနယ်ပျိုမျစ်သော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရည်ကတော့နူးညံ့ချောမောသောရုပ်ရည်မဟုတ်ချေ။

ဤအရပ်၌ရှိသူ ယောက်ျားတိုင်းလိုလို ဤမျက်နှာမျိုးသာ ရှိတတ်သည်။

ချောမောသူဆိုလျှင် ရုပ်ရည် အသင့်အတင့် ရှိသူသာ ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရှိတတ်သည်။ ဤလူငယ်မှာ ရုပ်ရည်အသင့်အတင့် ရှိသည်။

မျက်ခုံးများ အထူးနက်သည်။

မျက်လုံးများက ကြည်လင်အေးစက်နေသည်။

ဤအရပ်၌ရှိသူများမှာ များသောအားဖြင့် မျက်ခုံးများ မနက်ကြပေ။

မျက်လုံးများ မကြည်လင်ကြပေ။

ဤလူငယ်မှာ ရုပ်ရည်အားဖြင့် ကြည့်ကောင်းသူဖြစ်သည်။

အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်သာရှိ၍ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိနေလေပြီ။

လူငယ်၏စားကတော့ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူလောက်
မကြီးမားလှချေ။

သူလည်း လျင်မြန်သည်။
မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူထက် ပို၍လျင်မြန်သည်။
နှစ်ဦးစလုံး ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခိုက်နေကြ၏။
“ဝှီး”

“ဝှစ်...ဝှစ်”
“ထန်...ထန်”

သူတို့သည် ခွန်အားချင်း ဓားစွမ်းချင်း တူညီနေသဖြင့်
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပြတ်ပြတ်သားသားပင် အနိုင်မတိုက်နိုင်
ကြချေ။

ထိုအခါ....

တစ်ယောက်အမှားကို တစ်ယောက် စောင့်ရတော့သည်။
သူတို့သည် တစ်ကွက်မှားလျှင် အသက်ပါသွားနိုင်သဖြင့်
မည်သူမျှအမှားမခံဘဲ သတိရှိရှိနှင့် တိုက်နေကြသည်။

အပေါ်မှနေမင်းကလည်း ပူပြင်းလှသည်။
အောက်မှသဲကလည်း ပူလှသည်။

သို့ရာတွင်....

သူတို့သည် ထိုအပူများကို မမူကြချေ။
သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျားချောင်း
ချောင်းလျက် အခွင့်သာသည်နှင့် ပြေး၍တိုက်ခိုက်ကြသည်။
တိုက်ပွဲကြာမြင့်လာသောအခါ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူ
သည် လက်ပန်းကျလာလေ၏။

လူငယ်ကတော့ ပုံမှန်ရှိနေသည်။

ဤမျှပူပြင်းသော အပူရှိန်အောက် တိုက်ကြရသဖြင့်
မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူမှာ လူငယ်ကဲ့သို့ သက်လုံမကောင်း
နိုင်ချေ။

ဓားကွက်များသည် ကျလာ၏။
ခွန်အားလည်း လျော့ပါးလာသည်။

လူငယ်ကတော့ မောပန်းဟန် မရှိသေးချေ။
လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်ဆဲဖြစ်၏။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စ ပြုလာလေ
သည်။

“ဝှီး”

“ဝှီး...ဝှီး”

“ထန်း...ထန်း”

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူသည် ရေရှည်တိုက်နေလျှင် သူ
လည်စင်းပေးရတော့မည်ကို သိသည်။

ထို့ကြောင့်....

အားကုန်ထုတ်၍ တိုက်တော့သည်။

မြန်မြန်ရှင်းနိုင်မှ သူ အနိုင်ရရှိမည်ကို သိသည်။

လူငယ်ကလည်း ထိုအကွက်ကိုမြင်သည်။

သူ့မှာက အင်အားရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် တရကြမ်းခုခံသည်။

ထိုအခါ....

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူမှာ ဒုက္ခရောက်ရတော့သည်။

အသေအလဲ ပြန်လည်ခွဲခံနေရတော့သည်။
အခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်း လူငယ်က အသာစီးရလာ
သည်။

မည်သူ့ရုံး၍ မည်သူ့နိုင်မည်ကို ဝိုင်းကြည့်နေသူများ ရိပ်မိ
လာကြ၏။

“ဟေး...ဟေး...ဟေး”

“ချကြ၊ ချကြ၊ ကန္တာရသွေးဟာ နီတယ်ဟေ့”

“အလျှော့မပေးတမ်း ချကြ”

တစ်ကြိမ်တွင် လူငယ်၏ဓားချက်ကြောင့် မုတ်ဆိတ်ကျင်
စွယ်နှင့်လူသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွား၏။

ပရိသတ်ထဲမှ အစမေခိုတ်သံများ ထွက်လာသည်။

လူငယ်သည် အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံပေ။

အတင်းဖိပြီး တိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ဓားပြားကြီးကိုင်ထားသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူမှာ
ရှောင်တိမ်းရင်း ခြေချော်ကာ ပက်လက်လန် လဲကျသွား
တော့၏။

လူငယ်မှာ လျင်သည်။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူထံသို့ ချက်ချင်း ခုန်ဝင်လာပြီး
ဓားဦးနှင့် ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...လျော်ချန်း နိုင်ပြီ”

“လျော်ချန်းကွ”

“လျော်ချန်းကို ဘယ်သူယှဉ်မလဲ”

လျော်ချန်းဘက်မှ အားပေးသူများ၏အသံသည် ဆူညံ
သွားသည်။

မှန်သည်။

လူငယ်ကသတ်လျှင် သေရတော့မည်။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူမှာ ဓားပြားကြီးကိုကိုင်လျက်
လဲကျနေလေ၏။

သူ မည်သို့မျှ မလုပ်နိုင်တော့ပေ။

သူ့ဓားကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် လျော်ချန်းက သူ့ဓား
ကို ထိုး ဝှင်းနိုင်သည်။

ထိုအခါ...

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူ သေရတော့မည်။

ထိုစဉ်...

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို”

ဝိုင်းကြည့်နေသူများထံမှ အာမေခိုတ်သံများ ဆူညံစွာ
ထွက်လာလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူမှာ ခြေဖျားနှင့် သဲများကိုကော်
လျက် လျော်ချန်း၏ မျက်နှာသို့ ပက်လိုက်သောကြောင့်
တည်း။

သဲမှုန်များသည် လျော်ချန်း၏မျက်လုံးထဲသို့ ဝင်သွားလေ
သည်။

လဲကျနေသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူသည် ခုန်ထ လိုက်ပြီး လူငယ်အား ဓားပြားကြီးနှင့် အားရပါးရ ခုတ်ချ လိုက်၏။

ထိုခင်းချက်မှာ လူငယ်၏ကိုယ် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားမည့် ခား ချက်ပေတည်း။

“ဝိုး”

လူငယ်မှာ မျက်လုံးထဲသို့ သဲများဝင်သဖြင့် မျက်လုံးပြန် ဖွင့်မရဘဲရှိစဉ် ဝိုးခနဲလေတိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူသည် သူ့ခေါင်းပြတ်တော့မည်ကို သိသည်။

တစ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ကိုယ့် လျက် ခေါင်းငုံ့ရှောင်လိုက် လေ၏။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့် လူမှာလည်း သည်တစ်ချီတော့ သည်ကောင် မရှောင်နိုင်တော့ပြီဟု ယူဆပြီး အားရပါးရ လွှဲခုတ်လိုက်ရာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လူငယ်၏အရှေ့သို့ တစ်ဝက်မျှ ကျုံ့ဝင်သွား၏။

ခားချက်လွဲသွားလျှင် ထိုသို့ဖြစ်မည်မှာ သေချာပေသည်။

ခားပြားကြီး၏ အလေးချိန်ကစည်း အလွန်အားကြီးလှ သည် မဟုတ်ပါလော။

သူ ဟန်ချက်ပျက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်မှာ အလွန်ပါးနပ်သူဖြစ်သည်။

သူ့ရှေ့ရှိရန်သူ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ဝက် ကျုံ့လာသည်ကိုလည်း သိသည်။

မျက်စိထဲ သဲဝင်သွား၍ အမြင်မရှိတော့သော်လည်း နား ထဲ၌ အသံများကိုကြားပြီး အခြေအနေကို မျက်စိဖြင့်မြင်ရ သကဲ့သို့ သိနေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရှေ့သို့ကျုံ့လာသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ခားဖြင့်ဝိုင်း လိုက်သည်။

“ရွမ်း”

“အား”

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူမှာ သဲပြင်ပေ၌ မှောက်လျက် ကြီး ကျသွားတော့၏။

လူငယ်၏ ခားချက်သည် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူ၏ ဝိညာဉ်ကို နုတ်ယူသွားပေပြီ။

လဲကျသူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မလှုပ်တော့ပေ။

အသက်သေဆုံးသူသည် အဘယ်မှာ လှုပ်ရှားနိုင်ပါမည် နည်း။

သူ၏ခားပြားကြီးမှာ သခင်ကဲ့သို့ပင် သဲပြင်ပေ၌ လွင့် ကျနေ၏။

နီရဲသောသွေးများသည် သဲပြင်ပေ၌ ကျနေ၏။

ပူပြင်းသောသဲပြင်က သွေးများကို ချက်ချင်းစုပ်ယူသွား လေသည်။

ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသည့် ပရိသတ်များသည် ငြိမ်သက် သွားကြလေ၏။

အခန်း(၂)

ဘေးမြဲရာအရပ်

လူငယ်ခားသမားသည် မျက်စိဖွင့်၍မရသဖြင့် အသံကို သာ နားထောင်နေသည်။

သူ့ထံသို့ မည်သည့်ခားများ ဝင်လာမည်လဲဟု စောင့်နေမိသည်။

သူသည် အသံကိုသံ နားထောင်နေရသည်။

သို့သော်....

သဲပြင်၌လဲကျနေသူသည် မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျှ မလုပ်နိုင်တော့ပေ။

သူ့ခားကြီးကလည်း သဲပြင်ပေါ်၌ကျနေသည်။

လူတစ်ယောက်သည် အပြေးရောက်လာပြီး လျော်ချန်းထံ ရေအိတ်တစ်အိတ်လာပေး၏။

ဆိတ်သားရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့်ရေအိတ်ကိုလျော်ချန်း ယူပြီး မျက်စိထဲမှသဲကို ထုတ်ယူရန်ကြိုးစားသည်။

မကြာမီ....

သဲများစင်ကြယ်ပြီး ကြည့်လာနိုင်သည်။

သူသည် ရေအိတ်ကို ယူလာသူထံ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ရေသည် သူတို့၏အသက်ပင်။

“လျော်ချန်း....မင်းဟာ ကန္တာရခားသမား ပီသပါပေတယ်၊ ကန္တာရခားသမားဟာ အဲဒီလိုလျှင်ရမယ်”

လျော်ချန်းသည် သူ့အား အားပေးစကား လာရောက် ပြောကြားသူကို ကြည့်လိုက်၏။

မျက်လုံး၌ သဲများ မစင့်တစ်စင်ဖြစ်နေ၍ ကြည့်ရသည်မှာ အားမရပေ။

ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင်....

မကြာမီ ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်လာသည်။

ဝါးတန်းစု။

ကန္တာရဒေသ လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဝါးတန်းစုတည်း။

ဝါးတန်းစုသည် နာမည်ကျော်ပေတည်း။

သူ့အား ကန္တာရဒေသသားများက ဆိုးသက်ပြင်း ဝါးတန်းစုဟုပင် ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။

သေဘေးနှင့် အကြိမ်ကြိမ်ဆုံးသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ဝါတန်းစုမှာ မသေဘဲ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်....

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုမှာ ကန္တာရဒေသ၌ အကြီးရင့်ဆုံး၊ အတွေ့အကြုံ အရင့်ကျက်ဆုံးသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဝါတန်းစုမှာ အသက်ရှစ်ဆယ် ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ဤဒေသ၌နေထိုင်ကြသော ဒေသခံများမှာ သည်အရွယ်ထိ မနေကြရပူးပေ။

တိုက်ပွဲဖြစ်သည့်ဒဏ်၊ ရာသီဥတု ကြမ်းတမ်းသည့်ဒဏ်တို့ကြောင့် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ခန့်တွင် သေဆုံးကြရသည်။

အများစုမှာ တိုက်ပွဲများကြောင့် သေဆုံးကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝါတန်းစုတား သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ရော ဓားလက်နက်တို့၏အန္တရာယ်ရော အကြိမ်ကြိမ် ကျရောက်ခဲ့ပါလျက် သေမင်းခေါ်ရာသို့ မလိုက်ရဘဲ တင်းခံနေသူ ဘိုးသက်ရှည် တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ သူ့ကို ဒီအထိ မရည်ရွယ်ပါဘူးဗျာ”

ဘိုးသက်ရှည်ဝါတန်းစုက....

“မင်းဘက်က မှန်ပါတယ်ကွယ်၊ မင်းက မဟုတ်တာလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူက မမှန်တာလုပ်တာ၊ မရိုးမသား

လုပ်တာ၊ သူ ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် သူ ခံရတာပဲ၊ ဒီပွဲဟာ တရားမျှတတဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်ပါတယ်”

သူတို့ကို ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်သည့်ပွဲမှာ တိုက်ရိုင်းခိုက်ရင်း ဒဏ်ရာရသွားသည်၊ သေသွားသည်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်သည်။ လက်နက် လွတ်ကျသူ၊ လဲကျသူ၊ အရှုံးပေးသူကို မသတ်ချေ။

အနိုင်ယူရုံသာ အနိုင်ယူရသည်။

အညံ့ခံသူအနေဖြင့်လည်း မိမိဘက်မှ လုံးဝခုခံနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့လျှင် အရှုံးပေးရ၏။

အသက်ရှင်သန်ခွင့် ရှိသည်။

ယခုဓားပြိုင်ပွဲကား ကြည့်သူအားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရသည်။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်လူက အရှုံးမပေးချင်၍ ညစ်ပြီး တိုက်ခိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

လျော်ချန်းမှာ မျက်စိ မမြင်ရဘဲ သူ၏ ဓားပညာအရ အနိုင်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မျက်စိမမြင်ရဘဲ တိုက်ခိုက်ရသဖြင့် သေကွင်းကို တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူမသိတော့ချေ။

ယခု ကန္တာရဓားသမား နံပါတ်တစ်မှာ လျော်ချန်း ဖြစ်သွားခဲ့ရပေပြီ။

သေဆုံးသွားသည့် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့် ဓားသမားမှာ အခြားသူတော့ မဟုတ်ပေ။

လျော်ချန်းအား လာရောက်ချီးကျူးနေသည့် ဘိုးသက်
ပြင်း ဝါတန်းစု၏ သားတစ်ဦးပေတည်း။

ထိုသား၏အမည်မှာ ဝါအင်ကီးတည်း။

ကန္တာရဝံပုလွေ ဝါအင်ကီးမှာ သည်ဒေသ၌ ရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ဦးဟု နာမည်ကြီးနေသူ ဖြစ်သည်။

အတွင်းအားကြီးမားသူ ဖြစ်ပြီး ဓားစွမ်းလည်း ထက်လှ
သဖြင့် သူ့အား ယှဉ်ပြိုင်သူမရှိလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့
ကြရလေသည်။

ယှဉ်ပြိုင်စုံသူ မရှိသူတစ်ဦးသည် ယခု ဓားပြိုင်ပွဲကို
အဘယ်ကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်နေပါသနည်း။

ဤပြိုင်ပွဲကို လျော်ချန်းက စိန်ခေါ်သည်မဟုတ်။ ကန္တာရ
ဓားသမား နံပါတ်တစ်ဖြစ်သလို ဝါအင်ကီးက စိန်ခေါ်
သဖြင့် လျော်ချန်းက တိုက်ခိုက်ခြင်းတည်း။

ထိုသို့စိန်ခေါ်ရန်လည်း အကြောင်းက ဆိုက်နေသည်။

စိန်မခေါ်လျှင် မဖြစ်သည့်အခြေအနေသို့ တဖြည်းဖြည်း
တွန်းပို့နေသည့်အကြောင်းက ရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။

ကန္တာရဒေသ၌ ထူးခြားသော မေးခွန်းတစ်ခုပေါ်လာ
သည်။

၎င်းမှာ....

ကန္တာရဓားသမားနံပါတ်တစ်မှာမည်သူဖြစ်လေသနည်း
ဟူသော မေးခွန်းပေတည်း။

ကန္တာရဝံပုလွေ ဝါအင်ကီးမှာ အသက် လေးဆယ်ခန့်
ရှိပြီး ကန္တာရ ဓားသမားများ၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုထားရသည်။

သူသည် ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကျိုင်းသည်၊ ရက်စက် ကြမ်း
ကြုတ်သည်၊ ဓားစွမ်းတက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကန္တာရဒေသ၏ ထင်ရှားသော ဓားသမား
ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ကန္တာရဒေသရှိလူများမှာ ဘိုးစဉ်ဘောင်သက်မှ အစဉ်
အလာအားဖြင့် ဓားစွမ်းထက်သူများ ဖြစ်၏။

ဓားပိုက်၍ မွေးလာသူများလားဟုထင်မှတ်ရလောက်၏။
သူတို့သည် မိခင်ဝမ်း ကျွတ်သည့်အချိန်မှစ၍ ဓားနှင့်
ထိတွေ့သူများ ဖြစ်သည်။

တကယ့်ဓားနှင့် ထိတွေ့သူများ ဖြစ်သည်။

ထိုဒေသရှိ ကလေးများ မွေးဖွားသည်ဆိုလျှင် အချင်း
ဖိတ်လိုက်သည်နှင့် ရင်ဘတ်၌ ဓားဒဏ်ရာ တစ်ချက် ပေးရ
သည်။

ဤသည်မှာ အစဉ်အလာပင် ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးကိုတော့လုပ်လေ့မရှိပါ။ သောက်ကျားမှန်လျှင်
လုပ်လေ့ ရှိသည်။

ယင်းဒဏ်ချက်သည်ကန္တာရဒေသရှိယောက်ျားတိုင်းရှိ၏။

လူကြီးလူငယ်မဟုတ် အကုန်ရှိသည်။

ဤဓားဒဏ်ရာရှိမှ ကန္တာရစစ်သားဟု အားလုံးက ယုံ
ကြည်ကြသည်။

အဖေ၊ အမေ၊ အဘိုး၊ အဘွားများကလည်း မိမိတို့၏ သားမြေးများကို သစ်သားစား၊ လှံ၊ လေးမြားတို့ဖြင့်သာ ကစားစေသည်။

သူတို့အရပ်၌ သံရှားသကဲ့သို့ သစ်သားလည်း ရှားလေရာ သစ်သားစား၊ လှံ၊ လေးမြားမှာလည်း လွန်စွာ တန်ဖိုးကြီးပေသည်။

ခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်ရောက်လျှင် ကန္တာရဒေသမှကလေးများသည် ဓားသိုင်းပညာကို စတင် သင်ကြားရလေတော့သည်။

ဤကလေးများမှာ ဓားမှတစ်ပါး အခြားကစားစရာကို ရှာမရသဖြင့် ကြီးပြင်းလာသောအခါ ဓားစွမ်းထက်သော ဓားသမားများသာ ဖြစ်လာကြရတော့သည်။

ဓားရေး၌ကျွမ်းကျင်သူသာ ကန္တာရဒေသ၌ ဂုဏ်ရှိ၊ ငြိမ္မာရှိ၊ သိက္ခာရှိကြသည်။

သူတို့အတွက် ဓားသည်သာတုရား၊ ဓားသည်သာတရား၊ ဓားသည်သာ အချက်၊ ဓားသည်သာ အသက် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုသို့မွေးဖွားလာသော ကလေးများအနက် လျော်ချန်သည် ပို၍ထူးချွန်သော ကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူသည် အဖမှသိ အမိမရှိသော လူသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

မိခင်သည် သူ့အား အဖေမရှိဘဲ မွေးဖွားသွားခဲ့သည်။

မိခင်သည် သူ့အား မွေးမွေးချင်းတစ်ချက်မျှသာ နမ်းရှိုက်သွားနိုင်ပြီး မီးတွင်း၌ပင် သေဆုံးသွားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် လျော်ချန်သည် စကားပြောစာတ်စအရွယ်တွင် ဖခင်အမည်ကို မခေါ်နိုင်ခဲ့ချေ။

သူ့အား သနားကြင်နာစွာ မွေးစားခဲ့သည့် လက်သည်အဒေါ်ကြီး ကင်ပို့ကိုသာလျှင် အမေဟု ခေါ်ခဲ့ရရှာသည်။

သိနားလည်သည့်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် မွေးစားမိခင် ကင်ပို့က ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် ပြောပြခဲ့သည်။

ဖခင်၏အကြောင်းကို မိခင်က ပြောမပြခဲ့သဖြင့် မည်သူမျှ မသိရှိခဲ့ကြကြောင်း၊ သို့သော် တစ်ချက်တော့ မိခင်က ပြောခဲ့ကြောင်း....

ထိုသည်မှာ သူမသည် လျော်မျိုးဟု ပြောခဲ့ကြောင်း၊ လျော်ချန်၏ မိခင်အမည်သည် စွန်ပန်းဟု ပြောခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကလေး၏အမည်ကို လျော်ချန်ဟု ခေါ်ဆိုပါရန် နာမည်ပေးခဲ့ကြောင်း စသည်တို့ကို လက်သည် အဒေါ်ကြီး မွေးစားမိခင် ကင်ပို့က ပြောပြခဲ့သည်။

ထို့နောက် မွေးစားမိခင် ကင်ပို့က ဆက်ပြောပြခဲ့သေးသည်။

သူ့ကိုမွေးလျှင်မွေးချင်း မိခင်က သူ့သားကြီးကို ကြည့်ပါရစေဟုဆိုသဖြင့် သားငယ်ကို ပြခဲ့ရကြောင်း၊ ထိုအခါ မိခင်ရင်းက တစ်ချက်မျှ နမ်းရှိုက်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

ထို့နောက် မိခင် သေဆုံးသွားသဖြင့် သူကကျွေးမွေးပြုစု ခဲ့ရကြောင်း၊ မွေးကင်းစ ကလေးဘဝတွင် ကန္တာရ ဒေသ သားတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ရင်ဘတ်ကို ဓားဖြင့်ခြစ်ရာ တွင် ကလေးက ငိုကြွေးရုန်းကန်သဖြင့် ပို၍ ခြစ်မိကြောင်း။

ထို့ကြောင့်...

ဓားဒဏ်ရာသည် သူများထက် နှစ်ဆခန့် ပိုရှည်နေ ကြောင်း၊ ထိုဒဏ်ရာကို အတော်ပင် ကုသခဲ့ရကြောင်း၊ ကံ ကောင်း ထောက်မသဖြင့် လျော်ချွန်းသည် ထိုဒဏ်ရာဖြင့် မသေခဲ့ကြောင်း စသည်တို့ကိုလည်း ဆက်လက်ပြောပြ လေသည်။

ခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်တွင် ဓားသိုင်းပညာ သင်သည့် အခါ၌ လျော်ချွန်းကလေးသည် တောက်မည့်မီးခဲ တရဲရဲ ဟု ဆိုနိုင်လောက်အောင်ပင် ကလေးများအတွင်း ထူးချွန်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခြားကလေးများက သိုင်းကွက် ငါးကွက်ခန့် တတ် သည်ဆိုလျှင် သူက သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်ခန့် တတ်မြောက် ပေသည်။

အထီးအခုတ်တွင်လည်း အလွန်ထက်မြက်သည်။ လျင် မြန်သည်။

ဓားပညာစွမ်းထက်သဖြင့် အခြား လူမှုရေးကိစ္စများ၌ ညံ့သည်ဟု မထင်ပါနှင့်ဦး။

လျော်ချွန်းသည် အားနည်းသူကို ကူညီတတ်သည်။

ရပ်ရေးရွာရေးများ၌လည်း ရှေ့တန်းကပါသဖြင့် ရွာ၌ သူ့ကို ချစ်ခင်ကြသည်။

အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးဟု ဆိုကြသော်လည်း လျော် ချွန်းကို ရွာရှိလူများက မည်သူမျှ မနှိမ်ကြသည့်ပြင် ချီးကျူး ပြီး အရေးပေးဆက်ဆံကြသေး၏။

အခြားသူများမှာ အမိမရှိ၊ အဖမရှိလျှင် လွန်စွာမျက်နှာ ဝယ်ရ၏။

ယခု လျော်ချွန်းမှာတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ မျက်နှာပွင့် နေသည်။

ဤသည်မှာလည်း တရုတ်နီတိစကားတစ်ခုနှင့် ကိုက်ညီ နေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို နိမ့်ကျအောင် လုပ်သူသည် တွင်းတူး၍ နက်သထက်နက်အောင် လုပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြင့်တင်သူ သည် အုတ်နံရံ မြင့်သထက်မြင့်အောင် ပြုလုပ်သူကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်ဟူသော နီတိစကားတစ်ခုနှင့် ကိုက်ညီနေသည်။

လျော်ချွန်းသည် ကူညီသည်၊ ရိုင်းပင်းသည်၊ စာနာ သနားသည်။

ဤလုပ်ရပ်ကြီးကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မြင့်တင်သလို ဖြစ် နေသည်။

မွေးစားမိခင် ကံပိုဆိုးလျှင် လျော်ချွန်းအတွက် ဂုဏ်ယူ နေရသည်။

ဤဒေသ၌ ဓားစွမ်းထက်လျှင် လူတိုင်းချစ်ခင်လေးစား မှုကို ခံရသည်။

သူ့ မွေးစားသားကမူ ဓားစွမ်း ထက်သည်သာမက အများ၏ အသည်းနှလုံးထဲက ချစ်ခင်မှုကိုပါ ရရှိခဲ့သည်။

ကင်ပို့သည် လျော်ချန်းကို မွေးစားရသည်မှာ မွေးစား ရကျိုးနပ်သည်ဟု တဖွဖွ ပြောဆိုနေသည်။

လျော်ချန်းဘဝမှာ ဤသို့သောတဝဖြစ်သည်။

လျော်ချန်းဘဝ၌ အမေမရှိ အမေမရှိသော်လည်း လျော် ချန်းကို မွေးဖွားပြီးလျှင် ပြီးချင်း လျော်ချန်းကို တစ်ချက်မျှ နမ်းကာ သေဆုံးသွားသည်။

သို့သော်....

လျော်ချန်း၏ ဓားစွမ်းရည်နှင့် အပြုအမူများကြောင့် လျော်ချန်းသည် ကန္တာရဒေသ၌ လူချစ်လူခင်များသူတစ်ဦး ဖြစ်ရသည်။

လျော်ချန်းဘဝသည် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဘဝမျိုးနှင့် ဆန့်ကျင် တက် ဘဝမျိုး ဖြစ်သည်။

ကန္တာရသည် ပူပြင်းလှသည်။ ရေရှားသည်။

သို့သော် လျော်ချန်းအတွက်တော့ မေတ္တာရေကြည် မရှားပါးလှပေ။

တစ်ရွာလုံးက လျော်ချန်းကို ချစ်ခင်နေကြသည်။

လျော်ချန်း၏ မွေးစားမိခင်ကလည်း လျော်ချန်းကို သား အရင်းနှင့်မခြား ချစ်ခင်နေပေသည်။

ပူပြင်းသောအရပ်ဟူသည် ရုပ်ဝတ္ထု ခံစားမှုနှင့်သာ ဆိုင်သည်။

တကယ်တော့ လျော်ချန်းအတွက် ကန္တာရဒေသသည် အေးမြမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

* * *

လျော်ချန်းအသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်သောအခါတွင် ကန္တာရ ဝံပုလွေ ဝါအင်ကီးက ခေါင်းဆောင်နေရာကို ရယူထားခဲ့ လေပြီ။

ဤဒေသ၏ ခေါင်းဆောင်မှု များမှာ အဓိကအားဖြင့် လက်ရုံးစွမ်းရည် ဖြစ်သည်။

အခြားသောဒေသမှ သိုင်းသမားများနှင့် တိုက်ခိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ အန္တရာယ်ဒေသ၏ ရန်သူများနှင့် တိုက်ခိုက်သည် ဖြစ်စေ ဓားသမား ခေါင်းဆောင်ကသာ အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်သည်။

ဒေသရှိ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူများမှာ ဤကိစ္စ၌ ဩဇာမညောင်းတော့ပေ။

သူတို့ အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်တော့ပေ။

ဓားသမားများ၏ ခေါင်းဆောင်ကသာ အရာရာကို ဆုံး ဖြတ်ပြီးမှ ဦးဆောင်မှုပေးသည်။

ထိုစဉ်က လျော်ချန်းမှာ ကန္တာရဝံပုလွေကြီး၏ နောက် လိုက် ဓားသမားသာ ဖြစ်၏။

တက်ကြွဖျတ်လတ်ပြီး ဓားစွမ်းထက်သည့် လူငယ် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ကန္တာရဝံပုလွေ ဝါအင်ကီး၏ ဓားစွမ်းကလည်း ထက်လှသည်။

တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ၌ ရန်သူပေါင်းများစွာ ဇီဝိန်ကို သူသည် ခြွေနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်....

ဝါအင်ကီး၏ ဓားစွမ်းထက်သည်ကို လူတိုင်းက သတိပြုမိသည်။

ခေါင်းဆောင် ဝါအင်ကီးနှင့် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်တိုက်နိုင်သူမှာ လျော်ချန်း ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကိုလည်း ကန္တာရသားများက သတိပြုမိကြ၏။ သို့ရာတွင် ကန္တာရဒေသ၏ ရန်သူများသည် တိုက်ပွဲများ၌ ကြောက်လန့်ပုံချင်း မတူညီကြချေ။

ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သော ကန္တာရဝံပုလွေကို သိပ်မကြောက်ရွံ့ကြချေ။

ဝါအင်ကီးဆိုလျှင် တက်တက်ကြွကြွ ဝိုင်းတိုက်ကြသေးသည်။

လျော်ချန်းဆိုလျှင် ရှောင်တိမ်းနေတတ်ကြသည်။

လျော်ချန်းကို ပို၍ကြောက်လန့်မှန်း သိသာသည်။

ထို့ကြောင့်....

ငယ်သားဖြစ်သော လျော်ချန်း၏ ဓားစွမ်းထက်မြက်မှုများသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဝါအင်ကီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးသလို ဖြစ်လာသည်။

ကန္တာရသားအချင်းချင်းလည်း ဝါအင်ကီးက ဓားစွမ်းထက်သည်။

လျော်ချန်းက ပို၍ဓားစွမ်းထက်သည်။

ဝါအင်ကီးက သတ္တိရှိသည်။

လျော်ချန်းက ပို၍သတ္တိရှိသည်။

စသည်ဖြင့် အငြင်းပွားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်ပွဲများပင်ဖြစ်ကြသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပုံမှာ ဝါအင်ကီးကို လိုလားသူများနှင့် လျော်ချန်းကို ချစ်ခင်သူတို့ ငြင်းခုံရင်း တိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့သောရန်ပွဲများမှာ မကြာခဏ ပေါ်လာတတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်....

ပြဿနာမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးထွားလာလေတော့သည်။

လျော်ချန်းမှာ စိတ်ရင်းဖြူစင်သူဖြစ်၍ ဝါအင်ကီးကို မည်သို့မျှ မမြင်မိပေ။

သူ၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အဖြစ်သာ မြင်သည်။ သူတကာထက် ဓားစွမ်းသာသော်လည်း ထိုဓားစွမ်း

ကြောင့် မာနမတက်မိပေ။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူကိုလည်း လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည်။

သို့သော်....

ဝါအင်ကီးကမူ ထိုသို့စိတ် ထားနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သူ့ကို လိုလားသူများနှင့် လျော်ချန်းကို ချစ်ခင်သူတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ခြင်းမှာ လျော်ချန်းက သူ့ကို ချစ်သူများကို မြှောက်ပေး၍သာ ဖြစ်ရလေမည်။

လူစုထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု မြင်သည်။

တကယ်တော့....

လျော်ချန်းသည် မည်သူ့ကိုမျှ လူမစုပေ။

ဖြားယောင်းသွေးမဆောင်ပေ။

ဝါအင်ကီးကို မကောင်းပြောလာသူကိုပင် မပြောပါနှင့် ဟု တားမြစ်တတ်သူဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်အား အထင်သေးစကား မပြောရဟု သူ ယူဆသည်။

ဤသို့ဖြင့်....

ကန္တာရဓားသမား နံပါတ်တစ်ရာ မည်သူနည်းဟူသည့် မေးခွန်းသည် ဆူညံလာရ၏။

မဖြေရှင်းလျှင် မဖြစ်တော့ပေ။

နောက်ဆုံး ဝါအင်ကီးက လျော်ချန်းကို စိန်ခေါ်ရလေ တော့သည်။

လျော်ချန်းကား ကန္တာရသားချစ် ထိုသို့မတိုက်ခိုက်လို ပေ။

သွေးချင်းသားရင်း တိုက်ခိုက်ရန်မလိုဟု သူ ယူဆသည်။

ရန်သူများကိုသာ သေသေကျေကျ တိုက်ခိုက်လိုသည်။

အချင်းချင်း တိုက်ရန်မလိုဟု သူယုံကြည်သည်။

လျော်ချန်းသည် ဝါအင်ကီး၏စိန်ခေါ်မှုကို ငြင်းဆန်ခဲ့ သည်။

“ကျုပ် မတိုက်ပါရစေနဲ့ နောင်ကြီး ဝါအင်ကီးရယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကန္တာရသားတွေပဲ၊ သွေးချင်းသားရင်းတွေ ပဲ၊ အချင်းချင်း မတိုက်ကောင်းပါဘူး၊ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ ဟာ မုန်းတီးနေတဲ့လူတွေ မဟုတ်တာပဲဗျာ”

သို့ရာတွင်....

ကန္တာရဝံပုလွေ ဝါအင်ကီးက သူ့ငြင်းဆန်မှုအား လက် မခံချေ။

“ဟား....ဟား....ဟား....လျော်ချန်းရာ၊” ခုမှ မင်းက ဘာ ဖြစ်လို့ ငြင်းဆန်နေရတာတုံးကွ၊ ဘာလဲ ငါနဲ့ တကယ်တိုက် ရမယ်ဆိုတော့ ကြောက်သွားပြီလား”

ဝါအင်ကီး၏စကားမှာ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနေ သော လျော်ချန်းအား စော်ကားနေခြင်းဖြစ်သည်။

လျော်ချန်းသည် မည်သူ့ကိုမျှ ကြောက်ရွံ့စိတ် မရှိပေ။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူအား လေးစားခြင်းသာရှိသည်။

ယခုကဲ့သို့ စော်ကားလာသောအခါ သူသည် ဒေါသ ထွက်လာ၏။

“နောင်ကြီး ဝါအင်ကီး....ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ”

“ပြောတယ်ကွာ၊ မင်းကြောက်ရင် ကြောက်တယ်ပြော၊ ငါမင်းကို မပြိုင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး နောင်ကြီး ဝါအင်ကီး၊ ကျုပ် မကြောက်ဘူး၊ မကြောက်တာမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူး၊ နောင်ကြီးဟာ ကျုပ်ရန်သူလဲမဟုတ်ဘူး၊ မုန်းသူလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ငြင်းနေတာဗျ”

လျော်ချန်းက ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ပြန်ရှင်းပြသည်။

ဝါအင်ကီးက....

“အဲဒီစကားကို ငါရှင်းမယ်၊ မင်းအတွက် ငါ ရန်သူမဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ မှားနေပြီ၊ ငါက မင်းကို ငါ့ရန်သူလို့ စိတ်ထဲကသတ်မှတ်ထားတာကွ၊ နောက်တစ်ခု ပြောချင်တာက မင်း ငါ့ကို မမုန်းဘူးဆိုတာပဲ”

“ဘာ မုန်းစရာရှိသလဲဗျ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုစော်ကားနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ အခု စကားပြောနေတာ ကတော့ ကျုပ်ကိုစော်ကားသလို ဖြစ်နေတယ်”

“မင်းစိတ်ထဲမှာဘယ်လိုရှိနေသလဲဆိုတာကို ဘယ်သူက သိမှာလဲကွ၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ မင်းကိုမုန်းတီးနေတာ အမှန်ပဲကွ၊ ဒါကြောင့် တို့တိုက်မှုဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ကန္တာရ ဓားသမား နံပါတ်တစ်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာပေါ်လာမယ်၊ မင်းဟာ ကန္တာရဓားသမား နံပါတ်တစ်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ရှေ့တိုးလာခဲ့ပြီး နောက်ဆုတ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့၊ ကန္တာရသား အချင်းချင်းဆိုတော့ မင်းခြေလှမ်းတွေ ငါမြင်နေရတယ်”

“ဘာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားစကားက”

“ဟေ့....တော်တိတ်၊ တစ်ဂူထဲမှာ နှစ်ကောင်မအောင်းကောင်းဘူးဆိုတာ ခြင်္သေ့အစစ်တွေရဲ့ စိတ်ထားကွ”

“ကောင်းပြီ နောင်ကြီး၊ ဒီလောက် အထင်မှား နေမှစော့? ကျုပ်မဖြေရှင်းသိတော့ဘူး၊ နောင်ကြီး စိန်ခေါ်တဲ့ အတိုင်း ကျုပ်လဲ လက်ခံရမှာပေါ့”

လျော်ချန်းသည် ဒေါသမထွက်တော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

သူ့စိတ်မှ မကျေနပ်ချက်များ ရှင်းပြပြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဝါအင်ကီးက လက်မခံသဖြင့် သူ့တာဝန်ကုန်ပြီဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဝါအင်ကီးက....

“ကဲ....အင်္ကျီချွတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကန္တာရသားရဲ့သွေးဟာ ဘယ်မှာ ပန်းရောင်ရှိလို့လဲ၊ စိန်ခေါ်လိုက်ရင် ငြင်းဆန်ရိုး ထုံးစံမှမရှိတာဘဲ”

လျော်ချန်းသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမှလွဲ၍ အခြားဘာ ခံစားချက်မျှ မရှိတော့ပေ။ မိဘမရှိ ဆွေမျိုးမရှိသူ တစ်ဦးအဖို့ သတ်ခြင်း၊ သေခြင်းဆိုသည်မှာ အတူတူပင်။ အသတ်မခံရလျှင်လည်း လူသည် တစ်နေ့တော့ သေရမည်သာ။

ဓားနှင့်အတူ မွေးဖွားလာသည့် ဓားနှင့်လူသားများမှာ သေခြင်းတရားကို ပို၍မကြောက်ပေ။ အခြားလူသာမန်တွေထက် သေခြင်းတရားကို ပိုမိုတွေ့ဆုံနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဝါအင်ကီးလည်း သေခြင်းတရားကို ကြောက်သလား ဆိုတော့ သူလည်း သေခြင်းတရားကို မကြောက်ချေ။ သေခြင်းရှင်ခြင်းမှာ သူတို့အတွက်အဆန်းမဟုတ်ပေ။ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိရှိ နေထိုင်နိုင်ခြင်းသာ သူတို့အတွက် အသက်ရှင်ခြင်း မည်၏။

လျော်ချန်းမှာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အစော်ကားခံလိုက်ရ သဖြင့် ဝါအင်ကီး၏ စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်သည်။ ဤ သို့ဖြင့် ကန္တာရသဲပြင်ပေါ်၌ ထိုက်ခိုက်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ဝါအင်ကီး သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော သေဆုံးခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ သူ သည် ညစ်ရှုံးရှုံးရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကန္တာရ ဓား သမား နံပါတ်တစ် သဲပြင်ပေါ်၌ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုရွေးချယ်မှုအရ ကန္တာရဓားသမား နံပါတ်တစ်မှာ လျော်ချန်းဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ လျော်ချန်းမှာ ကန္တာရ ဓားသမား နံပါတ်တစ် ဖြစ်ရသည့်အတွက် ဝမ်းမသာခဲ့ချေ။ ကန္တာရ သား တစ်ဦး သေဆုံးသွားသည့် အတွက်သာ ကြေကွဲ ဝမ်း နည်းခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။

သူသည် ဝါအင်ကီး၏ ပခင် ဆိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုကို သူ သေစေလိုခြင်း မရှိကြောင်း တောင်းပန်လိုက်သည်။

သို့သော် ဝါးတန်းစုသည် မရိုးမသား ပြုမူသော သူ သား၏ သေဆုံးမှုကို ဝမ်းမနည်းခဲ့ချေ။ ကန္တာရဓားသမား နံပါတ်တစ်မှာလည်း လျော်ချန်းသာ ဖြစ်သည်ဟု လက်ခံခဲ့ တော့ လေ၏။

“ဝါ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကန္တာရ ဓားသမားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ လျော်ချန်းသာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်”

ဝါးတန်းစုက ကျေနပ်လိုက်သည်။

“ကန္တာရသား ခေါင်းဆောင် လျော်ချန်း”

“ကန္တာရ ဓားသမား ခေါင်းဆောင် လျော်ချန်း”

ကန္တာရသားများ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အော်သံသည် သဲကန္တာရထဲ ပျံ့လွင့်သွားလေသည်။

ကဏ္ဍ (၃)

အက္ခရာ

စိတန်ကုံးသည် စိချမ်ပြည်နယ် ဟန်ဝမ်မြို့စားဖြစ်သည်။
စိတန်ကုံးသည် သိုင်းပညာကို အဆင့်မြင့်တတ်မြောက်သော
မြို့စားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ရာ အစိတ်စိတ်
အမြွှာမြွှာကွဲပြားနေသော တရုတ်ပြည်၌ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်
ချိန်တွင် မင်းကေရာဇ်အဖြစ် ရောက်ရှိမည်ဟု စိတ်ကူး
ယဉ်နေသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

စိတန်ကုံးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြို့စားများကိုလည်း
အဖက်မတန်ဟု ထင်ထား၏။ မြို့စားများကလည်း စိတန်
ကုံးကို ဖယ်ကြဉ်ထားကြသည်။

စိတန်ကုံးကိုလည်း အဖက်မတန် မဆက်ဆံကြပြန်ပေ။
တိုသို့မသင့်မတင့်ဖြစ်နေသည့် မြို့စားများအနက် ယီမင်
မြို့စား စုထက်ချောင်အား အမုန်းတီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။
အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် စုထက်ချောင်သည် အခြား
မြို့စားများထက် သူ့ကိုပို၍ မလေးမစားပြုမူသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ယီမင်မြို့သည် ဟန်ဝမ်မြို့ထက်ပို၍ စီးပွားရေး
ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် အစစအရာရာ သာနေသော
ယီမင်မြို့စားကို ကြည့်မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို ဟန်ဝမ်မြို့၊ ယီမင်မြို့တို့မှာ ကန္တာရဒေသများနှင့်
နီးစပ်သော မြို့များ ဖြစ်သဖြင့် အခြား အရပ်ဒေသများ
ထက် ပို၍ပူသည်။

စိတန်ကုံးသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်နေသော တရုတ်
ပြည်ကြီး၌ ကေရာဇ်ဖြစ်ရန် စိတ်ကူးယဉ်သူဖြစ်ရကား စိတန်
ကုံးသည် စစ်သည်ရဲမက်များကို စုဆောင်းနေသည်။

စိတန်ကုံး၏ မိဘဘိုးဘွားများလက်ထက်က စုဆောင်း
ထားသော ရတနာများသည် ထိုအခါ အသုံးဝင်လာသည်။

စိတန်ကုံး၏စစ်အင်အားသည် ဟန်ဝမ်မြို့၌ရှိသင့်သော
စစ်အင်အားထက် ပိုသည်ကား အမွန်ပင် ဖြစ်သည်။

စိတန်ကုံးသည် ယီမင်မြို့စားအပေါ် သြဇာညောင်းရန်
သံတမန်စေလွှတ်ရန် အပေါ်စီးမှ ဆက်ဆံကြည့်သည်။

ယီမင်မြို့အား ဟန်ဝမ်မြို့၏ လက်အောက်ခံပြုလုပ်ရန်
ကြိုးစားကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယိမင်မြို့စား စုထက်ချောင်၏ တို့ပြန်ချက်ကား စိတန်ကုံး စေလွှတ်လိုက်သည့် သံတမန်များကို ဖမ်းဆီး အကျဉ်းချထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စိတန်ကုံး လွန်စွာ ဒေါသထွက်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် စုဆောင်းထားသည့် စစ်သည်ရဲမက်များကို စေလွှတ်ကာ ယိမင်မြို့အား သိမ်းပိုက်ခိုင်းသည်။ တစ်လခန့် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ပြီးသော် စစ်သည်ရဲမက်များသည် အကျအဆုံးများစွာဖြင့် တပ်ဆုတ်လာရသည်။

တစ်ဖန် ယိမင်မြို့နှင့် ဟန်ဝမ်မြို့ နှစ်မြို့ အကြား၌ ဟန်ဝမ် စစ်သည်ရဲမက် နှစ်ဦးနှင့် ယိမင်မြို့သား အချို့တို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည်။ ဟန်ဝမ်ရဲမက်နှစ်ဦး သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ စိတန်ကုံးသည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး စစ်သည်ရဲမက်များကို ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ကာ ယိမင်မြို့သို့ သွားရောက် တိုက်ခိုက်တော့၏။ စိတန်ကုံး အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ကာ ပြန်လာခဲ့ရပြန်သည်။

စိတန်ကုံးအဖို့ ယိမင်မြို့အပေါ် အငြိုးမပြေနိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သောအခါတွင် ယိမင်မြို့ကို စိစိညက်ညက်ကြေအောင် ချေမှုန်းပစ်ရမည်ဟု စိတ်ဝယ် တေးမှတ်ထားတော့သည်။

ဟန်ဝမ်မြို့သည် ယိမင်မြို့ကို တိုက်ခိုက်ရာ၌ နှစ်ကြိမ်စလုံး ရှုံးနိမ့်ခဲ့သဖြင့် စိတန်ကုံးသည် မြို့ပြင်ထွက်ရာ၌ ထင်

ထင် ရှားရှား အဆောင်အယောင်နှင့် မထွက်ရဲတော့ပေ။ ယိမင်သားများ၏ အန္တရာယ်ကို ကြောက်ရွံ့နေရသည်။

မြို့ပြင်သို့ထွက်တိုင်း ရုပ်ဖျက်သွားလာ၏။ ယိမင်သားများကလည်း သူတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် လာတိုက်သဖြင့် စိတန်ကုံးကို မုန်းတီးနေသည်။

ဟန်ဝမ်မြို့တွင် စုထက်ချောင်၏ အထောက်တော်များ ရှိလေရာ စိတန်ကုံး၏ ရုပ်ဖျက် ခရီးထွက်သည့် ခရီးစဉ်ကို လည်း သိရှိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့စားအား စောင့်ဆိုင်း တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

စိတန်ကုံးမှာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား ဖြစ်သည့်အပြင် အသက် လေးဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးလေရာ တိုက်ရေး ခိုက်ရေး ကိစ္စများတွင် အလွန်ဖျတ်လတ်သွက်လက်ဆဲ ရှိသည်။

သူ၏ သက်တော်စောင့် နှစ်ဦးမှာလည်း သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်ကြသည်။

ကျောက် ဓား ရှင် ဗုဟင်နှင့် ဓားနှစ်လက် အင်ဟုတ် အမည်ရှိသူများ ဖြစ်လေ၏။

ယိမင်မြို့သားများ တိုက်ခိုက်ကြပုံမှာ အလွန် အကွက်ကျသည်။ မြင်းကိုယ်စီစီးလာသော စိတန်ကုံးတို့သုံးယောက် ဓား ကြိုးများဖြင့် တန်း၍ဆွဲတင်းလိုက်ရာ မြင်းသုံးကောင်သည် ပြိုလဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဝိုင်းတိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝေး...ဟေး...ဟေး”

“တိုက်ကြ...တိုက်ကြ”

“ရန်သူတွေ မလွတ်စေနဲ့”

တိုက်ပွဲမှာ ဆူညံသွားသည်။

စီတန်ကူးထံ အရင်ဆုံးဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူမှာ စီတန်ကူး၏ ဘေးချက်မိပြီး လဲကျ၏။ သို့သော် ခွေးသေ လင်းတဆွဲသကဲ့သို့ ယိမင်မြို့သား နှစ်ဆယ်ခန့်တို့က အတင်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ယိမင် အရပ်သားများ ဖြစ်ဟန်မတူချေ။ သူတို့၏ ဘေးစွမ်းကို ကြည့်ပါက ယိမင်မြို့စား၏ စစ်သည်ရဲမက်များ ဖြစ်ပုံရသည်။

ဖုဟင်နှင့် အင်ဟုတ်တို့မှာလည်း ရှေ့နောက်မနားတမ်း လှုပ်ရှားကာကွယ်နေရသည်။

“ဟန်ဝမ်တွေကို သတ်”

“ဒီကောင်တွေ သေမှ အေးမယ်”

ဘေးချင်းထိခတ်သံ၊ မာန်သွင်းအော်ဟစ်သံ၊ ဒဏ်ရာရ၍ ညည်းညူသံများသည် ဆူညံနေ၏။

စီတန်ကူး၏ ဘေးချက်ဖြင့် ယိမင်မြို့သား သုံးယောက် လဲကျသွားသည်။ သို့သော် တိုက်ပွဲ ကြာလာသောအခါ စီတန်ကူးတို့ နှေးကွေးလာပြီး ယိမင်မြို့စား စစ်ကူများ ထပ်မံရောက်လာသဖြင့် စီတန်ကူးတို့ ရှုံးမည်မှာ သေချာနေပေတော့သည်။

စီတန်ကူးတို့မှာ စိုးရိမ်စပြုလာသည်။

စီတန်ကူး၊ အင်ဟုတ်နှင့် ဖုဟင်တို့မှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ထွက်လာကြတော့၏။

အင်ဟုတ်နှင့် ဖုဟင်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။

အခွင့်သာလျှင် ကိုယ်လွတ် ရုန်းပြေးကြမည်ဟူသော သဘောပင်။

စီတန်ကူးက လက်အောက်ခံအဖြစ်လိုလားသော ယိမင်သားများသည် သူ့အသက်ကို နုတ်ယူသူများ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ယိမင်သားများသည် ဆူညံစွာတိုက်ခိုက်နေကြ၏။

“ဟေး”

ထိုစဉ်....

သူတို့နောက်မှ ဟိန်းထွက်လာသော အော်ဟစ်သံကြီးကြောင့် ယိမင်သားများ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ယိမင်များ လန့်သွားပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

သူတို့ အပြတ်ဖြတ်ရမည့်တိုက်ပွဲကိုပင် ခေတ္တမေ့လျော့သွားမိသည်။

“ဟာ...ကန္တာရသားတွေကွ”

ယိမင်ဘေးသမားတစ်ဦးက တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာအော်လိုက်သည်။

မကြာမီ....

မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည့်နေရာသို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးလာကြ၏။

သူတို့သည် ဓားများကိုစေ့ ယမ်းပြီး ယိမင်သားတို့အား တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ယိမင်သားတို့မှာ ကန္တာရသားများကို လှည့်၍ခုခံရ တော့သည်။

ကန္တာရသားတို့၏ ဓားစွမ်းမှာ ကြောက်စရာကောင်း သဖြင့် မြက်ပင်များကို ရိတ်ချသကဲ့သို့ တိခနဲ တိခနဲ အပိုင် ခံကြရသည်။

ကန္တာရဓားသမားများမှာ ဆယ်ယောက်ခန့်သာရှိသော် လည်း ယိမင်သားများကို တစ်ခဏချင်း သုတ်သင်နိုင်လိုက် သည်။

ဖုဟင်နှင့်အင်ဟုတ်တို့က မြို့စားကြီးစိတန်ကုံးကို လှမ်း ပြောသည်။

“မြို့စားကြီး...ကျွန်တော်တို့ ပြေးကြစို့။”

“နေကြစမ်းပါဦး၊ ကန္တာရသားတွေရဲ့ဓားစွမ်းကြောင့် ယိမင်တွေသေနေတာ မမြင်ဘူးလား၊ ဘာများ ပြေးစရာ လိုသေးတော့လို့လဲ”

ကန္တာရဓားသမားများ၏ ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်နေပုံများမှာ လွန်စွာ အားရစရာကောင်းသည်။

တိုက်ပွဲပြီးသောအခါ ကန္တာရသားများသည် စိတန်ကုံး တို့အနီးသို့ တိုးကပ်လာ၏။

“ကျေးဇူးပဲ မိတ်ဆွေတို့”

စိတန်ကုံးက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

ခေါင်းဆောင်လူရွယ်က မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ ဟန်ဝမ်မြို့ကပါ၊ ကျုပ်တို့ခရီးသွားနေတုန်း ဟောဒီက ယိမင်သားတွေ စိုင်းတိုက်ကြတာပဲ၊ မိတ်ဆွေတို့ သာမကယ်ရင် ကျုပ်တို့တော့ တမလွန်ဘဝကို ရောက်နေ လောက်ပြီ”

“ကျုပ်တို့က ကန္တာရသားတွေပါ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကန္တာရ ဒေသနယ်စပ်ကို ကင်းသဘောမျိုးလှည့်လည်ရင်း ဒီတို့ ရောက်လာတာပါ၊ မတရားဘူးလို့ထင်နေလို့ ဝင်ရောက် ကူညီတာပါ”

လူရွယ်က ရိုးရိုးပင်ပြောသည်။

စိတန်ကုံးက...

“မိတ်ဆွေတို့ကို အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောက် ပြီး မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ဓားကွက်ကိုလဲ စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဟန်ဝမ်မြို့ကို အလည်တော့လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ညွှတ်ပြပါရစေ”

ခေါင်းဆောင်လူငယ်သည် ဟန်ဝမ်မြို့ကို မရောက်မှူး ချေ။ ရောက်လိုသည်။

သူ့ နောက်လိုက်များအား လှည့်ကြည့်သောအခါ မည်သူ ကမျှ မကန့်ကွက်ကြချေ။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်လက်ခံပါတယ်”

စိတန်ကူးသည် အလွန်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား၏။
ဤလူများသည်တကယ်ခားစွမ်းထက်သူများဖြစ်ကြောင်း
သူ တွေ့ရှိရသည်။

ဤလူများနှင့် မိတ်ဆွေအဖြစ်ဆက်ဆံလျှင် မမှားနိုင်ဟု
ယူဆသဖြင့် ဤသို့ဖိတ်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေလိုအသိအမှတ်ပြုတဲ့အတွက် ဝမ်းသာ
မိပါတယ်။ ကျုပ်နာမည်ကတော့ စိတန်ကူးပါ။ ဟောဒိက
ကျုပ်တပည့်နှစ်ယောက်ကတော့ ကျောက်ခားရှင် ဖုဟင်နဲ့
ခားနှစ်လက် အင်ဟုတ်တို့ပါပဲ”

လျော်ချန်းကလည်း တုံ့ပြန်မိတ်ဆက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ ကန္တာရခားသမား လျော်ချန်းပါ။
ကန္တာရဒေသရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါပဲ။ လျော်ချန်းဆိုရင်
ကန္တာရဒေသတစ်ခုလုံးက သိရှိပါတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...မိတ်ဆွေရဲ့ ခားစွမ်းကို ကျုပ်က
ကြည့်ပြီး အံ့ခန်းဖြစ်နေတာဗျာ၊ လက်အောက်ငယ်သား
တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲလို့ ထင်နေတာ၊
ခုမှ ခေါင်းဆောင်မှန်း သိရတယ်။ ကဲ...ကျုပ်တို့ ဟန်ဝမ်မြို့
ကို ခရီးဆက်ကြရအောင်၊ ကျုပ်တို့မြို့ကိုရောက်ရင်တော့
မိတ်ဆွေတို့ကို ကောင်းကောင်းပြုစုညှိခံမှာပါ။ လိုလေ
သေးမရှိပေါ့ဗျာ”

စိတန်ကူးသည် ရှေ့ဆက်သွားမည့် ခရီးစဉ်များကို ဖျက်
လိုက်သည်။

ဟန်ဝမ်မြို့သို့ ပြန်လှည့်သည်။
သက်တော်စောင့်နှစ်ဦးမှာ အံ့ဩသွားသည်။
သူတို့သည် မြို့စားကြီးစိတန်ကူးကို တီးတိုးမေးမြန်း

ကြ၏။

“မင်းတို့ မသိပါဘူးကွယ်”

မြို့စားကြီးသည် နောက်ကြောင်းပြန်ခရီးကို စတင်လေ
တော့၏။

ကန္တာရလူသားများမှာ ဟန်တရုတ်တို့၏ သာမန်အိမ်
များကို မြင်ဖူးကြပါသည်။

သို့သော်....

ဤမျှကြီးကျယ်သော ဝံအိမ်တော်မျိုးကို မမြင်ဖူးကြချေ။

မတည်းခိုဖူးကြချေ။

ကြည့်လေရာရာ အဆန်းတကြယ်ချည်း ဖြစ်နေ၏။

သူတို့သည် အလွန်အံ့ဩနေသည်။

အရာရာသည် ဖိတ်ဖိတ်တောက် ပြောင်လက်တောက်နေ
ပြီး သူတို့လူစုနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ
သည်။

“ကဲ....မိတ်ဆွေများခင်ဗျာ၊ ကျုပ်တည်ခင်းတဲ့အရက်ကို
အားမနာတမ်း သောက်ကြပါဗျာ”

စီတန်ကူးက နမူနာစားသောက်ပြရာ ကန္တာရသားများ
သည် သောက်စားကြလေ၏။

ကျောက်ခင်းရှင်နှင့် ခားနှစ်လက်တို့မှာ မြို့စားကြီး၏
အပြုအမူများကို ဝေးကြည့်နေကြလေ၏။

“ဗျို....သူရဲကောင်းလျော်ချန်း၊ တာမှ အားနာစရာ
မရှိဘူး၊ အရက်ကို သောက်ချင်သလောက်သောက်၊ အစား
အသောက်တွေလဲစား၊ ဟေ....အိမ်တော်သားတွေ အသား
ကင်တွေ ထည့်ပေးကြစမ်း”

လျော်ချန်းသည် အရက်ကို မော့ချလိုက်၏။

“အား....ကောင်းလိုက်တဲ့အရက်”

လျော်ချန်းတို့သည် အရက်ကောင်းမှန်းတော့ သိသည်။

အခန်း (၄)

ထောပိတ်ဖွဲ့ခြင်း

စီတန်ကူးသည် လျော်ချန်းနှင့်အစွဲအား သူ၏ဝံတော်
အိမ်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေ၏။

ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီး၌ နေရာချထားပေးကာ အကောင်း
ဆုံးအရက်များ၊ အကောင်းဆုံးစားစရာများနှင့် ဧည့်ခံလေ
တော့သည်။

တကယ်တော့ သူ ဧည့်ခံထိုက်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

သူတို့၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သူများ ဖြစ်နေသော
ကြောင့်တည်း။

စိတ်ကူးက....

“ကျုပ်ဆီမှာ အဲဒီလိုကောင်းတဲ့အရက်တွေ အများကြီး ပါဗျာ၊ ကြိုက်သလောက်သောက်ကြပါ”

ကန္တာရသားများသည် အရက်ကိုတော့ ကြိုက်ကြသည်။ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းသမားများဖြစ်၍ အရက်ကို အပေါင်း အသင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြသည်။

သူတို့သည် စိတ်ကူးကို ခင်မင်သွားကြလေသည်။

“ကဲ....ကဲ....မိတ်ဆွေတို့၊ စိတ်ကြိုက် စားကြသောက်ကြ ပြီးရင် အနားယူကြပါ မိတ်ဆွေတို့”

နောက်ဆုံး လွန်စွာမူးယစ်နေသော ကန္တာရသားတို့အား သူ၏လူများကို မျက်ရိပ်ပြကာ အိပ်ခန်းများဆီသို့ ပို့ဆောင် စေ၏။

ကန္တာရခမ်းသမားလျော်ချန်းမှာလွန်စွာမူးယစ်နေသဖြင့် ခေါင်းမထောင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲချမိသည်။

ထိုအခါ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို လာကိုင်သည်။

သူသည် ရီဝေနေသောမျက်လုံးကို တအား ပွင့်ကြည့် လိုက်သည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် သွယ်လှသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း....မင်း....မင်း”

သူသည် အမျိုးသမီးကိုတွန်းပစ်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့နောက် ဆုတ်လေ၏။

“ကျွန်မ....ကျွန်မ”

အမျိုးသမီးမှာလည်း ကြောက်လန့်တကြားနှင့် မပီမသ ပြောနေလေသည်။

“ငါ့အခန်းထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မ....ကျွန်မ မြို့စားကြီးရဲ့အမိန့်နဲ့ ပြုစုရအောင် ဒီနေရာကိုလာတာပါ”

“ဘာ....ဘယ်က မြို့စားကြီးလဲ”

“ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး စိတ်ကူးပါရှင်”

“ဟေ....စိတ်ကူးက မြို့စားကြီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ မြို့စားကြီးစိတ်ကူးက သူ့ဧည့်သည် တွေကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုရမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြုစု မလို့ပါ”

မိန်းမပျိုက ရှင်းလင်းပြောပြနေ၏။

“အေး....ဒါဖြင့် ခဏနေဦး၊ ငါ့သွားမေးကြည့်မယ်”

လျော်ချန်းသည် အခန်းချင်းကပ်လျက်ရှိသော သူ့လူ တစ်ဦးကို မေးမြန်းရန်ထွက်သွားသည်။

“ဒေါက်....ဒေါက်....ဒေါက်”

“တယ်သူလဲကွ”

“ငါ လျော်ချန်းကွ”

တံခါးပွင့်သံ ကြားရ၏။

လျော်ချန်းသည် အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ရှိနေ၏။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ လျော်”

“ငါ့အခန်းထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်နေလို့ကွ၊ အဲဒါ မင်းတို့အခန်းကိုလာကြည့်တာ၊ ဒီမှာလဲ ရနေတာပဲကိုး”

ထိုအခါမှ ကန္တာရသားမှာ ပြုံးနိုင်သည်။

ထိုသူကရယ်၍ပြောသည်။

“ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်တွေ့တာ ဘာဆန်းသလဲ၊ လုပ်ချင်တာသာလုပ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တာ လုပ်နိုင်တယ်”

“အေးပါ...အဲဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ စီတန်ကုန်းဆိုတာ ဘယ်သူမှတ်နေသလဲ၊ သူက ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီးကွ”

“ဗျာ”

လျော်ချန်းသည် လှည့်ထွက်သွား၏။

ကန္တာရသားသည် ပါးဝပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

လျော်ချန်းသည် မြို့စားကြီး စီတန်ကုန်း၏ အခန်းသို့ အိမ်တော်သားများကို မေးမြန်းလာခဲ့၏။

မြို့စားကြီးသက်တော်စောင့်နှစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ လျော်ချန်းအား တွေ့ရှိလိုက်ရသောအခါ စီတန်ကုန်း အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဟော ... ကန္တာရသူရဲကောင်း၊ ဘာများ အလိုရှိလို့ပါလဲ”

“ဘာမှမလိုပါဘူး မြို့စားကြီး၊ ကျုပ်အခန်းထဲကို ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ထည့်ထားတာလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဘာများလဲလို့ လျော်ချန်းရယ်၊ ကိုယ့်အခန်းထဲ မိန်းမတစ်ယောက်ရောက်နေတာများ အလန့်တကြားကွယ်၊ ကျုပ်က ဧည့်သည်တော်တွေကိုပြုစုဖို့ တမင်တည့်ပေးထားတာပါ၊ ဟား...ဟား...ဟား...ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲ ကျားတစ်ကောင်ရောက်နေတာကျနေတာပဲ”

“နောက်ပြီး စီတန်ကုန်းဆိုတာ ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အခု သိခဲ့ရပြီ”

“ဒါလဲ မဆန်းပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး စီတန်ကုန်းပါပဲ၊ မိတ်ဆွေတို့ကို မပြောတာကတော့ တမင်မပြောတာပါ၊ သိရင် အံ့ဩသွားအောင် တမင် မပြောဘဲ ထားတာပါ၊ သာမန်လူတစ်ယောက်နဲ့ မြို့စားတစ်ယောက် ဆိုရင် မိတ်ဆွေ လျော်ချန်းအနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ဆက်ဆံနိုင်မလဲ၊ အဲဒါကြောင့် မပြောခဲ့တာပါ၊ နောက်တော့မှသိလဲ မထူးပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

လျော်ချန်းသည် စီတန်ကုန်း ရှင်းပြချက်ကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။ လျော်ချန်းသည် စီတန်ကုန်း ထေးမှ မိန်းကလေးကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေသည်။

ထိုအခါ စီတန်ကုန်းက အလိုက်တသိ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ...ကျုပ်သမီးပါ၊ စီလူရိန်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေရဲ့ ဝေးစွမ်းအကြောင်း ခုပဲ ပြောနေတာကွယ်၊ ကျုပ်သမီးကပါ မောင်ရင်တို့ ကန္တာရသားတွေကို ကျေးဇူးတင်

နေတာပါ။ ဒါကတော့ ဖေဖေ ခုနကပြောနေတဲ့ ကန္တာရ သူရဲကောင်း၊ လျော်ချန်းတဲ့၊ ဖေဖေ့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပေါ့ ကွယ်”

မိန်းကလေးသည် မျက်လုံးနက်ကလေးများဖြင့် ကြည့်နေ သည်။ ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ပင်။

“ဖေဖေတို့ကို ရန်သူ ယီမင်တွေကြားက ကယ်ခဲ့တယ်လို့ ဖေဖေပြောပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မက ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ရှင်”

မိန်းကလေး၏စကားသံကလည်း ရည်မွန်လှသည်။

လျော်ချန်းက ပြုံး၍ နားထောင်နေသည်။

စီတန်ကုံးက....

“သမီးက အကြံပေးနေတာကွယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူ ယီမင်တွေကို တိုက်ဖို့ အကြံပေးနေတာ”

“ဘယ်လိုတိုက်ဖို့ အကြံပေးတာလဲ”

“မိတ်ဆွေ လျော်ချန်းရဲ့ အကူအညီကိုယူပြီး တိုက်ပါ လားလို့ အကြံပေးနေတာပါ”

စီတန်ကုံးက လျော်ချန်း၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း ပြောဆိုလိုက်၏။

လျော်ချန်းက....

“ကျုပ်တို့က မြို့စားကြီးကို ဘယ်လိုများကူညီနိုင်မှာလဲ”

“ဒီအကြောင်း စပြီဆိုရင် ဟန်ဝမ်နဲ့ ယီမင်အကြောင်း ကို စပြောရမယ်။ ကဲ...မိတ်ဆွေ လျော်ချန်း ထိုင်ပါဦး။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

လျော်ချန်းလည်း သင့်ရာနေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ စီတန်ကုံးက ပြောတော့၏။

“ယီမင်မြို့စားစုထက်ချောင်ဟာ အင်မတန်မောက်မာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်ဆီက လွတ်လိုက်တဲ့ တမန်တွေကိုလဲ အကျဉ်းချထားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ရဲမက်နှစ်ဦး ကိုလဲ သုတ်သင်ပစ်တယ်။ ကျုပ်ကိုလဲ သတ်ဖို့ကြံတယ်။ မိတ် ဆွေများမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မိတ်ဆွေတို့သတ်လိုက်တဲ့ လူအား လုံးဟာ ယီမင် စစ်သည်ရဲမက်တွေချည်းပါပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ မိတ်ဆွေတို့ကယ်လိုသာ အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာ။ သူတို့ ဟာ ကျုပ်တို့ကို အမြဲ အနိုင်ကျင့်ချင်တယ်။ မိတ်ဆွေတို့က သာ ကူတိုက်ခိုက်ပေးမယ်ဆိုရင် ရန်သူတော် ယီမင်တွေရဲ့ အန္တရာယ်က ကျုပ်တို့ လွတ်မြောက်မှာပါပဲ”

သက်တော်စောင့် ဟင်ဖုက ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ မြို့စားကြီးပြောသလိုပါပဲ။ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ အကူအညီကိုသာ ရရင် ဒီမောက်မာထောင် လွှားတဲ့ ယီမင်တွေကို နှိမ်နင်းနိုင်မှာ သေချာပါတယ်”

အင်ဟုတ်ကလည်း ဆက်လက် ထောက်ခံသည်။

“ကန္တာရသားတွေရဲ့ အကူအညီရလို့ကတော့ ကျုပ်တို့ ကို အမြဲအနိုင်ကျင့်တဲ့ ယီမင်တွေကို ကျုပ်တို့ အနိုင်တိုက် နိုင်ပါတယ်။ နိုင်မှာ သေချာပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်မတို့ဟန်ဝမ်တွေရဲ့ ဒုက္ခကိုကူညီပါဦး သူရဲကောင်း ကြီးရယ်။ ကန္တာရသားတွေဟာ ဓားနဲ့ ဖက်မွေးလာတာလို့

ကန္တာရမပေမက ပြောပါတယ်။ ဒီလို ဓားစွမ်းထက်သူတွေက ကူညီရင် သူတို့ လုံးဝ မခံနိုင်ပါဘူးရှင်”

စိတန်ကုံး၏သမီး စိလူရိန်ကလည်း မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် အကူအညီ တောင်းခံလိုက်သည်။

စိတန်ကုံး၏လုပ်ရပ်ကား ပီပြင်လှ၏။ အားနာလောက်အောင် အလှုပ်အရှုပ်ကွေးမွေး၊ အိပ်စရာနေရာပေးပြီး ကိုယ်တိုင် တောင်းပန်၊ သမီးဖြစ်သူကလည်း တောင်းပန်၊ တပည့်များကလည်း ထောက်ခံကြသောအခါ မည်သူသည် အကူအညီ မပေးဟု ငြင်းရက်ပါတော့မည်နည်း။

စိတန်ကုံးက....

“ယီမင်တွေဟာ စီးပွားရေးကောင်းတဲ့မြို့ပါ။ ချမ်းသာကြယ်ဝတဲ့ လူတွေလဲ များပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့တန်ခိုးမမြို့ထက် ချမ်းသာတဲ့လူတွေပေါ့ပါတယ်။ တကယ်လို့ မိတ်ဆွေတို့ ကန္တာရသားတွေ ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးမယ်ဆိုရင် ယီမင်တွေရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ကြိုက်သလောက် ယူနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ အန္တရာယ်က အေးချမ်းတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ မိတ်ဆွေ၊ ဒါကြောင့် ကူညီပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”

စိတန်ကုံးသည် အခွင့်အရေးကိုလည်း ပြသည်။ အချို့သည် အခွင့်အရေးမြင်မှ ကူညီတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ကန္တာရကို ပြန်ပါရစေဦး၊ ကျုပ်ရဲ့လူတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပါရစေဦး၊ သူတို့စိတ်ပါလက်ပါရှိမှ တိုက်လို့ကောင်းတာ၊ စိတ်ပါလက်ပါမရှိဘဲ တိုက်ရင်

မနိုင်နိုင်ဘူး၊ အကူအညီပေးဖို့ပိုများပါတယ်။ ကန္တာရသားဆိုတာ တရားသောထက်က အမြဲတမ်းရပ်တည်တယ် မဟုတ်လား”

စိတန်ကုံးသည် အလွန် ကျေးဇူးတင်လေ၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ ကန္တာရသူရဲကောင်းကြီး၊ မိတ်ဆွေတို့နဲ့ တွေ့ရတာ ကျုပ်အင်မတန် ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အသက်ချမ်းသာရာ ရလာတာကိုပဲ ကြည့်....”

စိတန်ကုံးသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ကိုစော်ကားတဲ့ ယီမင်တွေရဲ့ဘေးအန္တရာယ်က ကျုပ်တို့ လွတ်တော့မှာပါလေ”

လျော်ချန်းက မြို့စားကြီးနှင့် သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး....

“ဒီကိစ္စကတော့ဖြစ်ဖို့များပါတယ်၊ ကဲ....ကျုပ်အခန်းကို ကျုပ်သွားအိပ်တော့မယ်၊ ကျုပ်လူတွေနဲ့လဲ ပြန်တိုင်ပင်ရဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့အဆင်ပြေရင် ဒီကို ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ တိုက်ခိုက်ဖို့ အသေးစိတ် တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ မိတ်ဆွေရယ်၊ အခုတော့ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ အနားယူလိုက်ပါဦး၊ မိန်းကလေးကိုလဲ မိတ်ဆွေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုဖို့ အသေအချာ မှာထားပါတယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျုပ်အတွက်ကတော့ ဒီမိန်းကလေးက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာဗျာ၊ ကျုပ် ပြန်လွှတ်လိုက်မယ် နော်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ”

“ဟာ...ရပါတယ်...ရပါတယ်၊ ကျုပ်က သဘောကျ မယ် ထင်လို့ စီစဉ်တာပါ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ် ဆိုရင်တော့ ဘယ်စီစဉ်ပါ့မလဲ”

ထို့နောက် လျော်ချန်းသည် မိန်းကလေးကို ပြန်လွှတ် လိုက်သည်။

အခန်း (၅)

ဆေနပ်ဗျူဟာ

ကန္တာရသူရဲကောင်းလျော်ချန်းသည် သူ၏နောက်လိုက် ဆယ်ယောက်နှင့်အတူ ကန္တာရဒေသသို့ ပြန်သွား၏။
ထုံးစံအတိုင်း ကန္တာရဒေသမှ ကြိုဆိုကြသည်။
လျော်ချန်းသည် ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ကန္တာရသား များနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတော့၏။
သူသည် ကန္တာရသားများကို အစုလိုက်ခွဲထားပြီး အစု ခေါင်းဆောင်များကို ခန့်ထားလေသည်။
ထိုအစုခေါင်းဆောင်များနှင့် ဆွေးနွေးခြင်း ဖြစ်လေ သည်။
ကန္တာရဝံပုလွေ ဝါအင်ကီးကမူ ထိုသို့မဟုတ်ချေ။

တစ်သွေး၊ တစ်သံ၊ တစ်မိန့်၊ တစ်အာဏာဖြင့် သူ့ကန္တာရ သားချင်းကို အုပ်ချုပ်သည်။

ဘိုးသက်ရှည်ဝါတန်းစုက လျော်ချန်း၏ အုပ်ချုပ်ပုံစနစ် မှာ ကောင်းမွန်သည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။

အုပ်စုခေါင်းဆောင် အားလုံးက ဟန်ဝမ်မြို့စားအား ကူညီရန် ဆန္ဒမဲပေးကြ၏။

ထို့ကြောင့်...

လျော်ချန်းသည် ကန္တာရသား အယောက်နှစ်ရာခန့်အား ခေါင်းဆောင်လျက် ဟန်ဝမ်မြို့စားအား ကူညီတိုက်ခိုက် ပေးရန် ဟန်ဝမ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

မြို့စားကြီးစိတန်ကူးကား ဝမ်းသာမဆုံးတော့ပေ။

ကန္တာရသားများတည်းခိုရန် နေရာပေးသည်။

စားစရာသောက်စရာများ အလျှံပယ်ပေးသည်။

လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံသည်။

ကန္တာရသား တစ်ယောက်ချင်းအတွက် ကျေနပ်အောင် ပြုစုသဖြင့် ကန္တာရသားများမှာ ဟန်ဝမ်မြို့ကိုလာရသည် မှာ ကုသိုလ်ကောင်းလှသည်ဟု ပြောဆိုကြလေ၏။

ကန္တာရသားများသည် ကန္တာရဒေသတွင်နေလျှင် ချွန် ထည်တဲများဖြင့် ဖြစ်သလို နေကြသည်ဖြစ်သည်။

အစားအသောက်ကလည်း လွန်စွာရှားပါးသည်။

ဤသို့နေထိုင်ခဲ့ရသောကြောင့် မြို့စားကြီးစိတန်ကူးက အလျှံပယ်ဧည့်ခံသောအခါ နတ်ဘုံနတ်နန်းရောက်သကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြတော့သည်။

သူတို့သည် အထူးအခွင့်အရေးရသော မဟာမိတ်တပ် သားများအဖြစ် ဟန်ဝမ်မြို့၌ နေထိုင်ကြ၏။

နောက်ဆုံး သူတို့အတွက်လိုအပ်သော မိန်းမများကိုပင် မြို့စားကြီးစိတန်ကူးက ဖြည့်ဆည်းပေးထားလေ၏။

သူတို့ နတ်ဘုံရောက်နေသည်ဟုမထင်လျှင် အဘယ်သူ နတ်ဘုံရောက်သည်ဟု ထင်မည်နည်း။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ လျော်ချန်းကား စိတန်ကူးနှင့် ယီမင်မြို့စားအား တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးနေသည်။

သူသည် မြို့စားကြီးနှင့်အတူ ရုပ်ဖျက်ပြီး ယီမင်မြို့အနီးသို့ သွားရောက်လေ့လာ အကဲခတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ယီမင်မြို့ကား သာမညမြို့ မဟုတ်ပေ။

မြို့ရိုးတံတိုင်းနှင့် အသေအချာ ကာရံထားသောမြို့ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မြို့ရိုးအောက်ခြေတွင် ကျုံးတူးထားသေး၏။ ကျုံးထဲတွင် ဆူးများ၊ ငြောင့်များ၊ သောင်ချောက် များကို ထောင်ထားသည်။

မြို့ရိုးပေါ်၌လည်း ရေခွေးများ၊ ချော်ရည်ပူများ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့် လေးမြားကို ပစ်ခွင်းမည့် လေးသမားများရှိနေသဖြင့် မြို့ရိုးနားသို့ ကပ်နိုင်မည်မဟုတ် ချေ။

ကန္တာရသားနှစ်ရာခန့် ဟန်ဝမ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာရာ တွင် တစ်ရာခန့်သည် မြင်းစီးသမားများဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ရာ ခန့်မှာ ခြေလျင်ဝစ်သည်များဖြစ်၏။

သူတို့သည် အကြမ်းပတမ်းသမားများဖြစ်ပြီး သေမည့် ကိစ္စကို လုံးဝမမူသူများဖြစ်၍ တိုက်ပွဲတွင် သူတို့နှင့်ရင်ဆိုင် သူများမှာ ရှုံးနိမ့်ရခြင်းသာများသည်။

လျော်ချန်းက....

“ကျုပ်သဘောအရပြောရရင် လူအင်အား များတာ နည်းတာဟာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မကြောက်မရွံ့ တိုက်မယ့်လူတွေပဲလိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှိသမျှလူတွေကို သိမ်းကျုံးသွားတာထက် တိုက်ရဲခိုက်ရဲ သေရဲတဲ့လူတွေကို ရွေးခေါ်တာသာ အရာရောက်ပါတယ် မြို့စားကြီး”

စီတန်ကူးသည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ ယခင်ပထမတစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်စဉ်က မိမိသည် ယီမင်တို့၏ စစ်ကြောင်းကိုပင် ဤသို့ လာ၍မလေ့လာခဲ့ချေ။

စစ်သည်ငါးရာကို စေလွှတ်တိုက်ခိုက်သောအခါ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရ တော့သည်။

ထိုစဉ်က ရဲမက်နှစ်ရာကျော်တို့ ကျဆုံးခဲ့သည်။

အထိနာသော တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။

ထိုပွဲရုံးသဖြင့် ဒေါသမ္ပန်နေသော စီတန်ကူးသည် ကိုယ် တိုင်ဦးစီး၍ စစ်သည်နှစ်ရာခန့်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ထိုအကြိမ်တွင်လည်း သူတို့ အကျအဆုံးများစွာဖြင့် ဆုတ်ခွာခဲ့ရပြန်သည်။

ထိုပွဲတွင် စစ်သည်သုံးရာခန့်ကျဆုံးသဖြင့် အကျအဆုံး ကြီးမားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ယခု ကန္တာရသူရဲကောင်း လျော်ချန်းကတော့ ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။

တိုက်ရမည့်ဒေသကို အလျင်အလှူ လာသည်။

တိုက်ကွင်းတိုက်ကွက်ကို စဉ်းစားသည်။

ဤအရာကပင် မိမိထက်သာနေလေပြီ။

“ကောင်းပါပြီ၊ မိတ်ဆွေက ဘယ်လိုတိုက်ချင်တာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ရိုးရိုးချီတက်၊ အင်အားနဲ့ မြို့ရိုးကိုဖြတ်ကျော်၊ အဲဒီလို တိုက်လို့ကတော့ မရဘူး၊ အကျအဆုံးများလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကို ဥပါယံတံမျဉ်နဲ့ မျှားခေါ်ပြီး တိုက်မှ အဆင်ပြေမယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဆိုပါဦး အစီအစဉ်လေးကို”

လျော်ချန်းက ယီမင်မြို့အနေအထားနှင့် မြို့ပြင်အခြေ အနေကို စက္ကူပေါ်တွင် ရေးခြစ်ပြသည်။

ယီမင်မြို့ပြင်၌ တောအုပ်တစ်အုပ်ရှိသည်။

ယီမင်မြို့တံခါးမှာ တံခါးနှစ်ပေါက်ရှိသည်။

တောင်ဘက်အပေါက်နှင့် မြောက်ဘက်အပေါက် ဖြစ် သည်။

တောအုပ်သည် တောင်ဘက်၌ရှိသည်။

ဟန်ဝမ်စစ်သည်တော်တို့က ယီမင်စစ်သည်များကို မြို့ တံခါးဝ၌ ဟန်ပြတိုက်ခိုက်စဉ် တောင်ဘက်တောအုပ်ထဲ၌ ကန္တာရစစ်သည်များက ပုန်းအောင်း စောင့်ဆိုင်းနေပေ သည်။

ယိမင်စစ်သည်များ ထွက်တိုက်ရန် ဟန်ဝမ်စစ်သည်တော် တို့က များခေပြီ တိုက်ခိုက်ချိန်တွင် ကန္တာရစစ်သည်တော် တို့က မြို့တွင်းသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်တိုက်မည်ဖြစ်သည်။

စီတန်ကူးသည် ထိုအစီအစဉ်အား သဘောကျနှစ်ခြိုက် သွားလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်ဆီက ရဲမက် ဘယ်လောက်ခေပြီသွားရင် ကောင်းမလဲ”

“ကျုပ်တို့က အမာခံအင်အား နှစ်ရာလောက်ရှိတယ်၊ မြို့စားကြီးဆီက သုံးရာလောက်ခေပြီလာပါ၊ ဒါဆိုရင် အင်အားငါးရာလောက်ရှိမယ်၊ မဆိုးပါဘူး”

“ရနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ လူငယ်လက်ရွေးစင်တွေ ရှိပါတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီစစ်သည်တွေက ယိမင်မြို့တံခါးဝ သွားပြီး စောင့်တိုက်ကြရမယ်၊ နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာရင် ယိမင်တပ်တွေက ဟန်ဝမ်တပ်သား သုံးရာလောက်ပဲ ရှိတယ် ဆိုတာ သိသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ သူတို့ ထွက်တိုက်ကြ လိမ့်မယ်၊ တောအုပ်ထဲမှာစောင့်နေတဲ့ကျုပ်တို့အဖို့ အကွက် ဆိုက်ပြီး ဝင်တိုက်ရုံပဲရှိတော့တယ်”

“အဲဒီတိုက်ပွဲကိုတော့ ကန္တာရသူရဲကောင်းပဲ ဦးဆောင် တိုက်ပါ၊ ကျုပ်ကတော့ လိုအပ်အမျှဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်”

“ဖြစ်ပါတယ် မြို့စားကြီး၊ အနိုင်ရမှာပေါ့”

လျော်ချန်းက ပြောလိုက်သည်။

စီတန်ကူးက....

“ယိမင်တွေကိုသာ အနိုင်ရပါစေ၊ ကန္တာရသားတွေ ရွှေတွဲလွဲငွေတွဲလွဲ ဖြစ်ရပါစေမယ်လို့ ကျုပ် ကတိပေးပါ တယ်”

“အနိုင်ရဖို့ကို ကျုပ်တို့တာဝန်သာ လုံးလုံးလွှဲထားလိုက် ပါတော့ဗျာ၊ ယိမင်မြို့ကိုမရရင်တော့ ကျုပ်တို့ကန္တာရ သားတွေအားလုံး အသေခံမယ်”

လျော်ချန်းက ထိုသို့ ရဲဝံ့စွာကတိပေးလိုက်ရာ စီတန်ကူး မှာ မျက်နှာကြီး ဝင်းပသွားသည်။

“ယုံပါတယ်ဗျာ....ယုံပါတယ်၊ ယုံလို့လဲ ကျုပ်ရဲ့စစ်သည် ရဲမက်တွေကို အပ်လိုက်တာပေါ့၊ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို အသုံးချပါဗျာ”

“ကဲ...ဒီလိုဆိုရင် အားလုံးပြီးပြီပေါ့၊ စစ်များရမယ့် ရဲမက်တွေကို အရင်ဆုံးလွှတ်ရမယ်၊ ကျုပ်တို့ကလဲ တောအုပ် ထဲကို ခိုရမယ်၊ တောအုပ်ထဲ ခိုတာတိုတော့ သူတို့ မမြင်နိုင် ပါဘူး၊ အဲ...သူတို့အထောက်အကူတွေကိုသာကြည့်ရမယ်”

“ကျုပ်တပ်သားတွေကို မိတ်ဆွေက စကားပြောဦး မလား”

“ပြောရမှာပေါ့၊ မပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ”

မြို့စားကြီးနှင့် လျော်ချန်းတို့သည် တစ်မထွက်ခင် စကား ပြောရန် တပ်များဆီသို့ လာကြလေသည်။

အခန်း (၆)

ခြားခြားဝစ်ရသော သီမင်

မြို့စားကြီးစီတန်ကူး၏ စစ်သည်ရဲမက် နှစ်ရာတို့သည် ကန္တာရမားသမား လျော်ချန်း၏ ညွှန်ကြားမှုကို နားထောင်ပြီး ယီမင်မြို့သို့ ချီတက်သွားသည်။ သူတို့သည် လျော်ချန်း မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ယီမင်မြို့တံခါးဝမှ အယောင်ပြ တိုက်ခိုက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

ယီမင်မြို့သားတို့သည် ဟန်ဝမ်စစ်သည် သုံးရာမျှသာ ဖြစ်သည်ကို မြင်ပြီး ထွက်တိုက်ကြမည် ဖြစ်သည်။ စစ်များရ မည့် တာဝန်ကို ထို ရဲမက် စစ်သည်များက ယူကြရမည် ဖြစ်သည်။

လျော်ချန်း၏ စစ်သည်နှစ်ရာသည် ဧတောအုပ်ထဲသို့ဝင် သွားကြသည်။ စီတန်ကူး၏ လက်ရွေးစင် စစ်သည် တစ်ရာ ကျော်ကိုလည်း သူတို့၏ ဝတ်စုံများကို ချွတ်စေပြီး ကန္တာရ သားများကဲ့သို့ အင်္ကျီချွတ်များဖြင့် ဖြစ်စေသည်။ ထို စစ် သည် တစ်ရာကိုလည်း သူတို့သည် ဧတောအုပ်ထဲသို့ ခေါ် သွား၏။

ယီမင် အထောက်တော်များကို တွေ့ရှိလျှင်လည်း အမိ အရ ဖမ်းသတ်ရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ သို့မှသာ သူတို့၏ စစ်ဆင်မှုကို မသိဘဲရှိမည် မဟုတ်ပါလား။

လျော်ချန်းမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း မြို့ပြင်၌ ဟန်ဝမ် ရဲမက်တော်များ တိုက်ခိုက်၍ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် စုထက်ချောင်သည် သူ့တပ်များအား ထွက်၍တိုက်ရန် အမိန့် ပေးလေ၏။

လျော်ချန်းနှင့် သူ့လူများမှာ ဧတောအုပ်ထဲမှ အဆက် မပြတ် အကဲခတ်နေခဲ့သည်။

ဟန်ဝမ် စစ်သည် နှစ်ရာကလည်း မြို့တံခါးဝကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေခဲ့သည်။ သစ်လုံးများ၊ ကြိုးလှေ ကားများ၊ မီးထုတ်များဖြင့် မြို့ရိုးကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဗုတိယမြောက်နေ့တွင် ယီမင်တို့၏ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ မတ် စစ်သည်များသည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်လာကြ၏။ သူတို့ သည် မြို့တံခါး ဖွင့်ထွက်လာပြီး ဟန်ဝမ်စစ်သည်များကို ထရကြမ်း တိုက်ခိုက်လေ၏။

ယိမင်တို့၏ တောင်ဘက်မြို့တံခါး၌ အစိမ်းရောင် ယိမင် တို့နှင့် အနီရောင် ဟန်ဝမ်တို့သည် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက် နေကြ၏။ အစိမ်းနှင့်အနီ ရောနှောနေကြသည်။

ယိမင်တို့၏ အစိမ်းရောင် စစ်သည်တော်များက ပိဋိ တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် အနီရောင် ဟန်ဝမ်စစ်သည်တော်များမှာ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ပေးရသည်။ သူတို့သည် သစ်တော၏ လက်ဝဲဘက်သို့ ဆုတ်ပေးရသည်။

လျော်ချန်းသည် သစ်တော၏ လက်ယာဘက်မှ စောင့် ကြည့်နေသည်။

တပ်နှစ်တပ်စလုံး သစ်တောအနီးသို့ ရောက်လာသော အခါ လျော်ချန်း အမိန့်ပေးထားသည့် ကန္တာရသား ငါး ဆယ်သည် အစိမ်းရောင် စစ်သည်တော်များဆီသို့ မြားမိုး ရွာတော့၏။

“ဝို...ဝို...ဝို”

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

မြားလေတိုးသံများသည် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းနေ သည်။

အစိမ်းရောင် စစ်သည်တော်များသည် မြားဒဏ်ကြောင့် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြိုကျကုန်သည်။ လဲကျကုန်သည်။ သူတို့သည် နောက်ပြန်ဆုတ်ကြသည်။ ထိုအခါ မြို့တံခါး၌ ကန္တာရသား များ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

“ဟေး...တိုက်ကြ...ဖျက်ကြ”

ကန္တာရသားများသည်စစ်ဘီလူးကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သစ်တောအနီးသို့ရောက်အောင် တိုက်လာသည့် တပ်မှာ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်အဝိုင်းခံရပြီး ဟန်ဝမ်စစ်သည်တော်များနှင့် ကန္တာရသားတို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသည်။ တပ်သား တစ်ရာခန့်သာ ကျန်တော့သည်။

ယိမင်မြို့စား စုထက်ချောင်မှာ ရန်သူအား နှစ်ကြိမ်တိုင် တိုင် အနိုင်ရထားသဖြင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆပင်နေမိသည်။ ဧေါ ပေါ့ဆဆပင် အမိန့်ပေးနေသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့တံခါးကို အစောင့်အရှောက် အနည်းငယ်မျှသာ ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ကန္တာရသားများသည် တံခါးစောင့်များ ကို ထိုးသတ်ပြီး မြို့တွင်းသို့ တရကြမ်း ဝင်လာတော့၏။

ယိမင်မြို့စောင့်မှာ တပ်ပျက်သွားပြီဖြစ်၍ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလွှားကြတော့၏။

“ယိမင်တွေကို တိုက်ကြ”

“ယိမင်တွေကို မီးလောင်တိုက်သွင်း”

“စုထက်ချောင်ကို အမိဖမ်း”

“ဟေး...ဟေး...ဟေး”

ယိမင် တပ်များမှာ အကွဲကွဲအပြားပြား ပြေးထွက်ကြ သည်။

“ဟန်ဝမ်တွေဝင်လာပြီ...ပြေး...ပြေးကြ”

“ကန္တာရသားတွေကွ”

“ဟန်ဝမ်တင်မကဘူး၊ ကန္တာရသားတွေပါ ဝင်လာတာ
ဟေ့ ...”

“ဝို...ဝှစ်...ဝှစ်”

ထိုအချိန်၌ ကန္တာရသားများသည် တစ်မြို့လုံးရှိ ယိမင်
တပ်များကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နေလေပြီ။

ဟန်ဝမ်မြို့စားစီတန်ကုံးအား ယိမင်မြို့တွင်းသို့ ဗိုလ်
ဝင်ခံလျက် ဝင်လာလေ၏။

“မြို့စားမင်း... မြို့စားမင်း... မြို့တံခါး ပေါက်သွားပြီ၊
အကူတပ်တွေ ပို့ပါ၊ အကူတပ်တွေ ပို့ပေးပါ”

ယိမင် မြို့စား စုထက်ချောင်မှာ သူ၏ စံအိမ်တော်မှ
မထွက်ဘဲ အမိန့်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ မြို့တွင်း၌ ဆူဆူညံညံ
အသံများ၊ အော်ဟစ်သံများကြားသောအခါမှ သူ၏အခန်း
မှ အလန်တကြား ထွက်လာခဲ့သည်။

“မြို့စားကြီး... ကယ်တော်မူပါ”

“ကန္တာရသားတွေ မြို့ထဲဝင်လာပါပြီ”

ထိုအသံများကို ကြားသောအခါ ယိမင် မြို့စားကြီးမှာ
ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် လေသာဆောင်မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ အနီ
ရောင် ဝတ်စုံဝတ် ဟန်ဝမ်စစ်သည်တော်များနှင့် အင်္ကျီချွတ်
ကန္တာရသားများသည် ထိုးခုတ် တိုက်ခိုက်နေကြ သည်ကို
အံ့ဩစဖွယ် မြင်ကြရလေသည်။

“အို...တယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ယိမင်မြို့စားမှာ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ချက်ချင်း ချွေးစေးများပြန်လာသည်။ ထွက်ပြေး
ရတော့မည်လား၊ ရန်သူများကို ရင်ဆိုင်ရမည်လား မဝေ
ခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

သူ၏ သက်တော်စောင့်များလည်း သူက အေးအေးလူလူ
ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ဘေး၌ မရှုကြချေ။

နောက်ဆုံး သူသည် ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
ဝရန်တာပေါ်မှ ခုန်ချကာ စံအိမ်တော်ပေါက်ဆီသို့ ပြေး
သွားလေ၏။

သူသည် လက်လွတ်ထွက်ပြေးသည်တော့ မဟုတ်ပေ။

ဝေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆွဲပြေးထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

စံအိမ်တော်မှ အစောင့်များက ကန္တာရသားများနှင့်
တိုက်ခိုက်ပြီး ကျဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။

ယိမင်မြို့စား စုထက်ချောင်သည် ကန္တာရသား တစ်ဦး
နှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ရ၏။ ထိုသူကား ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ စူးရှသော
မျက်လုံးပိုင်ရှင် လူငယ်တစ်ဦးတည်း။

စုထက်ချောင်သည် အကြားအမြင် ဗဟုသုတရှိသူ တစ်
ဦးဖြစ်သည်။

“ကန္တာရဝေးသမား လျော်ချန်း”

သူသည် လျော်ချန်းနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့မည်မဟုတ်၊ ဟန်ဝမ်
မြို့စားစီတန်ကုံးနှင့် တွေ့မည်ဟုသာ ထင်ခဲ့သည်။ ယခု
တော့ သူထင်သလို မဟုတ်ပါလား။

သူသည် အံ့ဩသွားသော်လည်း သတိတော့ မလစ်ချေ။
လျော်ချန်းကို တိုက်ခိုက်လေ၏။

“ဝိုး...ဝှစ်...ဝှစ်”

“ရွှမ်း...ရွှမ်း...ရွှမ်း”

လျော်ချန်းသည်လည်း ယိမင်မြို့စားကြီးမှန်း သိသည်။

“မြို့စားကြီး ဖြည်းဖြည်းတိုက်ပါဗျာ၊ ဝေးတွေ့တာတွေ ကျိုးသွားပါမယ်”

လျော်ချန်းက ပြောလိုက်ရာ စုထက်ချောင်သည် ပို၍ ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

“ကန္တာရကြေးစားတွေ၊ မင်းတို့ကိုခေါင်းဖြတ်ပစ်မယ်”

“ဟား ဟား ဟား... ယိမင် မြို့စားကြီးက ရယ်စရာ တွေတော့ ပြောတတ်သားပဲ၊ ခေါင်းပြတ်မှာက ခင်ဗျားဗျာ ခင်ဗျားတပ်သားတွေ ခေါင်းပြတ်နေတာ တွေ့တယ် မဟုတ် လား”

စုထက်ချောင်သည် ကန္တာရသားများ ဝင်တိုက်ကြသဖြင့် မိမိတို့ရုံးရသည်ကို ရိပ်မိသိရှိသွားသည်။

ထို့ကြောင့်....

ဒေါသဖြစ်ကာ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်တော့သည်။

စုထက်ချောင်သည် သိုင်းပညာတူးချွန်သူဖြစ်သည်။ စီတန် ကူးထက် သိုင်းပညာပိုထက်မြက်သည်။

သူသည် ဆီးနှင်းမြို့မှန်စားကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်သည်။ လျင်မြန်သောဝေးချက်ကြောင့် ဖုန်မိုင်းမှန်များသည် နှင်း ကျသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့သော်....

လျော်ချန်းက ထိုဝေးကွက်ကို မမှုပေ။

လျင်မြန်သောဝေးချက်များဖြင့် ထိုအကွက်အား ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

ကန္တာရဝေးသမားလျော်ချန်းနှင့် စုထက်ချောင်တို့သည် အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

မကြာမီ စုထက်ချောင်၏ဝေး လွတ်ကျသွားသည်။

“ချွမ်”

လျော်ချန်းသည် စုထက်ချောင်ကို မသတ်ချေ။

သူတို့ကန္တာရတိုက်ပွဲ၌ ဝေးလွတ်ကျသွားသူ၊ အရှုံးပေး သူကို သတ်လေ့ မရှိပေ။

သို့သော်....

ထိုသူက အရှုံးကို လက်ခံရသည်။

လျော်ချန်းသည် စုထက်ချောင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ်....

“ရွှီ”

“အား”

ဝေးတစ်ချောင်းသည် ရွှီခနဲ ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး စုထက် ချောင်ကို ထိုးသွင်းလိုက်၏။

စုထက်ချောင်မှာမမျှော်လင့်သောဝေးချက်ဖြစ်၍မရှောင် နိုင်ချေ။

အားခနဲအော်ပြီး လဲကျသေဆုံးသွားသည်။

ထိုအခါ လျော်ချန်းသည် ချာခနဲ လှည့်လိုက်၏။

ဝေးနှင့်ထိုးသွင်းသူကို ကြည့်သည်။

ထိုအခါ စိတန်ကုံးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။
 “မြို့စားကြီး...တာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”
 “သူက ကျုပ်တို့ ရန်သူပဲလေဗျာ”
 “ဒါပေမယ့် သူက မခုခံနိုင်တော့ဘူးဗျ”
 “အခုသာ မခုခံနိုင်တာပါ။ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါလား၊ နောက်လိုက်နောက်ပါသွားစုပြီး မကြာခင် သူ ခုခံလာနိုင်မှာပေါ့”
 “ကျုပ်တို့ ကန္တာရသားတွေကတော့ အဲဒီလိုမကြည့်ဘူး၊ အခုမခုခံနိုင်ရင် သူ့ကို မသတ်ရဘူး”
 လျော်ချန်းသည် မကျေမနပ်ဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာတော့၏။
 “ဟား...ဟား...ဟား...တယ်နုသေးတာပဲ”
 ဟန်ဝမ်မြို့စား စိတန်ကုံး၏ရယ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေ၏။
 စိတန်ကုံးသည် ယိမင်မြို့စားကြီး၏ စံတော်အိမ်ထဲသို့ လျှောက်လှမ်း၍ဝင်သွား၏။
 “အား”
 ရုတ်တရက် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည့် အသံကြားရပြီး စိတန်ကုံးအား လူတစ်ယောက်က ခုန်အုပ်လာလေ၏။
 စိတန်ကုံးက လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။
 “ဝုန်း”
 “အား”

နာကျင်စွာ အော်လိုက်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ထိုအခါမှ စိတန်ကုံးက သေချာစွာကြည့်မိသည်။ စုထက်ချောင်၏ဇနီး မြို့စားကတော်ပေတည်း။
 သူမ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများစီးကျနေသည်။ သူမ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်နေသည်။
 စိတန်ကုံးက....
 “ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဘယ်နှယ်လဲ မြို့စားကတော်ကြီး၊ ဟိုဘဲ ခင်ဗျားရဲ့ချစ်လင်ကြီး သေနေပြီဗျ၊ သွားကြည့်လိုက်ပါဦးလေ”
 “ရှင်...ရှင်...လူယုတ်မာ၊ လူသတ်ကောင်”
 စိတန်ကုံး၏ဓားသည် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားလေသည်။
 “ရွမ်း”
 “အင့်”
 သူမ၏ရင်ဘတ်မှ သွေးများ ဖြာကျလာ၏။
 မြို့စားကတော်ကြီးမှာ စိတန်ကုံး၏ခြေရင်းဝယ် ပြိုလဲကျသွားလေတော့သည်။
 “ဟား...ဟား...ဟား”
 စိတန်ကုံးသည် ရန်သူမှန်သမျှ ရှင်းလင်းနေပေပြီ။ သူသည် မြို့စားကတော်ကြီးအား ကန်ကြည့်လိုက်၏။
 မြို့စားကတော်ကြီးမှာ မလှုပ်တော့ပေ။ သွေးများကား စီးကျနေဆဲပင်။

စိတန်ကူးသည် ယိမင်မြို့တပ်ကြီး၏ အိမ်သူအိမ်သား
များကို လိုက်ရှာသည်။

သူသည် အငြိုးကြီးမားသူဖြစ်၍ အားလုံးကိုသတ်ရန်
လိုက်ရှာခြင်းဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် ကန္တာရသားများနှင့် တွာလှသည်။ သူ
လိုက်ရှာသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

ထို့နောက်....

သူသည် လသာဆောင်သို့ထွက်လာသည်။

ထိုနေရာတွင် ယိမင်မြို့စား၏တံခွန်သည် တလူလူတက်
သွားလေသည်။

ထို့နောက်....

ပြာဖြစ်ပြီး ပြန်ကျလာသည်။

“ဟား....ဟား....ဟား....ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊
ယိမင်မြို့ဟာ ငါ့ခြေထောက်အောက် ပြားပြားဝပ် ရောက်ပြီ
မဟုတ်လား”

စိတန်ကူးသည် တဟားဟားရယ်ရင်း တစ်ယောက်
စည်း စကားပြောနေလေ၏။

အခန်း (၇)

လျှို့ဝှက် အကြံအစည်

ယိမင်မြို့စားကြီး စုထက်ချောင်၏စံအိမ်တွင် စိတန်ကူး
စံမြန်းနေသည်။

သူ၏သက်တော်စောင့်နှစ်ဦးဖြစ်သည့် ကျောက်စိမ်းစား
ရှင် ဖုဟင်နှင့် ဓားနှစ်လက် အင်ဟုတ်တို့မှာ သူ့အနီး၌ ကပ်
ရပ်လျက် ရှိသည်။ ထို့အပြင် သူတပ်မှ လက်ရွေးစင် ဗိုလ်
သုံးဦးလည်း ရှိသည်။

စံအိမ်တော်၏ အောက်ခန်းမကြီးတွင် ကန္တာရသား
များ သောက်စား မူးယစ်နေကြ၏။ သောက်သူ၊ စားသူ၊
သီချင်းအော်ဆိုသူ၊ နောက်ပြောင်ကျီဝယ်သူများဖြင့် ဆူညံ
နေသည်။

အချို့ကမူ စံအိမ်တော်မှ အလင်းရောင်ကာသည့် ပိတ်စ ရှည်ကြီးများကို ဆွဲဖြုတ် ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။ တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်အောင် ရှာဖွေဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ အချို့မှာ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲ ဖြစ်နေသည်။

ကန္တာရစားသမား လျော်ချန်းမှာမူ တိုက်ပွဲတွင် မနားတမ်း ပြေးလွှားတိုက်ခိုက်နေခဲ့သဖြင့် အတိုးချလျက် အနန်းတစ်ခန်းထဲ ဝင်ရောက် အိပ်စက်နေသည်။

ဤအိမ်ကြီးကို ကန္တာရသားများ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီး ကတည်းက ဤသို့ အောင်ပွဲခံနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်တွင်မူ မြို့စားကြီး စိတန်ကူးနှင့် သူ့တပည့်များ တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်နေကြသည်။

“တစ်မြို့လုံးလဲ ပြောင်းဆန်နေတာပဲ မြို့စားကြီးရယ်၊ ဒီကောင်တွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူတို့ခေါင်းဆောင် လျော်ချန်းကလွဲရင် ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ မြို့စားကြီး ဝင်အိမ်နဲ့ပေးလဲ ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ တင်တယ်”

တပ်ဗိုလ်တစ်ဦးက မကျေမနပ် ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်မြို့စား၊ ဒီကောင်တွေဟာ ရောင့်တက်လွန်းအားကြီးတယ်၊ ဒီကောင်တွေ ဘယ်လောက်သောင်းကျန်းနေသလဲဆိုတာ မြို့စားကြီးဆင်းကြည့်စမ်းပါ၊ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ”

မြို့စား၏ သက်တော်စောင့် ကျောက်စားရှင် ဖုဟင်ကလည်း မကျေမချမ်းပင် ပြောလေ၏။ ဓားနှစ်လက်အင်ဟုတ်ကလည်း မကျေမနပ် ပြောသည်။

“သူတို့ဟာ မြို့ထဲကလူတွေဆိုမှာ မလှယက်ပေမယ့် စံအိမ်တော် တစ်အိမ်လုံးတော့ ပြောင်းဆန်အောင် ရှာဖွေနေကြတယ်၊ ရတနာတွေဆိုတာကလဲ မြို့စားအိမ်မှာပဲစုနေတာကလား၊ အဲဒီရတနာတွေလဲ သူတို့ပဲ ရှာဖွေဝတ်ဆင်ကြတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လူတွေကတော့ ဘယ်သူမှ မရကြဘူး၊ စံအိမ်တော်ရဲ့ ခန်းမထဲတောင် ဝင်ခွင့် မရကြဘူး”

မြို့စားသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ နားထောင်နေ၏။ သူသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောသေးချေ။ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“အဆိုးဆုံးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရဲမက်တွေကို ဂရုမစိုက်တာပဲ မြို့စားကြီး၊ အဲဒါကိုကျွန်တော်မခံနိုင်တာဘဲ၊ သူတို့ ဒီလိုသာ ဗိုလ်ကျနေရင်တော့ ကျွန်တော် တပ်စားတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

တပ်ဗိုလ်တစ်ဦးက တိုင်ကြားပြန်သည်။ ကျောက်စားရှင် ဖုဟင်က....

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကောင်တွေနဲ့လမ်းခွဲမှဖြစ်မယ်မြို့စား၊ ဒီကောင်တွေ ရိုင်းလွန်းအားကြီးတယ်၊ အခွင့်အရေးမှန်သမျှလဲ အကုန်ယူတာပဲ”

မြို့စားကြီးသည် အားလုံးကို တစ်ချက်မျှလှမ်းမကြည့်ဘဲ ပြောလေ၏။

“မင်းတို့ပြောတဲ့ စကားတွေ အားလုံးကို ငါသိတယ်၊ ဒီစကားတွေကိုဆက်မပြောကြနဲ့တော့၊ အင်မတန်အန္တရာယ်ကြီးတယ်ကွ”

မြို့စားက သေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောသည်။ အားလုံးသည် အမှားကို ရုတ်တရက် သတိရသွားကြ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဆန္ဒစောသွားပါတယ်မြို့စား၊ ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ”

မြို့စားက တိုးတိုးပြောသည်။

“မင်းတို့မြင်သလို ငါမြင်တာပဲ၊ မင်းတို့သိသလို ငါသိတာပဲ၊ ယိမင်တွေကို တို့ဘာသာ နှစ်ကြိမ်တိုက်တယ်၊ နှစ်ကြိမ်စလုံး တို့မရဘူး၊ သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းတိုက်ရတယ်၊ အဲဒါကို ရဖို့ အဓိကပဲကွယ်”

မြို့စားက သူ့လူများကိုရှင်းပြလိုက်၏။ ထို့နောက် မသိမသာ ပြုံးပြီး...

“ကဲ...ဒီတိုက်ပွဲမှာ ငါတို့တပ်သားတွေ ကျဆုံးတာလဲ ရှိမှာပဲ၊ ဘယ်လောက်ကျဆုံးသလဲ၊ ဘယ်လောက်ကျန်သေးသလဲ”

ရဲမက်တပ်ဗိုလ်က....

“တပ်သား အင်အား နှစ်ရာလောက်တော့ ကျန်ပူသေးတယ်၊ တပ်သားတစ်ရာလောက်တော့ ကျဆုံး ပွားပါပြီ”

မြို့စားကြီးက....

“သူတို့ ကန္တာရသားတွေကော”

“သူတို့ကတော့ တစ်ရံ့ငါးဆယ်လောက်ပဲ ကျန်ပါတယ်”

တစ်ယောက်က ဝင်ပြော၏။

“ငါးဆယ်လောက်ကျဆုံးမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ခန့်မှန်းတာဟာ အနည်းဆုံး ခန့်မှန်းတာပါ၊ ဒီထက် ပိုကျချင်လဲ ကျမှာပါ”

မြို့စားကခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ခုချက်ချင်းဟန်ဝမ်ကိုသွားကြစမ်း၊ မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး သွား၊ ရဲမက်သုံးရာ ခေါ်လာခဲ့၊ မနက်ဖြန် ဒီကို အရောက်လာခဲ့”

ကျန်ဗိုလ်မှူးများမှာ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အင်အားတိုးဖို့ လိုသေးလို့လား မြို့စားကြီး”

မြို့စားက ငေါက်လိုက်၏။

“တိတ်စမ်း...ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်စမ်း၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို ဟိုကန္တာရသားတွေ လုံးဝမသိစေနဲ့၊ ကြားလား”

“အမိန့်အတိုင်းပါ”

တပ်ဗိုလ်သုံးယောက်သည် မြို့စားကြီး မှာကြားသည့် ကိစ္စမှာ အရေးတကြီးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေ၏။

သူ့စကားထဲ၌ ‘ကန္တာရသားများ လုံးဝမသိစေနဲ့’ ဟူသည့် စကား ပါသည်မဟုတ်ပါလော။

တပ်ဗိုလ်များသည် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

မြို့စားနှင့် သက်တော်စောင့်နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရှိ
တော့သည်။

သူသည် သက်တော်စောင့်များကို အနီးသို့ကပ်လာရန်
ခေါ်လိုက်၏။

“ကန္တာရသားတွေ မြို့ထဲမှာ သောင်းကျန်းကြသေး
သလား”

“အများစုကတော့ မသောင်းကျန်းပါဘူး၊ အနည်းစု
ကသာ လုယက်တိုက်ခိုက်ကြတာပါ။ မြို့ထဲက ချမ်းသာတဲ့
လူတစ်စုကိုတော့ သူတို့ လုယက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
တပ်သားတွေကတော့ အားလုံးကို လုယက်ကြတာပဲ”

“ကောင်းတယ်၊ ယီမင်မြို့ကို ငါ မုန်းနေတာကြာပြီ၊
ဒီမြို့ကို ဒီလိုလုပ်ရမယ်၊ လုပ်ပါလိမ့်စေ၊ ဒီမြို့ကို နာလန်
မထူနိုင်အောင်လုပ်ရမယ်”

မြို့စားမှာ စိတ်ထားယုတ်သူတည်း။ အငြိုးအတေး ကြီး
သူသာတည်း။

ယီမင်မြို့ကို သက်သာရာသက်သာကြောင်း ဖြစ်စေလျက်
အုပ်စိုးရမည်ဖြစ်သော်လည်း ယီမင်မြို့ စုတ်ပြတ်ဆင်းရဲသွား
စေရန်သာ သူ လိုလားပေသည်။

“မြို့စားကြီးနဲ့ မြို့စားကတော်တို့ကော မြို့စားကြီး”

“ဟား...ဟား...ဟား...သေပြီပေါ့၊ ငါ့သတ်ပစ်လိုက်
တာ နှစ်ယောက်စလုံးသေပြီ၊ ဟင်း...ငါ့ကို ပမာမခန့်လုပ်တဲ့
ကောင် သေတာနည်းသေးတယ်၊ ဟိုကောင် လျော်ချွန်းက

မကျေနပ်ဘူးကွ၊ သူ မကျေနပ်လဲ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူ့ရှေ့
မှာပဲ သတ်ပစ်လိုက်တာကွ”

“မြို့စားကြီး...မိလျော်ချွန်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ကျွန်တော်လဲ
ကြည့်မရပါဘူး”

“ဘေးလေ... အခုတော့ အသာကြည့်နေဦးပေါ့၊ မင်းတို့
သူတို့နဲ့ ရောရောနှောနှောနေ၊ အလိုက်အထိုက်နေ၊ ဒေါသ
ကို မျှသိပ်ထိန်းချုပ်ထားကြ၊ ပြဿနာမဖြစ်စေနဲ့”

မြို့စားသည် သက်တော်စောင့်နှစ်ယောက်တို့ကို အနီး
ကပ်ခေါ်လိုက်ပြီး တီးတိုးစကား ပြောကြားလိုက်၏။

သက်တော်စောင့်နှစ်ဦး၏မျက်နှာ၌ အားရကျေနပ်သော
အမူအရာများ ပေါ်လာသည်။

“ကဲ...သွားကြ၊ သူတို့နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ရောရော
နှောနှောနေကြ”

နယ်စားသည် သက်တော်စောင့်နှစ်ဦးကို အောက်ထပ်
သို့ စေလွှတ်လိုက်၏။

အခန်း (၈)

ဗျို. ဝှက်အချက်ပြမှု

ဟန်ဝမ်မှ စစ်သည်ရဲမက်သုံးရာသည် ယီမင်မြို့သို့ ရောက် ရှိလာသည်။ ယီမင်မြို့စားမှာ စစ်ရှုံးသွားသဖြင့် မည်သူမျှ မထွက်ဝံ့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ သူတို့၏ စစ် သည်ရဲမက်များ သေကျေပျက်စီးသွားရသဖြင့် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေကြသည်။

ယီမင်ရဲတိုက်တွင် ယီမင်စစ်သည်များနှင့် မသင်္ကာသူ အရပ်သားများကို အကျဉ်းချထားသည်မှာ ရာနှင့်ချီရှိသည်။

ဟန်ဝမ် စစ်သည်သုံးရာ ယီမင်သို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ လျော်ချန်းက မြို့စားကြီးစီတန်ကုံးအား မေးမြန်းလာ လေသည်။

“မြို့စားကြီး၊ ဘယ်လိုကြောင့် ရဲမက်စစ်သည်တော်တွေ ထပ်ရောက်လာရတာလဲ”

မြို့စားကြီးက တဖဲတဖဲ ရယ်ရင်းဖြေသည်။

“ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျုပ်တို့လူတွေ အင်မတန် ပင်ပန်းခဲ့ပါ တယ်။ သေတဲ့လူတွေလဲ တော်တော် သေကြတယ်။ ဒီကြား မှာ ယီမင်ကို ထိန်းသိမ်း အုပ်ချုပ်ဖို့ကလဲ ရှိသေးတယ် လေ။ ဒီ ယီမင်ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်တွေကို မိတ်ဆွေတို့ ကန္တာရသားတွေကို ပေးဖို့ ဘယ်သင့်တော်မှာလဲ။ မိတ်ဆွေ တို့က ကျုပ်တို့ကို တိုက်ပွဲမှာ ကူဖို့သက်သက်ပဲ။ ဒီတော့... ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ တပ်သားတွေကို ခေါ်ရတာပေါ့။ နောက် တစ်ခုက မိတ်ဆွေတို့ကို ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ရဦးမယ်လေ။ အောင် ပွဲရ အထိမ်းအမှတ် ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်သွားကြ တာပေါ့”

လျော်ချန်းသည် တိုက်ခိုက်ရေးကိစ္စပြီးပြီဖြစ်၍ စီတန်ကုံး ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် မလိုအပ်သည်တို့ကို မပြော တော့ချေ။

“အင်း... ကျုပ်တပ်သားတွေပျော်ပါးကြဦးမှာပဲ။ တစ် ခုပဲမှာချင်ပါတယ်။ ကျုပ် တပ်သားတွေအတွက် အရက်တွေ ဖြည့်ထားပါလို့ မှာကြားချင်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါ။ ကျုပ်ဖြည့်ထားပေးပါ့မယ်”

ကန္တာရသားများမှာ တစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့် ရှိနေသဖြင့် ယီမင်မြို့စား၏ စံအိမ်တော် အောက်ထပ်၌ အကုန်နေ၍မရ

ချေ။ အခြား အဆောက်အအုံများတွင် ခွဲ၍ နေထိုင်စေသည်။

ယိမင်မြို့သားတို့မှာ အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ် ဟန်ဝမ်သားတို့နှင့် ထူးထူးခြားခြား ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကန္တာရသားတို့ကြောင့် အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင် မထွက်စံ့အောင် ရှိကြသည်။

လျော်ချန်းသည် မြို့စားကြီးဆီသို့ ဝင်ထွက်နေရသည်။
“မြို့စားကြီး၊ ဧည့်ခံဂုဏ်ပြုပွဲကို ဘယ် နေ့လောက် လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

“မနက်ဖြန် လုပ်မယ်လေဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆို ကျုပ်လူတွေဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ယိမင်ကို အောင်နိုင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်ပေါ့ဗျာ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က နိုင်အောင် ကူတိုက်ပေးကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဂုဏ်ပြုရမှာပေါ့”

လျော်ချန်းသည် စီတန်ကုံးအား ဂါရဝပြုပြီး ထွက်ခွာသွား၏။

စီတန်ကုံးကား ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

“အင်း... ခင်ဗျားတို့ အထွက် ဂုဏ်ပြုပွဲကို ကောင်းကောင်းကြီး စီစဉ်ထားပါကယ် သူရဲကောင်းကြီးရယ်”

* * *

ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး စီတန်ကုံးသည် ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲအား စံအိမ်ကြီး၏အောက်ထပ်၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။

ကန္တာရသားတို့အား အထူး ဂုဏ်ပြုသည့်ပွဲဟု ဆိုကာ ကန္တာရသား တစ်ယောက်၏ ဘေးတွင် ဟန်ဝမ်ဓားသမား တစ်ယောက်မျှချထားပေးသည်။ ကန္တာရဓားသမားတစ်ရပ် ဦးဆယ်ခန့်ရှိရာ ဟန်ဝမ်ဓားသမားတစ်ရပ် ငါးဆယ်ခန့်က ဘေးချင်းယှဉ်၍ နေရာယူထားပေပြီ။

မြို့စားကြီး စီတန်ကုံးနှင့် ကန္တာရ ဓားသမား ခေါင်းဆောင် လျော်ချန်းတို့ကမူ ဓားပွဲထိပ်၌ နေရာယူထိုင်နေကြသည်။

ဟန်ဝမ်တပ်သားများမှာ အနီရောင်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကန္တာရသားတို့က ရိုးရာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် တစ်ကန့်စီ မြင်နေရသည်။

အထူးခြားဆုံးမှာ ဧည့်ခံ ဂုဏ်ပြုပွဲတွင် ရေးသားထားသော အနီရောင် စာလုံးကြီးများတည်း။

“ကန္တာရသားများအား ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲ” ဟန်ဝမ်ရဲမက်စစ်သည်တော်များမှာ စံအိမ်တော်ကြီးနှင့် အပြည့်ပင်။ စီတန်ကုံးသည် သူ့တပ်သားများကို အထပ်ထပ် ကင်းချထားသည်။

ကန္တာရသားများ စံအိမ်တော်အောက်သို့ ဝင်လာကြသောအခါ ဟန်ဝမ်သားအကြိုတော်များက ဓားများအား ထားခဲ့ပါရန် ချိုသာစွာ တောင်းပန်၏။

“ဂုဏ်ပြုညွှန်ခံပွဲမှာ စားသောက်ကြမှာပဲဗျာ၊ ဓားကြီးတွေက ရှုပ်နေပါတယ်၊ ဒီမှာထားခဲ့ကြပါလားဗျာ၊ ပြန်ရင် ကိုယ့်ဓားကိုယ် ပြန်ယူသွားပေါ့”

အချို့သည် အားနာပါးနာနှင့် ဓားများကို ထားရစ်ခဲ့ကြ၏။ အချို့ကား ငြင်းဆန်ကြသည်။

“ဟာ... ဒါတော့ သည်းခံပါဗျာ၊ ကျုပ်က မွေးကတည်းက ဓားဖက်မွေးလာခဲ့တဲ့လူပါ၊ ဓားမရှိရင် မနေတတ်ဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

ဤသို့ဖြင့် ဓားလက်နက်ထားသူများမှာ တစ်ဝက်ခန့် ရှိသွားပြီး တစ်ဝက်ခန့်မှာ ဓားလက်နက်များ ကိုယ်နှင့်မကွာအတူထားသူများ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဟန်ဝမ်ရဲမက်တော်များမှာမူ မည်သည့် ဓားလက်နက်မှ ယူဆောင်မလာကြချေ။ ထို့နောက် ဂုဏ်ပြုညွှန်ခံပွဲကိုစတင်လေသည်။

ကန္တာရဓားသမားများ စိတန်ကုံး၏ စကားကို စိတ်မဝင်စားကြချေ။

သူတို့ စိတ်ဝင်စားသည်မှာ စားပွဲပေါ်မှ အရာများတည်း။ အကောင်းစားအရက်အိုးများ၊ ကြက်ကင်၊ ဘဲကင်၊ အမဲဟင်းလျာများ၊ အသီးအရွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာ အငွေ့ တထောင်းထောင်း အနံ့ တကြိုင်ကြိုင် တညှိတညှိ ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့ စားချင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“ခုပြုလုပ်ကျင်းပတဲ့ စားသောက်ပွဲကတော့ ကန္တာရမိတ်ဆွေတွေကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ပွဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ယိမ့်

မြို့ကို အောင်မြင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲဆိုလဲ မမှားပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကန္တာရမိတ်ဆွေတွေ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ဟန်ဝမ်စစ်သည်တော်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြပါလို့ ပန်ကြားပါတယ်ဗျာ”

“ဝေး...ဟေး ဟေး...”

ကန္တာရသားများ၊ ဟန်ဝမ်စစ်သည်တော်များ၏ ကြွေးကြော်သံများသည် ညွှန်ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

အသံများမှာ တဝက်လျှံသွားသည်။

“ဝေး...ဟေး...ဟေး၊ စားကြ...စားကြ”

“ငါတို့ကို အရက်အိုးပေးပါဦးဟ”

အလူအယက် စားကြသောက်ကြသည့် အသံများ ဆူညံသွားသည်။

လျော်ချန်းမှာ ဓားကို ကျော၌ လွယ်ထား၏။ ကန္တာရသား တစ်ဦး ပြောသကဲ့သို့ ကျုပ်တို့က ဓားနှင့်ဖက်မွေးလာသည့် လူများ ဖြစ်သည်ဆိုသကဲ့သို့ပင်တည်း။

သူသည် ဓားကို ခန်းမဆောင်ဝ၌ချမထားရစ်ခဲ့ချေ။

ဓားကို သိမ်းဆည်းသည့် လူများကတော့ လျော်ချန်းကို လည်း မချန်ပေ။ တောင်းခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လျော်ချန်းက ဓားကိုမထားခဲ့ချေ။

စိတန်ကုံးသည် သူ့ကတိအထိုင်း ရွှေငွေရတနာအားလုံးကို ကန္တာရသားများ ယူခွင့်ပြု၏။ ထို့ကြောင့် ကန္တာရ

သားများ၏ ကိုယ်တွင် ရွှေငွေရတနာများ အလျှံပယ်ဖြစ်
နေကြသည်။

သူတို့သည် ကန္တာရလူသားများဖြစ်သည်နှင့်အညီ ယဉ်
ကျေးဇော ဟန်တရုတ်များနှင့် မည်သို့မျှ မအပ်စပ်သော
စားစွမ်းထက်သည့် အချယ်တစ်ချက်သာ သာသည်။

ကျန်အချက်များအားလုံး ဟန်တရုတ်တို့ထက် ညံ့သည်။

သဲကန္တာရ၌ ရွက်ဖျင်တဲများနှင့် နေသော လူမျိုးသည်
အဘယ်မှာလျှင် ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်း မြင့်မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် စည်းမရှိကမ်းမရှိ စားသောက်
ကြ၏။ လူ့ရိုင်းများသဖွယ် မူးရူးနေကြသည်။

လျော်ချန်းကား အရက်ကို အတန်အသင့်သာ သောက်
သည်။ အစားအသောက် အနည်းငယ်ကို စားသောက်ပြီး
စိတ်နှံ့ကူးနှင့် စကားစမြည် ပြောနေလေ၏။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကန္တာရသားများမှာ လူ
မှန်း မသိ သူမှန်းမသိ ဖြစ်လာလေတော့၏။

စိတ်နှံ့ကူး၏နောက်နား၌ ကျောက်စားရှင်နှင့် ဓားနှစ်
လက်တို့သည် ကျောက်ရုပ်ကြီးများသဖွယ် မလှုပ်မယှက်
ရပ်နေကြသည်။

ဟန်ဝမ်ရဲမက်တော်များမှာ အရက်လည်း ဟန်ပြုမျှသာ
သောက်သည်။ အစားအသောက်အား ဟန်ပြုမျှသာ စားကြ
သည်။

ရဲမက်တော်များ၏ မျက်လုံးအစုံသည် စိတ်နှံ့ကူး ထံ၌
သာ ရောက်ရှိနေကြသည်။

ယခုအချိန်ကား အရေးကြီးသော အချိန်တည်း။ မြို့စား
ကြီး၏ သက်တော်စောင့်နှစ်ဦးပင်လျှင် မြို့စားကြီး၏ လှုပ်
ရှားမှုကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ မြို့စား
ကြီး မည်သည့်အချက်ပြုမှုကို ပြုသမည်နည်း။

အခန်း (၉)

လုပ်ကြံခြင်း

စီတန်ကူး၏ လက်တစ်ဖက်သည် ရုတ်တရက် မြောက်
တက်သွား၏။ ခန်းမအတွင်းရှိ ရဲမက်တော်များ၏ လက်များ
သည်လည်း တစ်ပြိုင်နက်လိုလို မြောက်တက်သွားသည်။

ထိုအခါ သူတို့လက်ထဲမှ ဓားများသည် အရောင် လက်
ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူတို့ ဝှက်ယူလာသော ဓားများကို ဆွဲ
ထုတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် ဓားတိုလေးများကို ဝှက်ယူ
လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မူးရူးနေပြီး မည်သည့်လက်နက်မျှ မပါသော ကန္တာရ
သားတို့မှာ ဟန်ဝမ်းရဲမက်တော်များ၏ ဓားချက် အောက်၌
အသက်ပျောက်သွားကြသည်။

ကျောက်ဓားရှင် ဖုဟင်၏ ဓားရှည်နှင့် ဓားနှစ်လက်
အင်ဟုတ်တို့၏ ဓားများသည် ရွှီးခနဲ ရွှမ်းခနဲ လျော်ချန်း
ခေါင်းပေါ်သို့ ကျလာသည်။

လျော်ချန်းမှာ အမြဲ သတိရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်
ပတ်ကျွမ်းထိုး ခုန်ထွက်သွား၏။

သူသည် နှယ်နှယ်ရရ ဓားသမား မဟုတ်ပါ။ ထိပ်သီး
ဓားသမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဓားသောက်နေသည့်ဓားပွဲရှည်ကြီးပေါ်ရောက်
သွားသည်။

သူသည် နောက်ကျော ဓားနှင့်အထိုးခံရသည့်အဖြစ်ကို
တွေ့နေရလေပြီ။ သူ၏ ကန္တာရဓားသမားအချို့ ဝေနေ
လေပြီ။ ထိုစဉ်....

“ကန္တာရသားတွေ မလွတ်စေနဲ့”

“အကုန်သုတ်သင်”

“အကုန်သတ်”

ဟန်ဝမ်းရဲမက်များ၏အော်သံသည် အဆောင်ကြီး တစ်ခု
လုံး ဟိန်းထွက်သွားသည်။

ကျောက်ဓားရှင်နှင့် ဓားနှစ်လက်တို့မှာ စီတန်ကူးကို
သာ ကျောပေး၍ ကာကွယ်ထားကြသည်။ လျော်ချန်းကား
လူပါးပင်။

ဤအချိန်၌ စီတန်ကူးကိုသတ်၍မရ။ သူတို့လွတ်မြောက်
ရေးသည်သာ အဓိက ဖြစ်သည်ကို သိသည်။ အခြေအနေ
မပေးလျှင် သူတို့ အသက်ပေးရမည်ကို သိနေသည်။

လျော်ချန်းသည် စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်မှ အော်လိုက်၏။

“အသက်ရှင်နေသေးတဲ့ ကန္တာရသားတွေ အဆောက် အအုံပြင်ရောက်အောင် တိုက်ထုတ်ကြ”

စားများရုံနေသော်လည်း အချို့ ကန္တာရသားများမှာ စားကိုပင် မကိုင်နိုင်တော့ချေ။ အရက်မူး လွန်နေပြီ ဖြစ်၍ ဟန်ဝမ်း ရဲမက်တို့၏ လုပ်ကြံမှုကို ခံကြရသည်။

အချို့ စားရည်ကိုင်သူများမှာ အတော်အတန် အရက် သောက်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း လဲကျလောက်အောင် မမူး သေးချေ။ ထိုသူများကို ဟန်ဝမ်းစစ်သည်ရဲမက်များ ထင်တိုင်း မကြန့်ချေ။ ကန္တာရသားများ၏စားဖျား၌ အသက်ပျောက် သွားကြသည်။

“အပြင် ထွက်ကြ၊ ကန္တာရသားတွေ အပြင်ထွက်ကြ၊ ဝါနောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ”

လျော်ချန်းသည် အော်ဟစ်သတိပေးပြီး သူလည်း ခန်းမ အပြင်သို့ ရောက်အောင် ပြေးထွက်တော့သည်။ စံအိမ်အပြင် သို့ ရောက်သောအခါ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိသဖြင့် တိုက် ခိုက်ရာ၌လည်း သွက်သွက်လက်လက် ပို၍ တိုက်ခိုက်လာ နိုင်သည်။

သူသည် ဟန်ဝမ်း အစောင့်တပ်သားများကို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ခုတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။

တအားအားဖြင့် အော်ဟစ်ပြီး ကျဆုံးကုန်သည်။

သူ့နောက်မှ ကန္တာရသား အချို့လည်း ပျောက်ထွက် လိုက်ပုလိာသည်။

သူသည် တိုက်ခိုက်ရင်း အော်လိုက်၏။

“ဝင်းခြံအပြင်ကို ရောက်အောင်ပြေးကြ၊ ဝင်းခြံအပြင် ရောက်ရင် တစ်ဝက်လွတ်ပြီ”

သူတို့သည် သူတို့ အသက်ရှင်ရေး ဖြစ်သည်ကို သိနေ သဖြင့် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ စံအိမ် တော်မှ မြို့စားကြီးကလည်း အမိန့်ပေးနေလေသည်။

“ဒီကောင်တွေ တစ်ကောင်မှ မလွတ်စေနဲ့၊ အရှင်ဖမ်း မနေနဲ့၊ အားလုံးသေအောင်တိုက်ကြ”

သူသည် ဟန်ဝမ်းစစ်သည်တော်များအား အမိန့်ပေးနေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့သက်တော်စောင့် နှစ်ယောက်ကတော့ သူ့အနီးမှ လုံးဝမခွာချေ။

“ဝိုး...ဝှစ်...ဝှစ်”

“ချမ်း...ချလန်း...ချလန်း”

“အား...အီး...အင်း”

စားချင်းထိခတ်သံများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝင်းနံရံ အနီးသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ကန္တာရသားများသည် ပထမ၌ မည်သို့ခံလိုက်ရမှန်းမရိပ် မိကြပေ။

သို့သော်...

ခန်းမအလယ်သို့ ထွက်လာနိုင်သူများကား မြို့စားကြီး စီတန်ကုံး၏ လုပ်ကြံမှုကို ရိပ်မိသိရှိသွားကြသည်။

ထိုအခါ...

သူတို့၏နာကြည်းမှုဒေါသ၊ မုန်းတီးမှုတို့ပေါင်းစပ်ပြီး အမူးများလည်း လွင့်စဉ်ကုန်သည်။

သူတို့သည် အသေအလဲ တိုက်ကြလေရာ ဟန်ဝမ်ရဲမက် များမှာ အတုံးအရုံး ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဓားစွမ်းထက်သည့် ကန္တာရသားများ မဟုတ်ပါလော။ သူတို့သည် အနီရောင်ဝင်းထရံကြီးအနီးသို့ ရောက်လာ လေ၏။

လျော်ချန်းသည် အနီရောင်ဝင်းထရံပေါ်သို့ ခုန်တက် လိုက်သည်။

“ကန္တာရသားတွေမြင်းဖောင်းကိုသွားကြ၊ မြင်းဖောင်း ကို အရောက်သွားကြ၊ မြင်းတွေကို အရထုတ်ကြ”

သူတို့သည် မြင်းဖောင်းနှင့်သိပ်မကွာလှသော အုတ် တံတိုင်းကိုဖြတ်ကျော်နိုင်လျှင် မြင်းဖောင်းကို ရောက်နိုင်၏။ သိပ်မဝေးလှပေ။

ကန္တာရသားများသည် တံတိုင်းကိုကျော်တက်ရန် ကြိုး စားကြ၏။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ခုန်ကျော်လာနိုင် သည်။

လျော်ချန်းက မြင်းဖောင်းသို့ ပထမဆုံးရောက်၏။

သူတို့နောက်မှ ဟစ်ကြွေးသံများကိုလည်း ကြားနေရ သည်။

“ကန္တာရလွင်ပြင်သားတွေ မလွတ်စေနဲ့”

“တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ်”

“လူရိုင်းတွေကို အရှင်မထားနဲ့”

လျော်ချန်းသည် တံခါးစောင့်ကို တိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ပြီး နောက် မြင်းဖောင်းတံခါးကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။

ကန္တာရသားများသည် မြင်းစီးကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ် ကြ၏။ ဓားရေးကျွမ်းကျင်သည်။

သူတို့ဒုတိယကျွမ်းကျင်ဆုံးအလုပ်မှာ မြင်းစီးအတတ်ပေ တည်း။

“လူတို့သည် မြင်းများပေါ်သို့လွှားခနဲ လွှားခနဲခုန်တက် လိုက်ကြ၏။

အားနှင့်မာန်နှင့် ပြေးထွက်လာသော မြင်းများအပေါ် ကန္တာရသားတို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဓားနှင့်မြင်းသာရလျှင် သူတို့အား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူမရှိ တော့ပေ။

ဟန်ဝမ်စစ်သည်များကိုမြင်လျှင် တက်နင်းသည်။ ပိသုပိ၊ ဒဏ်ရာရသူရဖြင့် အလူးအလဲဖြစ်ကုန်တော့သည်။

နောက်ထပ်ဝင်လာမစဲဖြစ်နေသောဟန်ဝမ်စစ်သည်များ လည်း ရှိနေသည်။

“ဝို...စွပ်...စွပ်”

“ထန်း...ထန်း...ထန်း”

“ကန္တာရသားတဲ့ဟေ့”

ကန္တာရသားများသည်မြင်းများကိုရရှိပြီဖြစ်၍အော်ဟစ် ကြွေးကြော်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် တပ်သားများကို အသေအကျေ တိုက်ခိုက်ပြီး မြို့တံခါးဆီသို့ အရောက်ပြေးသွားကြသည်။

မြို့တံခါး၌ အစောင့်များရှိသော်လည်း သူတို့သည် အစောင့်များကို အသေအကျေတိုက်ပြီး မြို့တံခါးကို ဆင်း ဖွင့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

ကန္တာရသားများ ခုနစ်ဆယ်ခန့် လွတ်မြောက်သွားကြ သည်။

ရှစ်ဆယ်ခန့် သေကျေသည်။

သူတို့သည်ယိမင်မြို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍သွား လေသည်။

ဟန်ဝမ်စစ်သည်များမှာ ကန္တာရသားများ ပြေးထွက် သွားသည်ကို မှန်မှန်မှားမှားသာ တွေ့မြင်လိုက်ကြရတော့ သည်။

ဒေါသကြောင့်နီမြန်းလျက်ရှိသောမျက်နှာဖြင့် မြို့တံခါး ဝသို့ ပေါက်ချလာသူမှာ မြို့စားကြီး စီတန်ကုံးပင်ဖြစ်လေ သည်။

“တောက်...”

သူသည်တောက်ခတ်လိုက်သည်။ သူသည် သူ့နောက်မှ တပ် ဗိုလ်ဆယ်ယောက်ခန့်ကို အကြီးအကျယ် ဒေါသ ထွက်နေ လေသည်။

“မသာကိုကြိုးနဲ့တုပ်ရိုက်သလို သေချာတဲ့အစီအစဉ်တွေ ရေးဆွဲပေးထားလျက်သားနဲ့ မင်းတို့ သောက်သုံးမကျဘူး၊ ကဲကွာ သောက်သုံးမကျဦး”

“ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း”

မြို့စားကြီးသည် တပ်ဗိုလ်ဆယ်ယောက်အားပါးရိုက်ပစ် လေသည်။

မြို့တံခါးစောင့်များကိုကား သူမရိုက်နိုင်တော့ပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သေသူသေ ဒဏ်ရာရသူရဖြင့် အားလုံးလဲကျနေသောကြောင့်တည်း။

ဒဏ်ရာရသူတစ်ယောက်အား မြို့စားကြီးက ထ,စေ သည်။

“ကန္တာရသားတွေ လွတ်သွားပြီလား”

“လွတ်သွားပါပြီ”

သူသည် ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ပါးရိုက်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ တစ်ချက်တည်းနှင့် မေ့မြောသွားလေသည်။

တကယ်တော့ မြို့တံခါးစောင့် နှစ်ဆယ်ခန့်မှာ ကန္တာရ သားများကို မည်သို့မျှတားနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ရာချီရှိသော ဟန်ဝမ်တပ်သားတို့ ပြည့်နေသည့် စံအိမ် တော်မှပင် ကန္တာရသားများ လွတ်ထွက်လာသည်မဟုတ် ပါလား။

သို့သော်....

သေသူများသည် မည်သို့မျှ စောဒကမတက်နိုင်တော့ ပေ။

မြို့စားကြီး စီတန်ကုံးမှာ ကန္တာရသားများ ထွက်ပြေး သွားသည့်ဘက်ကို ဝေးမောကြည့်ပြီး လက်ဝါးအတွင်းသို့ လက်သီးကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

သူသည် တပ်ဗိုလ်ဆယ်ယောက်ကိုသာ အကြီးအကျယ် ခေါ်သ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟေ့ ကောင်တွေ မင်းတို့တို့ယုံလို့ ဝါကဒီလိုစီစဉ်တာ ကွ၊ တိုက်ခိုက်ပြီး အနိုင်ယူတယ်ဆိုရင် မဆိုးပါဘူးဆိုပြီး လူ ကြားကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ကို ဝါလုပ်တာ၊ နို့မဟုတ်ရင် အရက်ထဲအဆိပ်ခတ်သတ်မှာပေါ့၊ ဒီလိုလုပ်ရင် အောက် ထန်းကျတယ်လို့ ဝါယူဆလို့ အခုလိုစီစဉ်တာ၊ တစ်ဝက် လောက် အသက်ရှင်ပြီး လွတ်သွားတာ ကြည့်ကောင်း သလား”

မြို့စားကြီးစီတန်ကူးပြောသည်မှာမှန်သည်။

အရက်ကြိုက်သော ကန္တာရသားများကို အရက်ထဲ အဆိပ်ခတ်လိုက်လျှင် အားလုံးကိစ္စပြီးသွားပေပြီ။

မြို့စားကြီးသည် သက်တော်စောင့်နှစ်ယောက် တပ်ဗိုလ် ဆယ်ယောက်ဖြင့် စံတော်အိမ်ကြီးသို့ ခေါ်သတကြီးဖြင့် ပြန်သွားသည်။

• မြို့တံခါးအနီး၌ တပ်သားကလေးအချို့နှင့် ဒဏ်ရာရသူ များသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

တပ်သားကလေးများသည် ထွက်ခွာသွားသော မြို့စား ကြီးကဲ့ ဝေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“သူတို့တပ်သားတွေအများကြီးနဲ့ တားထားတာတောင် မရတဲ့သူတွေကို မြို့တံခါးက စစ်သားလေးဆယ်ငါးယောက်

နဲ့ တယ်တားနိုင်မှာလဲ၊ အင်း...အကြီးအကဲ လုပ်တာမှန်သမျှ မှန်တာပါပဲကွာ”

တပ်သားဟစ်ယောက်က...

“အင်း...တို့ အသက်ရှင်ခဲ့တာ ကံကောင်းတယ်လို့ပြော ရမယ်”

တပ်သားများသည် သက်ပြင်းချလိုက်ကြလေ သည်။

ကန္တာရ၌ကြီးပြင်းသော မြင်းများဖြစ်၍သာ ဤမျှ အပင်
ပန်းခံနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပြည်မမှကြီးပြင်းသော မြင်းများဖြစ်လျှင် ဤမျှ ဒဏ်မခံ
နိုင်ချေ။

မြင်းကြီးများမှာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များပင် ထွက်နေ
လေပြီ။

လျော်ချန်းသည် မြင်းများပန်းနေသည့်အဖြစ်ကို သိသည်။
ထို့ကြောင့်....

လမ်းခရီးတွင် ခေတ္တနားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ၏။

“ရှေ့နားကတော့အုပ်မှာ နားကြမယ်ဟေ့”

ကန္တာရသားများ၏အကျင့်တစ်ခုမှာ ခေါင်းဆောင်က
နားမည်ဟုမပြောမချင်း ဝယ်သားများသည် အနားယူတော့
မည်ဟု မှန်းဆမထားကြခြင်းတည်း။

လဲကျသေလျှင်သာသေသွားမည် သူတို့သည် အနားယူမှု
ဖြစ်မည်ဟု ခေါင်းဆောင်အား ပြောလေ့ မရှိကြချေ။

ခေါင်းဆောင်က ထိုသို့ နားမည်ဟုပြောလိုက်သောအခါ
ဝမ်းသာသွားကြသည်။

တိုက်ခိုက်ရသည်မှာလည်း လက်ကုန်၊ ပြေးလွှားလာရ
သည်မှာလည်း ခြေကုန်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သစ်ပင်များ ခပ်စိပ်စိပ်ပေါက်နေသော သစ်တောအုပ်
တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းစီးသမား ကန္တာရ

သားခုနစ်ဆယ်ခန့်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး အားလုံးပင်
ပက်လက်လှန်ချကြတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

ဆွေးနွေးသော

လျော်ချန်းဦးဆောင်သော တပ်သားများသည် ဟန်ဝမ်
မြို့စားတပ်များ၏ တိုက်ခိုက်မှုဘေးဒဏ်မှ လွတ်မြောက်
လာ၏။

သူတို့သည် ထပ်မံ၍ မတိုက်လိုကြပေ။

သူတို့မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယီမင်မြို့သည် အဝေး၌ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး လွတ်မြောက်လာ
သည့်လူများမှာ ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည်။

ယီမင်မြို့မှ မနားတမ်း ခရီးပြင်းနှင်လာသဖြင့် မြင်းများ
သည် လွန်စွာမော့ဟိုက်နေကြသည်။

မြင်းများသည်လည်း ထိုအခါမှ သက်သာခွင့်ရတော့သည်။

သစ်ပင်ကြီးများမှာ ဒပ်စိပ်စိပ်ပေါက်နေသည်။ ရန်သူများကို အကာအကွယ်ယူနိုင်လောက်သည့် သစ်ပင်များဖြစ်သည်။

ပင်စည်ကြီးများမှာလည်း ကြီးမားသည်။ ကောင်းကောင်းလုံခြုံသည်။

လျော်ချန်းသည် ကင်းသမားရှစ်ဦးကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

တစ်နေ့တာကို လေးပိုင်းပိုင်းပြီး တစ်ပိုင်းကို နှစ်ဦးကျစ် ကင်းစောင့်ရမည်ဖြစ်၏။

တစ်ပိုင်းအတွင်း၌ နှစ်ယောက်သည် အဆင်ပြေသလို ကင်းစောင့်နိုင်သည်။

လျော်ချန်းသည် ထိုကင်းသမားများအား တက်စောင့်ရမည့်သစ်ပင်ကြီးများကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ကဲ...မင်းတို့ သွားကြတော့”

ကင်းသမားများသည် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ လျော်ချန်းသည် ဝိုင်၍ထိုင်နေမိ၏။

မျက်လုံးထဲတွင် သူ့လူများလုပ်ကြံခံရသည်ကို မြင်နေရ၏။

ကန္တာရသားများသည် အလွန်ခိုင်ကျည်သောစိတ်ရှိ၏။ သို့သော်....

လျော်ချန်းသည် တွေးရင်း မျက်ရည်ကျမိသည်။

မည်သည့်ကန္တာရဓားသမား ခေါင်းဆောင်ရှေ့တွင်မှ ဤသို့ ကန္တာရဓားသမား အများအပြား အသတ်မခံရပူးချေ။

“တောက်”

လျော်ချန်းသည် ပြင်းထန်စွာ တက်ခေါက်လိုက်မိလေသည်။

ဟန်ဝမ်မြို့စား၏သစ္စာမဲ့ပုံကိုတွေးပြီး အလွန် နာကြည်းမိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်....

သူ့ထပ်သားအများစုမှာ တခေါ်ခေါ်နှင့် အိပ်နေကြလေပြီ။

လေးငါးယောက်သာ သူ့အနားမှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြလေသည်။

လျော်ချန်းသည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ ဝိုင်းထိုင်နေသည့် လက်အောက်ငယ်သားများက မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လျော်”

လက်အောက်ငယ်သားအားလုံးသည် လျော်ချန်းကိုချစ်ခင်ကြရာ လျော်ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ လျော်ချန်းက အကြိတ်၍ပြောလေ၏။

“ဟန်ဝမ်တွေဟာ တို့အပေါ် သစ္စာမဲ့တယ်၊ သူတို့ကို လက်စားချေရမယ်”

ကန္တာရသားငါးယောက်မှာ အံ့ဩသွားကြ၏။ ဟန်ဝမ် တို့၏လက်ထွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် သူတို့သည် ယခုပင်လျှင် ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟန်ဝမ်တို့ကို လက်စားချေလိုလျှင် သူတို့ ကန္တာရဒေသ သို့ ပြန်ရောက်ပြီးမှ ဆွေးနွေးဖို့လိုသည်ဟု သူတို့ ထင်မြင် ယူဆကြ၏။

“ဘာ...ဘယ်လို လျော်”

“ခုတို့တစ်တွေ ဒီမှာညအိပ်လိုက်ရင် အများကြီးနောက် ကျသွားနိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုနောက်ကျမှာလဲ လျော်”

“ခု တို့ ဟန်ဝမ်မြို့ကို အရောက်သွားရမယ်”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“လက်စားချေဖို့လေ...လက်စားချေဖို့”

“ငါတို့ သဘောမပေါက်ဘူး၊ ရှင်းပြပါဦး”

ငယ်သားများက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လျော်ချန်းက ရှင်းပြရတော့၏။

“အခု တို့တစ်တွေ ဟန်ဝမ်မြို့ကို အရောက်သွားရမယ်၊ ဟန်ဝမ်မြို့ကို ယိမင်က ဟန်ဝမ် စစ်သားတွေ မရောက်နိုင် သေးဘူး၊ အခု တို့ ဒီမှာ အိပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ယိမင်က ဟန်ဝမ်တွေ ဟန်ဝမ်မြို့ကို ရောက်ပြီး ငါတို့ တာမှ မလှုပ်

နိုင်တော့ဘူး၊ တို့ ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်သလို ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်ကွ”

ကန္တာရသားများမှာ မျက်လုံးပြူး၍ နားထောင်နေကြ လေ၏။

လျော်ချန်းသည် သူ စကားပြော လောကြီးနေသည်ကို ရိပ်မိသွား၏။

“ဒီလိုကွ၊ ငါဆိုလိုတာက ဟန်ဝမ်မြို့ကို ငါတို့သွားကြ မယ်၊ ဟန်ဝမ်မြို့ကိုပြန်သွားပြီး တစ်မြို့လုံးကို ဖျက်ဆီးမယ်၊ တို့ ယိမင်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို ဟန်ဝမ်မြို့က သိနိုင်ဦး မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ...ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံ”

ကန္တာရသားများသည် ချက်ချင်း ခုန်ထကြသည်။

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ ဒီအကြံကို တို့အားလုံး လိုက်နာကြမယ်၊ ခုပဲသွားတိုက်မယ်၊ ဒီ ခွေးကောင်ကြီးကို လက်စားချေရမယ်”

ကန္တာရသားများသည် အိပ်ပျော်နေကြသည့် ကန္တာရ သားများကို လိုက်နိုးကြသည်။

“ထကြ...ထကြ၊ အချိန်မီဖို့ အရေးကြီးတယ်”

အိပ်ချင်မှူးတူး နိုးလာသူများသည် ပစ္စုပ္ပန်လောကနှင့် မဆက်စပ်မိဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအခါ ကန္တာရသား ငါးယောက်က ရှင်းပြကြသည်။ ကန္တာရသားအားလုံး သဘောပေါက်သွားကြသည်။

လျော်ချန်းက....

“အချိန်မီတော့ ငါတို့ အသေမခံကြရတော့ဘူးပေါ့”

“လျော်ပြောတာ မှန်တယ်၊ တို့မှာက အင်အားနည်းနေတယ်”

လျော်ချန်းက....

“ငါမေးပါရစဉ်း၊ ဟန်ဝမ်မြို့မှာ သူတို့ ရဲမက်တွေ ဘယ်လောက် ကျန်နေသလဲ၊ ဒါကိုသိဖို့ အရေးကြီးတယ်”

အစုခေါင်းဆောင်ငယ်တစ်ဦးက....

“ဆိပ်မကျန်ပါဘူးလျော်၊ ပထမအကြိမ် ငါတို့နဲ့တိုက်စဉ် တုန်းက သုံးရာ၊ နောက်တစ်ကြိမ် သူတို့သွားခေါ်တာက သုံးရာ၊ စုစုပေါင်း ခြောက်ရာရှိနေပြီ၊ ဟန်ဝမ်တွေမှာ စစ်သည်ရဲမက် ခုနစ်ရာကျော်ကျော်ပဲရှိတာ၊ အလျင်တုန်းက ယိမင်တွေကို နှစ်ကြိမ်စစ်ရှုံးလို့ စစ်သည် တော်တော်များများ သေကျေသွားကြတာလဲ ရှိသေးတယ်၊ အခု ငါတို့စိတ်ထင် တစ်ရာ တစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက်ပဲ ဟန်ဝမ်မြို့မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အင်း...ဒီလိုဆိုရင် မဆိုးဘူးပေါ့”

“ငါတို့လူအင်အားကတော့ ဘယ်လောက်ကျန်သလဲ”

“ခုနစ်ဆယ့်တစ်ယောက် ကျန်တယ်”

“ဟန်ဝမ် တစ်ရာ့ငါးဆယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ရာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းကောင်းတိုက်လို့ရတယ်၊ ကဲ...တို့တစ်တွေဟန်ဝမ်မြို့

ကို ချက်ချင်းချီမယ်၊ မြင်းတွေကိုတော့ ခဏလောက် အနား ယူပေးပါဦး”

ထိုအခါမှ....

ကန္တာရသားများသည် မြင်းများကို အနားပေးရန် သတိ ရသည်။

“အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့၊ လူတွေကတော့ အချိန်မရွေး တိုက် လို့ရတယ်၊ မြင်းတွေကိုတော့ အနားမပေးလို့မရဘူး”

သူတို့သည် မြင်းများကို လွှတ်ထားရာမှ လိုက်လံကြည့်ရှု ကြလေ၏။

မြင်းများသည် စမ်းချောင်းတစ်ခုကိုရှာပြီး ရေသောက် သည့်မြင်းကသောက်ပြီး မြက်စားသည့်မြင်းက မြက်စားနေ သည်။

သူတို့သည် မြင်းများအနားရရန် သည်းခံ၍ စောင့်နေ ကြသော်လည်း စိတ်ကူးကို လက်စားချေရန်သာ စိတ်စော နေကြသည်။

အချိန်အတော်ကြာ စောင့်ပြီးသောအခါ လျော်ချန်းက အမိန့်ပေးလေ၏။

“မြင်းတွေကို အနားပေးတာ တော်လောက်ပြီ၊ အားလုံး မြင်းတွေပေါ်တက်ကြ”

လူတိုင်း မြင်းများပေါ်သို့ ခုန်လွှားတက်လိုက်ကြသည်။

“အမြန်ဆုံးရောက်အောင် သွားကြမယ်၊ ဒါမှ ကောင်း ကောင်းလက်စားချေနိုင်မှာ”

လျော်ချန်းသည် ဦးဆောင်ထွက်ခွာသွားတော့၏။

သူ့နောက်လိုက်များသည် တစ်ဟုန်ထိုး သူ့နောက်မှ လိုက်ကြတော့သည်။

မြင်းများ၏ခွာသံများသည် သစ်တောအုပ်အတွင်းပဲ့တင် ထပ် ဟည်းသွားတော့၏။

သွေးကလဲ စားခရီး စတင်လေပြီ။

အခန်း (၁၁)

ခွင့်ထွတ်သူနှင့် ခံယူသူ

နောက်တစ်နေ့ မွန်းမတည့်မီ သူတို့သည် ဟန်ဝမ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။

မြို့တံခါးဝမှာ ရဲမက်တော်များက အော်ဟစ်နှုတ်ဆက် ကြသည်။

“ကန္တာရသူရဲကောင်း အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

ယီမင်မှ စစ်သည်ရဲမက်တစ်ယောက်မျှ မရောက်သေးကြောင်း လျော်ချန်း သိလိုက်ပြီး စိတ်အေးသွားသည်။

“အဆင်ပြေတယ်၊ အဆင်ပြေတယ်၊ ဟိုမှာ မြို့စားကြီး စီမံအုပ်ချုပ်ဖို့ ကျန်ရစ်နေတယ်၊ စီမံအုပ်ချုပ်ဖို့အတွက် ဒီက

တပ်သားသုံးရာတောင် လာခေါ်သွားသေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

“ကန္တာရသူရဲကောင်း ကျန်းမာပါစေ”

သူတို့သည် မြို့တံခါးအတွင်းမှ ထွက်ပြေးရရပင် ဝင်လာခဲ့နိုင်သည်။

သူတို့သည် မြို့စားကြီး၏စံတော်အိမ်ဆီသို့ မြင်းစီး၍ လာကြရာ လမ်းခရီးမှ ပြည်သူအပေါင်းက သောင်းသောင်းဖြူဖြူ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြ၏။ လက်များကို ဝှေ့ယမ်းကြိုဆိုကြသည်။

လျော်ချန်းနှင့် သူ့ငယ်သားခုနစ်ဆယ်တို့သည် ထွက်ပြေးမပျက် စံတော်အိမ်သို့ ချီတက်သွားကြ၏။

အိမ်တော်၌ တပ်သားအများစု ရှိမည်မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့ဖြင့် စံတော်အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

“ဟာ...ကန္တာရသူရဲကောင်းတို့ ပြန်လာကြပြီလား၊ ဒါနဲ့ မြို့စားသခင်ကြီးကော ပြန်မလာသေးဘူးလားခင်ဗျာ”

ရဲမက်တစ်ဦးက ဝင်းနံရံတံခါးကိုဖွင့်လျက် မေးမြန်းလိုက်၏။

လျော်ချန်းက ထွက်ပြေးလုံးဝမပျက်ပေ။

“သူတို့ မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာကြလိမ့်မယ်၊ ဒီကသွားတဲ့ ရဲမက်တွေလို တာဝန်လွှဲပေးနေတယ်၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...စစ်နိုင်လက်ဆောင်”

လျော်ချန်းသည် လက်စွပ်သုံးကွင်းအား ပစ်ပေးလိုက်ရာ ဟန်ဝမ်ရဲမက်မှာ အလွန်အမြန်ပမ်းယူလေ၏။

သူ့ နောက်လိုက်များကလည်းဟန်ဝမ်ရဲမက်တော်များကို ရွှေငွေပစ္စည်းများပစ်ပေးလေရာ ဟန်ဝမ်ရဲမက်များမှာအလှူအယက်ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဟေး...ဟေး...ငါ့ဥစ္စာကွ”

“ဟေ့...မလုနဲ့၊ ငါ့ဥစ္စာ”

ဟန်ဝမ်ရဲမက်တော်များ ပျော်မြူးနေကြသည်။ ကန္တာရသားများက အချင်းချင်း တီးတိုးပြောကြသည်။

“မသေတွေမြူးတယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ”

သူတို့သည် အပေါ်စီးမှ တိုက်နိုင်မည်ဆိုက ထိုက်နိုင်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုစဉ်...

“ရန်သူ...ရန်သူ”

သူတို့နောက်မှ ဟန်ဝမ်တပ်သားတစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။ ထိုလူသည် ယံမင်မှပြန်ရောက်လာသည့် ဖစ်သည်ရဲမက် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လျော်ချန်းနှင့် သူ့ နောက်လိုက်များသည် အထာပေါက်ကြလေ၏။

ဟန်ဝမ်မြို့စားအိမ်မှ ရဲမက်တော်များကမူ သဘောမပေါက်ကြချေ။ ရန်သူဟု ဆိုသဖြင့် ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ပြုလုပ်နေကြသည်။

လျော်ချန်းနှင့် သူ့နောက်လိုက် ကန္တာရသားများသည် ရွမ်းခနဲ ဓားများကို ထုတ်ပြီး ဟန်ဝမ်စစ်သည်တော်များကို ထိုးခုတ်ကြလေတော့၏။

“ရွှီး...ရွှမ်း...ရွှမ်း”
“အား...အီး...အီး...အင့်”

မြက်ပင်များကို ဓားဖြင့်ပိုင်းသည့်အလား ရဲမက်တော် များ သေဆုံးကုန်သည်။ နောက်မှ အော်ဟစ်သတင်းဖေး သည့် ဟန်ဝမ် စစ်သည်တော်ကိုလည်း၊ နောက်ဆုံးမှ ကန္တာ ရသား တစ်ဦးက သုတ်သင်လိုက်၏။

စံအိမ်တော်မှ စစ်သည်များမှာလည်း လျော်ချန်းတို့၏ မမျှော်လင့်သော တိုက်ခိုက်မှုကို ခံရသဖြင့် အကျအဆုံး များ စွာဖြင့် မရှုမလှခံကြရသည်။

ကျန်သည့် တပ်များကို အုပ်ချုပ်နေသည့် တပ်ဗိုလ်မှာ စံအိမ်တော်သို့ ပြေးဝင်သည်။

အခြေအနေ မဟန်သည်ကို သူမြင်ပြီ မဟုတ်ပါလော။

ကန္တာရတပ်သားများမှာ စီတန်ကူးကို စိတ်နာလှသည် ဖြစ်ရာ စံအိမ်တော် အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးအား ဖျက်ဆီးပစ်ကြ သည်။

လူတွေ့လျှင် လူသတ်သည်။ ပစ္စည်းတွေ့လျှင် ဖျက်ဆီးပစ် သည်။

မကြာမီ...

စံအိမ်တော်ကြီး တစ်ခုလုံး မွေ့မြေ့သွားတော့၏။

အနောက်ဘက်တွင် စံအိမ်တော် တစ်လုံးရှိသေးရာ ထို စံအိမ်တော် အသေးကလေးကို လျော်ချန်း တံခါးတွန်းဖွင့် ဝင်သွားလေ၏။

ထိုအိမ်ထဲတွင် စံအိမ်တော် နောက်ဘက်သို့ ပြေးဝင် သွားသည့် တပ်ဗိုလ်၊ မြို့စားကြီး စီတန်ကူး၏သမီး စီလူ ရိန်နှင့် လူငယ်သုံးဦးအား တွေ့ရှိရလေသည်။

လူငယ်နှစ်ဦးမှာ အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဆင်တူနှင့်ဖြစ်သည်။ တပ်ဗိုလ်က....

“ကန္တာရသူရဲကောင်း၊ ဘာဖြစ်လို့ ခင်...ခင်ဗျား တိုက် ခိုက်ရတာလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

လျော်ချန်းက အားရပါးရရယ်သည်။

“ခင်ဗျား သိချင်သလား”

“သိချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

လျော်ချန်းသည် စီတန်ကူး၏ ကောက်ကျစ် ယုတ်မာပုံ များကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်လှန်ပြလေ၏။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...သူက ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုလုပ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ရှိုးရှိုးသားသား ကူညီတာပါ၊ ဒီလိုကူညီတဲ့ လူတွေကို ကျေးဇူးဆပ်ပုံက သင်းပါပေရဲ့ဗျာ”

တပ်ဗိုလ်နှင့် စီလူရိန်တို့မှာ မျက်နှာများ သွေးဆုတ် သွားကြသည်။

သူတို့အတွက် သေခြင်းမှတစ်ပါး အခြားလမ်း မရှိ တော့ပေ။

စီလူရိန်မှာ မျက်လုံးများ ဝိုင်းနေသည်။ သို့သော်.... တပ်ဗိုလ်သည် ချက်ချင်း မျက်နှာထားကို ပြင်သည်။

“သူရဲကောင်းပြောတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မြို့စားဟာ တယ်တော့မှ ဒီလိုသစ္စာမမဲ့ဘူးဗျ”

“ဟင်း....ဟင်း....ဟင်း....သစ္စာမမဲ့လို့သာပေါ့၊ သစ္စာမဲ့ ရင် ကျုပ်တို့အားလုံး သေတယ်၊ အခုလဲ အားလုံးကို သတ် တာပါပဲ၊ အားလုံးက တိုက်ခိုက် ထွက်ပြေးလာလို့သာ ခုလို လွတ်မြောက်လာရတာ၊ မင်းတို့ အားလုံးအတွက်ကတော့ သေဒဏ်ပဲ”

စီလူရိန်က တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဝင်မေး၏။

“ဗိုလ်....ဗိုလ်မူးရယ်.... ကန္တာရ သူရဲကောင်း ပြောတာ ဟုတ်သလား ဗိုလ်မူးရယ်”

“အလကားပါ မိန်းကလေး၊ သူရဲကောင်း ဒီလိုလုပ်ချင် လို့ ဒီလိုပြောတာပါ၊ ကျုပ်တို့မြို့စားက ဒီလိုစိတ်ထားမျိုး မရှိပါဘူး”

လျော်ချန်းသည် ထိုတပ်ဗိုလ်ရှိရာသို့ ခုန်ဝင်သွားပြီး ဓား ကို လှုပ်ရှားလိုက်၏။

“ဝှစ်....ဝှစ်....ဝှစ်”

“ဝိုး....ဝိုး....ဝိုး”

သူ့ဓားသည် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသွား၏။ စီလူရိန်သည် ဆေးရှိ လူငယ်ရှိရာသို့ တိုးကပ်သွား၏။ လူငယ်က စီလူရိန်ကို ဖက်ထားသည်။

အပြာရောင်ဝတ် လူငယ်နှစ်ဦးမှာ ဓားများကို အသင့် ထုတ်ပြီး ကာကွယ်ရန် ပြင်ဆင်ထား၏။ လျော်ချန်းနှင့် တပ်ဗိုလ်တို့မှာ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက် နေကြ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် တပ်ဗိုလ်သည် ဟာကွက်ပေါ်သွား၏။ ထိုအခါ လျော်ချန်းက ကန်လိုက်သည်။ တပ်ဗိုလ်မှာ လွင့်ထွက်သွားသည်။

ပြန်ထရန် ကြိုးစားနေစဉ် လျော်ချန်း ခုန်ဝင်လာပြီး ခုန်ခနဲ ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ရှမ်း....”

“အား....”

တပ်ဗိုလ်မှာ သေဆုံးသွားလေ၏။

လျော်ချန်းက....

“ယိခင်တွေကို ကူညီတိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ကန္တာရသားတွေကို သစ္စာမဲ့ခဲ့တဲ့ စီတန်ကုံးဟာ ဒီလို စိတ်ထား မရှိပါဘူးလို့ ပြောတဲ့လူတိုင်း ဒီလိုသေရမယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ခံရတဲ့လူတွေ။”

ဘယ်တော့မှမလိမ်ဘူး မညာဘူး၊ ကျုပ်တို့ပြောတဲ့ စကား မှန်စား မမှန်ဘူးလားဆိုတာ နောက်တော့ သိရမယ်”

ထိုအခါ အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်နှစ်ဦးသည် လျော်ချန်းအား အပြင်းအထန် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြတော့ သည်။

“ဝိုး...”

“ဝှစ်...ဝှစ်”

“ထန်း”

“ချွမ်း”

“ထန်း...”

ဘေးချင်းထိခတ်သံများဆူညံသွားသည်။ လျော်ချန်းသည် မိုးခြိမ်းသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မင်းတို့က ဘာကောင်တွေလဲ၊ မင်းတို့ဝတ်စုံက အပြာ ရောင်တွေပါလား၊ အနီရောင်မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းတို့ စိတန် ကုံးရဲ့ တပ်သားတွေလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့က သခင်မလေးအတွက် တိုက်နေ တာပါ”

ထိုအချိန်တွင် အချို့သော ကန္တာရသားများသည် နောက်ဘက်ရှိ စံအိမ်သို့ ရောက်လာ၏။

ကန္တာရသားများက....

“လျော်...ဒီကောင်တွေကို ငါတို့ရှင်းပစ်လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်တွေ မကြာခင်သေမှာပါ”

ပြောသည့်အတိုင်း အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်နှစ် ဦးမှာ ဓားများလွင့်စဉ်သွားသည်။

သူတို့မှာ လျော်ချန်းပြုသမျှနှုတ်မည့်ဘဝသို့ ရောက်သွား သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်ကကောင်တွေလဲ”

“ကျင်ကျွမ်းမြို့ကပါ၊ ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီး တိန်စိန်ရဲ့ ရဲမက်တွေပါ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ဟာ စိတန်ကုံးရဲ့ အမှုထမ်းတွေ မဟုတ်တဲ့အတွက် ငါမသတ်လိုဘူး၊ မင်းတို့ပြန်နိုင်ပြီ”

“ကျုပ်တို့သခင်လေး တိန်စွန်ချန်ရော”

လျော်ချန်းသည် သူတို့အား ခွင့်လွှတ်လိုက်သော်လည်း သူတို့သခင်လေးအတွက် ဈေးဆစ်နေလေသည်။

ထိုအခါမှ လျော်ချန်းသည် စီလူရိန်ကိုဖက်ထားသည့် လူငယ်အား ကြည့်မိလေသည်။

ရုနုနယ်နယ် ချောချောမောမော ပြေပြစ်သူ လူငယ်ပေ တကား။

ရုနုနယ်ချောမောသည်နှင့်အမျှ စီလူရိန်အား ပိုင်စိုးပိုင်နင်း စက်ထားလေ၏။

“သူတို့က ဘာတွေလဲ”

“လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူတွေပါ”

“ဪ...ကျုပ်က စိတန်ကုံးရဲ့ သမီးဟာ လူလွတ် မှတ်နေတာ၊ အခုကျတော့မှ ချစ်သူတွေဘာတွေနဲ့ကိုး”

လျော်ချန်း ၏ မှတ်ချက်ချသံစကားအား ချစ်သူနှစ်ဦး
က မည်သို့မျှမတုံ့ပြန်ကြချေ။ အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်လှုပ်
နှစ်ဦးက....

“ကျုပ်တို့သခင်လေးကို ခေါ်သွားချင်ပါတယ်၊ ခေါ်
သွားရမလားခင်ဗျာ”

လျော်ချန်းသည် ဝဉ်းစားနေလေ၏။

အခန်း (၁၂)

ထန်မြန်ရမည့် အစီအစဉ်

လျော်ချန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အေးလေ၊ မင်းတို့က ခေါ်သွားချင်တယ်ဆိုရင်လဲခေါ်
သွားပေါ့၊ ငါကတော့ စိတ်ကုန်းရဲ့ အမှုထမ်းမဟုတ်ရင်
မသတ်ချင်ပါဘူး”

ထိုအခါ အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ် လှုပ်နှစ်ဦး၏မျက်နှာ
များသည် ဝင်းထိန်သွား၏။

သူတို့သည် သူတို့၏သခင်လေးအနီးသို့ ကပျာကယာ
ချဉ်းကပ်သွားပြီး....

“သခင်လေး ကျွန်တော်တို့ပြန်ကြမယ်၊ ဒီကနောင်ကြီးက ခွင့်ပြုနေပြီ”

လူငယ်သည် သူ့နောက်လိုက်များ ပြောသည့်စကားကို မကြားသည့်အလား စီလူရိန်၏ ခါးကိုဖက်ထားလေ၏။

လျော်ချန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ခေါ်လဲအပိုပဲနေမှာ၊ ဒီအချိန်မှာ တော့ သူ့ဘယ်လိုမှ လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ”

စီလူရိန်ကို ဖက်ထားသောလူငယ်ထံမှ ပထမဆုံးစကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သူ့ကိုပါ ခေါ်သွားမယ်၊ ရမလား”

လျော်ချန်းသည် အလွန်စိတ်ပျက်သွားသည့်ပုံစံဖြင့် ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

သူသည် ဓားကို ကြမ်းပြင်၌ စိုက်လိုက်သည်။

“ငါက မင်းရဲ့ ရဲမက်နှစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပေးတာ၊ ငါတို့ကန္တာရသားတွေဟာ သစ္စာရှိတယ်၊ ပြောပြီးသားစကားကို တန်ဖိုးထားတယ်၊ မဆိုင်တဲ့လူတွေကိုမသေစေလိုဘူး၊ မင်းရဲ့ ရဲမက်တွေက မင်းအသက်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းဆိုတယ်၊ ငါက မင်းရဲ့အသက်ကို ထပ်ခွင့်လွှတ်တယ်၊ မင်းကသူ့ကို ထပ်လွှတ်ပေးဖို့တောင်းဆိုပြန်တယ်၊ မင်းတို့ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး....”

“ဒီမိန်းကလေးကတော့ မင်းတို့နဲ့မတူဘူး၊ ငါတို့နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတဲ့ စိတ်ကုန်းရဲ့သမီးကွယ်၊ ငါက ဘယ်နှယ်သူ့ကို လွှတ်နိုင်မှာလဲ”

လျော်ချန်းသည် ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆို ကျုပ်လဲမသွားဘူး”

သူသည် ချစ်သူနှင့်မခွဲမခွာ အသေခံမည့်စကားမျိုးကို ပြောသည်။

ထိုအခါ အပြာရောင်ဝတ် လူငယ်နှစ်ဦးကလည်း....

“ဒါဆို ကျုပ်တို့လဲ မသွားဘူး”

ရဲမက်နှစ်ဦးမှာ လူငယ်အပေါ် သစ္စာရှိကြောင်း ပြသနေသည်။

“အေး....ဒါဆိုလဲ ပြန်တိုက်ကြပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့နိုင်ရင် တော့ သူ့ကို ခေါ်သွားပေါ့”

သူသည် ဓားကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်၏။

“ဓားပြန်ကောက်လိုက်”

ထိုလူငယ်စစ်သည်နှစ်ဦးသည် ဓားကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

လျော်ချန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ စိုက်ထားသော ဓားကို ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး လူငယ်နှစ်ဦးထံသို့ ခုန်ဝင်သွား၏။

“ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း”

“ချလန်း...ထန်း...ထန်း”

သူ၏ခားသည် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

ထိုစဉ်....

“ဝိုး”

လေတိုးသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် လျော်ချန်းသည် လက်နက်ပုန်းပစ်ခတ်ပြီကို သိလိုက်သည်။ သူသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

“အင့်”

သူ့ နောက်၌ ရပ်နေသော ကန္တာရသားတစ်ဦးကို ထိ၏။

ထိုလူသည် လဲကျသွားသည်။

ကန္တာရသားတစ်ဦးသည် ဒေါသထွက်သွားပြီး အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ် ရဲမက်နှစ်ဦးထံသို့ ခုန်ဝင်သွားကာ တိုက်ခိုက်တော့၏။

လျော်ချန်းသည် ဒေါသထွက်သွားသည်။

သူတို့သုံးယောက်ကို လျော်ချန်းက အသက်ချမ်းသာပေးပြီး ဤနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန် ခွင့်ပြုသည်။

ထိုသူတို့သည် မသွားသည့်အပြင် မိမိကို ရန်ပြုကြလေသည်။

ယခု မိမိ၏ငယ်သားတစ်ဦးပင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားလေပြီ။

ထို့ကြောင့်....

လျော်ချန်းသည် ခိုသူများကို သတ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲကွာ....မင်းတို့က ရက်စက်ဦး”

“ရွမ်း...ရွမ်း...ရွမ်း”

အလွန်လျင်မြန်စွာ ခားကွက်များသည် လျော်ချန်း၏ ခားမှ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်တစ်ဦးသည် သေဆုံးသွားပြီး ကျန်လူငယ်တစ်ဦးမှာလည်း ကန္တာရသားတစ်ဦး၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ တိန်စွန်ချန်သည်လျော်ချန်းအားတိုက်ရန် စတင်လှုပ်ရှားလာလေ၏။

စီလူရိန်က တားမြစ်လိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့ တိန်စွန်ချန်၊ ရှင့်လူတွေသေကုန်တာ မမြင်ဘူးလား၊ ရှင့်ခားစွမ်းကကော ဘယ်လောက်ထက်လို့လဲ၊ ရှင့်

လူနှစ်ယောက်ထက် ရှင်က ဓားစွမ်းကောင်းနေသလား၊ ရှင် သူ့ကို မတိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒါကို ကျွန်မ သိနေတယ်”

တိန်စွန်ချန်သည် စီလူရိန်၏စကားကြောင့် တိုက်ခိုက် မည့်ဟန်ပန်များ ပျောက်သွားသည်။

“ဒီကောင်က လူ့လောကထဲ ကြာကြာမနေချင်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဘာမှအားနာမနေနဲ့ဟေ့၊ ရှေ့တက်လေဟွာ”

တိန်စွန်ချန်သည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားလေတော့ သည်။

စီလူရိန်သည် လျော်ချန်းအား မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

“သူက မြို့စားတစ်ဦးရဲ့သား၊ နုနယ်တယ်၊ အထက် တန်းကျတယ်၊ ရှင်တို့လို လူဆိုးလူမိုက် လူကြမ်းတွေမဟုတ် ဘူး”

“ဟား....ဟား....ဟား”

“ဖြန်း”

လျော်ချန်းက ပါးရိုက်လိုက်ရာ စီလူရိန်ခမျာ တစ်ပတ် လည်သွား၏။

ထိုအခါ....

တိန်စွန်ချန်သည် လျော်ချန်းအား ခုန်အုပ်လိုက်လေတော့ သည်။

လျော်ချန်းသည် ကိုယ်ကိုယ့် ရှောင်လိုက်ပြီး လည်ကုပ် အား လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“အင့်”

တိန်စွန်ချန် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားလေ၏။

လျော်ချန်းသည် စီလူရိန်အား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုး၍ ပြောကြားလေသည်။

မင်းအဖေလို ကိုယ့်ကိုကူညီတဲ့လူရဲ့ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ ထိုးမှ အထက်တန်းကျတယ်လို့ ထင်တာလား၊ ကျုပ်တို့တာ အနေအထိုင်ကြမ်းတမ်းတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မိတ် ဆွေရဲ့ နောက်ကျောကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ဓားနဲ့မထိုးဘူး”

လျော်ချန်းသည် ထိုစကားကိုပြောပြီး အပြင်သို့ထွက် သွားသည်။

အခန်းထဲ၌ ကန္တာရသားနှစ်ယောက်နှင့် စီလူရိန်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စံအိမ်ကြီး၏ပြင်ပ၌ ဟန်ဝမ်ရဲမက်တော်များနှင့် တိုက် ခိုက်နေဆဲရှိသည်။

စံအိမ်တော်ကြီးရှိ ရဲမက်တော်များက အကုန်လုံး ကျဆုံး ကုန်ပြီဖြစ်၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေပြီ။

စံအိမ်ပြင်ပ၌ကား ဓားခုတ်သံများ ဆူညံနေဆဲ။

သို့သော်....

ကန္တာရသားများမှာဟန်ဝမ်စစ်သည်တော်လေးယောက် သည် ကန္တာရသားတစ်ယောက်နှင့် ညီမျှနေရာ မကြာမီ ရန်သူများကို အနိုင်ရရှိသွားတော့၏။

မြို့တံခါးကိုဝှေ့ကြပ်နေသော ရဲမက်များမှာ လန့်ဖျပ်၍ ထွက်ပြေးသွားကြပြီဖြစ်သည်။

လျော်ချန်းတို့သည် ဟန်ဝမ်မြို့တစ်မြို့လုံးကို ရရှိအုပ်စိုးသွားခဲ့ရသည်။

လျော်ချန်းသည် ဟန်ဝမ်ရဲမက်တော်များ၏ အလောင်းများကို ရေတွက်နေသည်။

ရဲမက်အလောင်း ရှစ်ဆယ်ကျော်ရှိသည်။ ဒဏ်ရာရသူများကား ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။

“ကဲ....အလောင်းတွေကို မြေပြင်မှာ ကျင်းတူးပြီး မြှုပ်လိုက်ကြ”

သူတို့သည် ဟန်ဝမ်မြို့သားများကို အတင်းအကျပ် စေခိုင်းသည်။

ဟန် ဝမ် မြို့ သား များ သည် စစ် သည် တော် များ ၏ အလောင်းများကို မြို့ပြင်၌ သွားရောက်သင်္ဂြိုဟ်ရ၏။

လျော်ချန်းက....

“ကဲ....အားလုံးပြီးရင်တော့ မြို့တံခါးကို ပြန်ပိတ်ရမယ်။ ခုချိန်ကစပြီး အဝင်အထွက် မရှိစေရတော့ဘူး။ ငါ့အမိန့်ရမှ အဝင်အထွက် ပြုလုပ်ရမယ်။ တံခါးမပိတ်ခင် ငါတို့ ကန္တာရသားတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ကန္တာရ ဒေသကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရမယ်။ ကန္တာရဒေသမှာ မိန်းမနဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေပဲ နေရစ်ခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ လူမှန်သမျှ ဟန်ဝမ်မြို့ကို အရောက် လာရမယ်လို့ သွားအကြောင်းကြား၊ သွားတဲ့ လူကိုယ်တိုင် ဟန်ဝမ် မြို့ကို အရောက်ခေါ်လာချေ”

ဟန်ဝမ်ရောက် ကန္တာရသားများမှာ ဒဏ်ရာရသူများ ရှိနေသဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်သူမှာ ခြောက်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသည်။

ယီမင်မြို့မှ ပြန်ရောက်လာမည့် ဟန်ဝမ်တပ်သားများကို ခုခံမည်ဆိုလျှင်တော့ အင်အားနည်းနေမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကန္တာရသားများကိုအင်အားဖြည့်တင်းရန် ကန္တာရသို့ စေလွှတ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

လျော်ချန်းသည် ယူငယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဦးနှောက်ကောင်းသည်။ စီမံအုပ်ချုပ်တတ်သည်။

သူသည် လက်နက်ချ အရှုံးပေးသည့် ဟန်ဝမ်တပ်သားများကို ရဲတိုက်အောက်ထပ် အချုပ်ခန်းများ၌ ထည့်သွင်းချုပ်နှောင်ထားလိုက်စေသည်။

“ဒီကောင်တွေကိုချုပ်ထားလိုက်၊ သူတို့ထဲက တို့သုံးလို့ ရမယ့်လူတွေ? ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အရပ်သားတွေထဲက တို့သုံးဖို့လူကို ရှာရမယ်”

လျော်ချန်းသည် အရပ်သားတွေထဲမှ သူတို့ စေခိုင်း၍ ရမည့်သူများကို ရွေးထုတ်စေသည်။

ထိုက်သင့်သလောက် လူစု ရရှိ၏။

လျော်ချန်းသည် မြို့ရိုးများကို စစ်ဆေးသည်။

မြို့ကွက်ကို စစ်ဆေးသည်။

ဟန်ဝမ်မြို့ ဝင်ပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိရာ တစ်ပေါက်တွင် ကန္တာရတပ်သား ဆယ်ယောက်နှင့် သူ ရွေးချယ်ထားသည့် အရပ်သား သုံးဆယ်စီ စောင့်စေသည်။

မြို့ပေါ်၌ကား ကန္တာရတပ်သားလေးဆယ်ရှိပြီး အရပ်သား လေးဆယ်ကိုလည်း နေရာခွဲ၍ ချထားလေ၏။

ရဲတိုက် အကျဉ်းခန်းကိုမူ ကန္တာရသား နှစ်ဦးနှင့် အရပ်သား ငါးဦး အစောင့်ချထားသည်။

ကန္တာရတပ်သားများ မနက်ပြန်တွင် ကန္တာရဒေသမှ ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်ရာ ထပ်မံ အင်အားဖြည့်တင်းနိုင်မည် ဟု လျော်ချန်း တွေးသည်။

ကန္တာရတပ်သားများသည် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေသော်လည်း သူတို့အား သစ္စာမဲ့ခဲ့သည့် မြို့စားကြီး စီထန်ကုံးကို လက်စားချေရသဖြင့် လွန်စွာ ကျေနပ်အားရနေ၏။

ထို့ထက်ပို၍ လက်စားချေရမည့်အရေးကို တစ်စုံတစ်ခု တွေးနေကြသည်။

ကန္တာရသားတို့သည် သူတို့၏ သွေး မည်မျှ နီကြောင်း ဆက်လက်ကာ ပြသရပေဦးမည်။

ဆခန်း(၁၃)

ဝေဂါဏ်ကွဲးသာ ခေါ်ဆ

ဟန်ဝမ်မြို့စောင့်တပ်မှ ရဲမက်နှစ်ဦးသည် ကန္တာရ ဓား
သမားများ၏ လက်မှ အသက်ရှင် လွတ်မြောက်လာသဖြင့်
ယီမင်မြို့သို့ ဦးတည်ပြီး မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်းနှင်နေကြ
တော့သည်။

သူတို့အဖို့ ယီမင်ရှိ ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး စီတန်ကုံးဆီသို့
ရောက်ဖို့ အရေးကြီးနေပေပြီ။

သူတို့သည် ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး၏ မဟာမိတ်ဖြစ်သော
ကန္တာရသားများသည် သစ္စာဖောက်ကာ ဟန်ဝမ်မြို့အား

တိုက်ခိုက်ကြကြောင်း စီတန်ကုံးကို သတင်းပေးရန် ဤသို့
စိုင်းနှင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုမြို့စောင့်တပ်များမှာ မြို့တံခါးကို စောင့်ကြပ်နေကြ
သော စစ်သည်ရဲမက်များ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကန္တာရသားတို့ မည်သို့သော အကြောင်း
ကြောင့် ဟန်ဝမ်ကို လာတိုက်ကြောင်း မသိကြပေ။

သူတို့သိသည်မှာ ကန္တာရသားတို့သည် စီတန်ကုံး၏
မဟာမိတ်ဖွဲ့ထားမှုကို ဖျက်ဆီးပြီး သူတို့ ဟန်ဝမ် မြို့စောင့်
တပ်သားများကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ကြခြင်းပေတည်း။

သူတို့သည် ကန္တာရ ခေါင်းဆောင် လျော်ချန်းအား
ကြိုဆိုခဲ့သည်။

သူတို့သည် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

လက်ဆောင်များပင် ပစ်ပေးခဲ့သည်။

နောက်တော့ ဟန်ဝမ် မြို့စောင့် စစ်သည်တော်တို့အား
သတ်ဖြတ်ကြတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ လက်လွတ် ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။

သူတို့ ထွက်ပြေးခဲ့စဉ်က မြင်းများ ပါရှိသည်မဟုတ်။

ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သောအခါမှ မြင်းများကို ခေတ္တ
ငှားစီးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟန်ဝမ်မြို့မှထွက်လာသည့်အချိန်မှာ မွန်းလွဲနေပြီဖြစ်၍ လမ်းခရီး၌ တစ်ညတာ အိပ်ကော်ကြမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မအိပ်နိုင်ကြပေ။

ခရီးဆက် နှင်လာကြသည်။ လရောင်သည်သာ သူတို့၏ အဖော် ဖြစ်ပေသည်။

“အင်း...တို့နှစ်ယောက် ခုလို သက်စွန့်ဆံဖျားလာရောက် သတင်းပေးတဲ့အတွက် မြို့စားကြီးက တို့ကို ဆုလာဘ် ချီးမြှင့်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါသထွက်ပြီး တို့ကို ဆုလာဘ်ပေးဖို့ မေ့ချင် မေ့နေမှာ”

“ငါတော့ ရာထူးတိုးဖို့ မျှော်လင့်တယ်ကွာ”

“ကဲ...မြို့စားကြီးဆီ ရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက်လေး ခရီးနှင်လိုက်ကြရအောင်”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

သူတို့သည်သူတို့၏မြင်းကြီးများကို အပြင်းစီးနှင်းကြလေ တော့သည်။

ထိုရဲမက်တော်နှစ်ဦးသည် နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲချိန်၌ ယီမင်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ယီမင်မြို့မှာ ဟန်ဝမ်ရဲမက်များက တံခါးဖွင့်ပေးရင်း မေးမြန်းကြလေသည်။

“ဟေ့...ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲကွ၊ မောကြီးပန်းကြီး ကတိုက်ကရိုက်နဲ့”

ပြေးလာသော မြို့စောင့်တပ်သားနှစ်ဦးက အမော စကောပြောသည်။

“ဟန်ဝမ်ကိုကန္တာရသားတွေဝင်တိုက်တယ်၊ မြို့စားကြီး ဆီကို ကျုပ်တို့သတင်းလာပို့တာဗျ”

“ဟေ့...ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ သွားသွား မြန်မြန် သွားကြ”

ဤသို့ဖြင့် မြို့တံခါးစောင့်နှစ်ဦးမှာ မြို့စားကြီး၏စံအိမ် တော်သို့ မြင်းကိုအပြင်းစီးနှင်းကြတော့သည်။

စံအိမ်တော်သို့ရောက်သောအခါ စံအိမ်တော် တံခါးဝမှ အစောင့်က ဆီး၍မေးမြန်းပြန်သည်။

“ဟေ့...ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာကိစ္စလဲကွ”

“အရေးကြီးတယ်၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ မြို့စားနဲ့အမြန် ဆုံး တွေ့ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ မြို့စားကြီးဆီကို အမြန်ဆုံး ပို့ပေးပါ”

“ဘာသတင်းများလဲ ရဲမက်တော်ရ”

“အရေးကြီးပါတယ်ဆိုနေမှဗျာ၊ အေး...ကြန့်ကြာနေလို့ အပြစ်တင်ခံရရင် ခင်ဗျားတာဝန်ပဲ”

တံခါးစောင့်မှာ မမေးမြန်းရဲတော့ပေ။

“လာ...လာ မြို့စားကြီး ရှိနေတယ်”

သူတို့သည် စိတန်ကုံးရှိနေသည့် အခန်းသို့ ဒရောယော
ပုး ဝင်သွားကြသည်။

“ဟေ...ဘာကိစ္စလဲကွ”

မြို့စားကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ မေးလိုက်သည်။ သူ့
အနီး၌ သူ၏သက်တော်စောင့်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျောက်
ခားရှင်နှင့် ခားနှစ်လက်တို့ရှိနေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟန်စမ်ကို ကန္တာရသားတွေက ဝင်တိုက်
နေပါတယ် မြို့စားကြီး”

“ဟေ....”

စိတန်ကုံးမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။
သူသည် ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထမိသည်။

“အခုမင်းတို့....”

“အခုမြို့စားကြီးရဲ့ စံအိမ်တော်မှာ၊ ရဲတိုက်ကိုပါ သူတို့
သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပါပြီ”

“ဘာကွ”

စိတန်ကုံး၏ နဖူးကြောသည် ရှုံ့တွနေ၏။

“မင်းတို့မြို့စောင့်တပ်က ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ကန္တာရသားတွေလက်ချက်နဲ့ သေကုန်ပါပြီ၊ အချို့လဲ
သူတို့ရဲ့ သုံ့ပန်းတွေဖြစ်ပြီး အကျဉ်းစခန်းမှာအကျဉ်းကျနေ
ပါပြီ”

စိတန်ကုံးသည် ခားရိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်
မိသည်။

သူ့ဒေါသများမှာ ဦးခေါင်းထိပ်သို့ တက်ဆောင့်နေ
လေပြီ။

“မင်းတို့ရဲ့ တပ်ဗိုလ်ကော ဘာလုပ်နေသလဲ”

“တပ်ဗိုလ်....”

သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ
လေ၏။

သူတို့သတင်းကြားသည်မှာ တပ်ဗိုလ် ကျဆုံးသွားပြီဆို
သည့် သတင်းတည်း။

“သူ့လဲ ကန္တာရသားတွေလက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးသွားပါပြီ
ခင်ဗျာ”

“စိတန်ကုံးမှာ ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်
တုန်လာလေ၏။

“ဒါဖြင့် ငါ့လူတွေအားလုံး ခံနေရတာပေါ့”

“ခံနေရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မြို့စားကြီးရဲ့သမီး စိလူရိန်နဲ့
ကျင်ကျမ်းမြို့စားကြီးရဲ့သား တိန်စွန်ချန်လဲ ဖမ်းဆီးခံနေရ
ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ ထပ်သားနှစ်ယောက်လဲ သေဆုံးသွားတယ်
လို့ သတင်းရပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဘာ....”

စိတန်ကုံး၏ ဒေါသမီးတောင် ပေါက်ကွဲလျက် ထွက်
သွားလေပြီ၊ သူ၏ခားသည် လေထဲ၌ လှုပ်ရှားသွား၏။

“ရွမ်း...ရွမ်း”

သတင်းလာပို့ ကြသည့်ရဲမက်နှစ်ယောက်မှာ စိတန်ကုံး၏ ဓားချက်ဖြင့် အသက်ထွက်သွားလေ၏။ အော်ပင်မအော်နိုင် ကြချေ။

ဆုလာဘ်လိုချင်သူနှင့် ရာထူးလိုချင်သူများမှာ လိုရာ မရဘဲ မလိုချင်တာရရှိသွားကြလေပြီ။

စိတန်ကုံးမှာ ဒေါသကြောင့် ဘာကိုမှမမြင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရ လေပြီ။

ဒေါသ တိမ်သလာသည် အမှန်တရားကိုမမြင်စေနိုင်ပေ။

ဓားချက် (၁၄)

သေစာရင်းကင်းသည့်လူ

ကန္တာရခေးသမား လျော်ချန်းက သက်ကြီးရွယ်အိုနှင့် မိန်းမများကိုချန်လှပ်၍ တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် ခေးသမား မှန် သမျှကို ခေါ်ခဲ့ပါဟု မှာကြားလိုက်သူသည် ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုနှင့်တွေ့ဆုံ၍ လျော်ချန်းမှာကြားသမျှကို ပြောပြ သည်။

“အင်း...သူကတော့အဲဒီလိုမှာလိုက်တာပဲ၊ ငါတို့ကန္တာရ သားတွေက ကန္တာရသူရဲကောင်းတစ်ယောက် ပြောတဲ့ စကားကိုတော့ ပစ်ပယ်လေ့ မရှိကြပါဘူး၊ အခုဥစ္စာက ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေတယ်”

“တယ်လို့ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်နေတာလဲကွ”

“ဟ...ငါတို့ကန္တာရသားတွေထဲမှာ မြို့တစ်မြို့ကိုစီးနင်း မိတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအလုပ်ကွ၊ လျော်ချန်းအလျင် တယ်သူရဲကောင်းကမ္ဘာ့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး....

“အဲဒီတော့ လျော်ချန်းအတွက် အကူအညီလိုမှာ အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ သူလိုတဲ့တပ်သားအဖြစ် အားကောင်းမောင်းသန် မိန်းမနဲ့ အသက်ကြီးပေမယ့် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တဲ့လူကြီးတွေ လိုက်သင့်တယ်....

“လျော်ချန်းဟာ အကျိုးနဲ့အကြောင်းပြောပြရင် လက်ခံ တတ်သူမို့ ငါပြောလိုက်မယ်၊ အခုလိုက်သင့်တဲ့စာရင်းကို ငါပေးမယ်၊ အားလုံးကို မင်း စုစည်းပေတော့”

ဝါတန်းစုမှာ ရပ်ရွာ၏ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ အခေါ်ထောက်လာသူသည် မည်သို့မျှ စောဒက မတက် နိုင်။

သူပေးသည့်စာရင်းအတိုင်း ကန္တာရဒေသ၌ ကြေညာ လိုက်ရ၏။

ထိုအခါ....

ကန္တာရဒေသ၌ တကယ့်သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့်လက်တို လက်တောင်းလုပ်ကိုင်နိုင်သည့် ကလေးများသာ ကျန်ရစ် တော့သည်။

ဟန်ဝမ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့်လူများမှာ အရွယ် ကောင်း ဓားသမားတစ်ရာ၊ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် တိုက်ခိုက်နိုင် သေးသည့် အရွယ်လွန်လူကြီးများနှင့်မိန်းမ တစ်ရာ့ငါးဆယ် ပေါင်းနှစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့် ဟန်ဝမ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာ လေ၏။

မြို့ကြီးပြကြီးများကို မရောက်ဖူးသေးသော ကန္တာရ သားများမှာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေကြ၏။

သူတို့သည် မြို့ကြီးပြကြီး၌ မနေကြပေ။

ကန္တာရဒေသ၌သာ ဖြစ်သလို နေထိုင်ခဲ့ကြသူများဖြစ် သည်။

သူတို့သည် မြို့ကြီးဟစ်မြို့ကို အင်အားခုနစ်ဆယ်ခန့်ဖြင့် ထိုက်ခိုက်အောင်မြင်ခဲ့သော လျော်ချန်းအား အလွန်အထင် ကြီးကြ၏။

အလွန်ကျေးဇူးတင်ကြ၏။

ထို့ကြောင့်....

လျော်ချန်း၏ သြဇာအာဏာမှာလည်း ကန္တာရသား များအပေါ် ပိုမိုစူးရှသက်ရောက်လာသည်။

ဘိုးသက်ပြင်းဝါတန်းစုက....

“တို့ကန္တာရသားတွေဟာ ဘိုးစဉ်တောင်ဆက်ကတည်း က ကန္တာရဒေသမှာ ဖြစ်သလို လှည့်လည်ကျက်စားနေကြ ရတယ်....

“အခုလို မြို့ကြီးပြကြီးတွေကို ဘယ်ကန္တာရသားကမှ အောင်ပွဲဆင်နိုင်အောင် မတိုက်ခိုက်ခဲ့ဘူးကွယ်၊ လျော်ချန်းဟာ ကန္တာရဒေသရဲ့မြို့ပြကို အောင်မြင်နိုင်အောင်တိုက်နိုင်သော တစ်ဦးတည်းသော သူရဲကောင်းဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လျော်ချန်းကို ဟန်ဝမ်မြို့စားအဖြစ် တင်မြှောက်ကြဖို့ ငါက အဆိုပြုပါတယ်”

“ကျုပ်တို့ ထောက်ခံတယ်”

“ငါတို့လဲ ထောက်ခံတယ်”

“ကန္တာရတပ်သားတွေအားလုံး ထောက်ခံတယ်”

“ဟေး...ဟေး...ဟေး”

ကန္တာရသားများအားလုံး သဘောတူထောက်ခံကြလေသည်။

ကျားမ၊ မဟူ ထောက်ခံကြသည်။

ကန္တာရသားတစ်ဦးက....

“ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုရဲ့စကားကို ဘယ်သူက ကန်ကွက်မှာလဲ၊ လျော်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ၊ သူဟာ သူ့များနဲ့မတူတဲ့ အရည်အချင်းတွေရှိတယ်၊ ဟန်ဝမ်မြို့စားအဖြစ်တင်မြှောက်တာ ကန္တာရသားတွေအားလုံး သဘောကျပါတယ်”

“ဟေး...ဟေး...ဟေး”

“ဟန်ဝမ်မြို့စား ကန္တာရသူရဲကောင်း လျော်ချန်းတဲ့ဟေ့”

ကန္တာရသူရဲကောင်း လျော်ချန်းက သူ့ငယ်သားများအား နှုတ်ဆက်နေရလေ၏။

“နေကြပ်ဦးဗျာ...ကျုပ် ပြောပါရစေဦး၊ ကျုပ်ကို ဟန်ဝမ်မြို့စား တင်မြှောက်ထားတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျုပ်ဟာ မြို့စားမလုပ်တတ်ပါဘူးဗျာ”

လျော်ချန်းက ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောလေ၏။

ဝါတန်းစုက....

“မြို့စားလုပ်တာ ဘာခက်လို့လဲကွယ်၊ အခုမြို့စားလုပ်နေတဲ့ စိတန်ကုန်းလဲ ဘာများလုပ်နေလို့လဲ၊ မင်းကမှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးတွေ ပိုသိသေးတယ်၊ သူက မင်းလောက်တောင်မသိဘူး....

“ကျန်တဲ့စိမ့်အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စတွေကို မင်း လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာအရာရှိတွေ ခန့်ထားပေးလိုက်ရင် သူတို့က လုပ်သွားပါလိမ့်မယ်၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရုံပါပဲ”

မှန်သည်။

ဝါတန်းစုမြော့သည်မှာ မှန်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်တော့ မြို့စားအလုပ်က လွယ်ပေသားပဲ။
“လျော်ချန်း...မင်း မကြားဖူးလို့ပါ။ ငါကတော့ မင်း
ထက် အတွေ့အကြုံများလို့ ကြားဖူးနေတာပါ...”

“နေပြည်တော်က ဘုရင်ကေရာဇ်က ကောက်ခန့်လိုက်
ရင် မြို့စားဖြစ်တာပဲလို့ ငါတို့ ကြားဖူးနေတာပဲ။ မြို့စား
လုပ်တာ မခက်ပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ မြို့စားလုပ်တာ တာမှ
ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ လျော်ချန်းသာ မြို့စားလုပ်ပါ။
မြို့စားလုပ်ပါ”

ကန္တာရသားများက ဝိုင်းအော်ကြသည်။

တရုတ်ပြည်ကြီးမှာ အမြို့မြို့မှာ တစ်ဗိုလ်တစ်မင်းဖြစ်ပြီး
ဗဟိုအုပ်ချုပ်ရေး ပြိုကွဲနေချိန်ဖြစ်၍ အချို့ နယ်စွန့်နယ်ဖျား
များမှာ ယခု ကန္တာရသားများ အုပ်ချုပ်သကဲ့သို့ အချို့
မြို့ရွာများကိုလည်း လူရိုင်းများက ဝင်ရောက်၍ အုပ်စိုးနေ
ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့်....

လျော်ချန်းသည် မြို့စားတာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ရန် တာ
ဝန်ယူလိုက်တော့သည်။

သို့သော်....

လျော်ချန်းသည် တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို မြို့စားလုပ်စေချင်တယ်မဟုတ်
လား၊ ကျုပ် မြို့စားလုပ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက်အရွယ်
အကြီးရင့်ဆုံးနဲ့ အတွေ့အကြုံ အများဆုံးဖြစ်တဲ့ ဘိုးသက်
ပြင်း ဝါတန်းစုကို မြို့စားရဲ့ အတိုင်ပင်ခံခန့်ထားဖို့ ကျုပ်
တောင်းဆိုပါတယ်။ ဒါမှ ကျုပ် နားမလည်တဲ့ကိစ္စတွေကို
ဝါတန်းစုကို မေးမြန်းရပါမယ်”

ကန္တာရသားများသည် အော်ဟစ်၍ ထောက်ခံကြ၏။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ ထောက်ခံတယ်၊
ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုကို အတိုင်ပင်ခံအဖြစ်ခန့်ထားဖို့
ကျုပ် ထောက်ခံတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ ထောက်ခံတယ်၊ ဝါတန်းစုကို
အတိုင်ပင်ခံ ခန့်ပါ”

ဤသို့ဖြင့်....

မြို့စားကြီးအဖြစ် ကန္တာရ သူရဲကောင်း လျော်ချန်း၊
အတိုင်ပင်ခံအဖြစ် ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုတို့ကို ခန့်ထား
လိုက်ကြတော့သည်။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစု။

သူသည် ကန္တာရဝံ့ပုလွေ ဝါအင်ကီး၏ ဖခင်ဖြစ်သည်။

ဝါအင်ကီးသည် ကန္တာရသူရဲကောင်းအဖြစ် ကန္တာရ
ဒေသကို စီမံအုပ်ချုပ်သွားသေးသည်။

ဝါအင်ကီးသည် လျော်ချန်းအား စိန်ခေါ် တိုက်ခိုက်ခဲ့
ပေသည်။

ထုံးစံမဟုတ်သော တိုက်ခိုက်မှုကို ဝါအင်ကီး ပြုလုပ်ခဲ့
ခြင်း ဖြစ်၏။

ကန္တာရဒေသ၌ နံပါတ်တစ်ဓားသမား မည်သူ ဖြစ်သင့်
သနည်း ဟူသည့် အဆိုမျိုးကို နံပါတ်နှစ် ဓားသမားကသာ
အဆိုတင်ရသည်။

နံပါတ်တစ်ဓားသမားကို စိန်ခေါ်ရလေသည်။

ယခု နံပါတ်တစ် ဓားသမားဖြစ်သော ဝါအင်ကီးက
သူ၏လက်အောက်ငယ်သားဖြစ်သော လျော်ချန်းကိုစိန်ခေါ်
ခဲ့သည်။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဝါအင်ကီးသည် ဓားမဲ့သော အမှုကို
ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဝါအင်ကီးပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထိုပွဲတွင် ဝါတန်းစုက ဝါအင်ကီးဘက်မှ မလိုက်ဘဲ
လျော်ချန်းကို ထောက်ခံခဲ့ပေသည်။

ဝါတန်းစု၏အသက်မှာ ယခုဆိုလျှင် အသက် ရှစ်ဆယ်
ကျော်နေပေပြီ။

သို့သော် အခြား လူအိုများကဲ့သို့ တောင်ဝေးထောက်
လျှောက်နေရသူ တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။

တုန်တုန်ချည့်ချည့် ဖြစ်နေသူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။

သူသည် အသက် ခြောက်ဆယ်များကဲ့သို့ပင် သွားသွား
လာလာ လုပ်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော် အတွင်း သေမင်းနှင့်
အကြိမ်ကြိမ် စစ်ခင်းခဲ့ရသူ တစ်ဦး ဖြစ်နေပေသည်။

ခဲမုန်တိုင်းမိ၍ သဲအောက်တွင် နစ်မြုပ်ခြင်း၊ လှေ
မှောက်၍ ရေထဲနှစ်ပျောက်ကာ ကမ်းစပ်တွင် သွားတင်ခြင်း၊
ရန်သူများနှင့်တွေ့ကာ ရန်သူများက အချက်ပေါင်းများစွာ
ဓားနှင့်ထိုးပြီး သေပြီအထင်နှင့် ထားပစ်ခဲ့ခြင်း။

တိုက်ပွဲ တစ်ခု၌ ရန်သူများအား ရှုံးနိမ့်သောကြောင့်
ရန်သူအသတ်မခံဘဲ ချောက်ကမ်းပါးထဲ ခုန်ချကာ ကမ်း
ပါး အလယ်တွင် ပေါက်နေသော သစ်ဖင်ပေါ် တင်ပြီး
အသက် ချမ်းသာရာရခြင်း။

သဲကန္တာရထဲ၌ ရေမရှိဘဲ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် လျှောက်
သွားခဲ့ရပြီး ရေရရှိသောနေရာသို့ ရောက်ရခြင်း။

သဲကန္တာရထဲ၌ သိုးရက်မျှ ရေမရှိခဲ့လျှင် သေသည်သာ
များသည်။

တောထဲ၌ တောကောင်များနှင့်သတ်ပုတ်ပြီး သေတေးမှ
လွတ်မြောက်ရခြင်း။

အဆိပ်ပြင်းသော မြေဟောက်တစ်ကောင် ကိုက်သော်
လည်း မသေခြင်း စသည်ဖြင့် သေမင်းနှုတ်ခမ်းနှင့် အကြိမ်
ကြိမ် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ခဲ့ရ သော်လည်း သေမင်း
သည် သူ့ကို အနိုင်ရရှိခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့်....

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုဟု အမည်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
သူကဲ့သို့ ကြုံတွေ့ရလျှင် တော်ရုံသတ္တိရှိသူပင် သေသွား
နိုင်၏။

သို့သော်....သူကတော့ မသေပေ။

သူ ငယ်စဉ်က သဲမုန်တိုင်းတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။
ထိုစဉ်က ဝါတန်းစု အသက်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်
နှစ်ခန့် ရှိပေပြီ။

သူနေထိုင်သော ကန္တာရဒေသ၌ သဲမုန်တိုင်းဆိုသည်မှာ
မဆန်းလှပါပေ။

ထိုစဉ်က တိုက်သော သဲမုန်တိုင်းကြီးမှာ သူ့ တစ်သက်
တာတွင် အကြီးမားဆုံး မုန်တိုင်းကြီးဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က သူသည် ပြောင်းထဲ မြားထည့် မှုတ်ရသော
အကျင့်ကို ကျင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်....

ပြောင်းရှည် တစ်ချောင်းနှင့် မြားအနည်းငယ် ရှိနေ၏။
ထို့ပြင် စောင်တစ်ထည်လည်း ရှိနေသည်။

သဲမုန်တိုင်းကြီး တိုက်ခတ်လာသောအခါ သဲများသည်
ကန္တာရတစ်ခုလုံး လွင့်ပျံ့နေသည်။

သဲပြင်ပေါ်တွင် မည်သူမျှ မရပ်တည်နိုင်ပေ။
လူရပ်လျှင် လူလွင့်သွားမည်။

ကုလားအုတ်ရပ်လျှင် ကုလားအုတ် လွင့်သွားမည်။
လူဆိုလျှင် လဲလျောင်းနေရသည်။ ကုလားအုတ်ဆိုလျှင်
လည်း အိပ်နေရရှာသည်။

သဲမုန်တိုင်းတွင် ဝါတန်းစု လွင့်ပါသွားခဲ့သည်။

သဲသောင်ပူစာ တစ်ခုဘေးသို့ ကံကောင်း ထောက်မစွာ
ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး သူ့အသက် ရှင်သန်ခွင့် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

သူ ကံကောင်းချက်တစ်ခုမှာ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် စောင်ကို
ပတ်ဘေးမိခြင်းတည်း။

သူသည် စောင်ကို တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်၍ လွမ်းခြံပြီး
ပြောင်းရှည်ဖြင့် အသက်ရှူနေခဲ့ရသည်။ သဲများသည် သူ့
တစ်ကိုယ်လုံးကို အထပ်ထပ် ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။

ထိုမုန်တိုင်းကြီးသည် သဲကန္တာရ အတွင်း အရှည်ကြာ
နီး တိုက်ခတ်သည့် မုန်တိုင်းကြီးဖြစ်ရာ သဲများစွာတို့သည်
သူ့ကို ဖုံးအုပ်သွားခဲ့သည်။

သူသည် ထိုသဲများအား ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ
လေသည်။

သူသည် အသက်ရှင်ခွင့် ရခဲ့ခြင်းမှာ စောင်တစ်ထည်
ရှိနေခြင်းနှင့် ပြောင်းရှည်တစ်ခုရှိနေခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်
ပေ၏။

ထိုပစ္စည်းများမရှိလျှင် သူသည် သေလူဖြစ်နေပေပြီ။

မုန်တိုင်း ငြိမ်သွားသောအခါ အသက်ရှင်သူများက ပျောက်ဆုံးနေသော သူများကို ရှာဖွေသောအခါ၌ သဲဖြင့် ထွက်ထွက် ပြောင်းတံလေးတစ်ခု ထိုးထွက်နေသည်ကို မြင် သဖြင့် သဲများစွာကို ဖယ်ထုတ်ကယ်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်....

သူ့ကို လူကောင်းပကတိ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။ သဲများပိညှပ်သောဒဏ်၊ မွန်းကျပ်သောဒဏ်၊ ဆာလောတ် သောဒဏ်၊ ရေငတ်သော ဒဏ်များဖြင့် မြေခွေမြေခွေကလေး သာ ရှိသည့် အချိန်အတွင်း အချိန်မီကယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ပါသည်။

သူသည် သေစာရင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရ လေသည်။

အခန်း (၁၅)

ပြင်ဆင်ခြင်း

သူ့အသက် ဆယ်ငါးနှစ်ခန့်က တိုက်ခဲ့သော မုန်တိုင်း မြို့တွင် သူ့အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ သော်လည်း သူ့မိဘများမှာမူ ထိုမုန်တိုင်းကြောင့် သေဆုံးခဲ့ကြရသည်။

ထိုအခါ....

ဝါတန်းစုသည် အမိလည်းဆုံး၊ အဖလည်းဆုံးသဖြင့် မိဘ မဲ့တစ်ယောက်အဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရလေသည်။

ကန္တာရသားများမှာ ဓားပညာတော့ မည်သူမျှ မဆိုး ကြချေ။

သာမန်လူနှင့် ထူးချွန်သည့်လူသာ ကွာခြားသွားသည်။ လူတိုင်းတော့ ဓားပညာတတ်ကျွမ်းကြသည်။

ဝါတန်းစုသည် ဓားပညာ ထူးချွန်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ဓားတစ်စင်းအားကိုးဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှကြောက်လန့်ခြင်း မရှိရကား သူသည် သူ့ဒေသဦးကား ဓားပညာ အကျော်အမော် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။

အရွယ်ရောက်သောအခါ ကန္တာရ အတွင်းရှိ အခြား အုပ်စုများနှင့် တိုက်ခိုက်တော့သည်။

သူက တမင်တိုက်ခိုက်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။

အိမ်ရာမဲ့ ကန္တာရသားဟု ထိုသူများက ခေါ်ကားသဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဒေသခံ ဓားသမားများက စည်းမစောင့်ဘဲ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် ရင်ဘတ်တွင် ဓားဒဏ်ရာ နှစ်ချက်၊ ဝမ်းဗိုက်တွင်တစ်ချက်၊ လည်ပင်းတွင်တစ်ချက်၊ ကျောကုန်းတွင်တစ်ချက်နှင့် လက်တွင်တစ်ချက် ရရှိခဲ့သည်။

ထိုဒဏ်ရာများဖြင့် သူသည် မေ့မြောသွားခဲ့သည်။

ထိုသို့ ဝိုင်းတိုက်သူများသည် ဒဏ်ရာပြင်း၍ မေ့မြောနေသည့် သူ့အား သေပြီထင်၍ပစ်ထားခဲ့ကြ၏။

သူသတိရသောအခါ သူ့အား ကုန်သည်များက ကယ်တင်သဖြင့် သေဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြန်သည်။

သူ ကံကောင်းသည်မှာ သေလောက်သည့် နေရာများ၌ ဖောက်ရာ ရခဲ့သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ နှလုံး၊ အဆုတ်၊ အစာအိမ် လမ်းကြောင်းတို့နှင့် ပွတ်ကာသီကာကလေး လွဲချော်နေသဖြင့် သူ အသက်ရှင်သန်နေခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

အကြိမ်များစွာ သူသည် သေရမည့် အဖြစ်များနှင့် ကြုံတွေ့ရသော်လည်း သေမင်းက လက်မခံသဖြင့် နောက်ဆုံး လူတောထဲ ပြန်ရောက်နေသည်။

ထို့ကြောင့်....

သူ့ကို ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုဟု လူအများက ဘွဲ့အမည် ပေးအပ်ရတော့သည်။

ယခု သူသည် ဟန်ဝမ်းမြို့စား လျော်ချန်း၏ အတိုင်ပင်ခံ ဖြစ်နေလေပြီ။

သူသည် ဤအဖြစ်ကို ဂုဏ်ယူသည်။

ကျေနပ်သည်။

ဝါတန်းစုသည် ငယ်စဉ် ကာလကပင် သေရမည်ကို မကြောက်သူဖြစ်ခဲ့ရာ ယခု အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်လာသည့် အခါတွင်မူ သေခြင်းတရားကို ပိုမကြောက်ချေ။

ကန္တာရသားများ အကျိုးရှိမည်ဆိုလျှင် သူ့အသက်ကို ခွန့်လွှတ်ရန် ဝန်မလေးသူ ဖြစ်နေပေသည်။

ကန္တာရသားများအတွက်ရှေ့တန်းမှ အသေခံမည့်သူများ စာရင်းတွင် ဝါတန်းစုသည် ရှေ့ဆုံးမှ ပါဝင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည်စီတန်းကုံးကို ခုခံမည့် စစ်ပွဲတွင် လျော်ချန်းနှင့် နေမအားညမအားတိုင်ပင်ပြီး ဟန်ဝမ်မြို့ လုံခြုံရေးအတွက် ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်နေသည်။

သူသည် တစ်မြို့လုံးကို လျှောက်ကြည့်သည်။

အရေးကြီးဆုံးသောအချက်မှာ မြို့တံခါးနှစ်ပေါက်ပင် ဖြစ်ကြောင်း သူ တွေ့ရှိရလေ၏။

“လျော်ချန်း၊ ဒီ မြို့တံခါးနှစ်ပေါက်ဟာ အရေးကြီးဆုံး ပဲကွ”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲယူဆပါတယ်”

“မြို့မတ်လည်က အုတ်တံတိုင်းကြီးကတော့ အကျိုး အပေါက်လဲမရှိဘူး၊ ခိုင်ခံ့မှုလဲရှိတော့ မစိုးရိမ်ရဘူး၊ မြို့ တံခါး နှစ်ပေါက်ကိုပဲ ဂရုစိုက်ရမယ်၊ သူတို့မြို့တံခါးကို ဘယ်လို စောင့်ရှောက်ကြသလဲ”

“မြို့တံခါးကို အလုံပိတ်ပြီး ရှိသမျှတပ်သားတွေကို မြို့ တံခါးပေါက်နှစ်ပေါက်မှာ ချထားတာပဲ၊ နောက်ပြီး မြို့ တံခါးထိပ်မှာ ချော်ရည်ပူတွေ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေခွေး တွေ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးတွေ၊ လေးသမားတွေကို တာဝန်ချထားပြီး အလှည့်ကျ ကင်းစောင့်နေပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ တို့လဲသူတို့လမ်းစဉ်ကို လိုက်ကြရမယ်၊ သူတို့ နည်းဟာ နည်းကောင်းပဲ၊ မြို့တံခါးနား ကပ်တဲ့ကောင် တွေကို ဒီလိုပဲတိုက်ထုတ်ရမယ်”

ဘိုးသက်မြင်း ဝါတန်းစုက...

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ၊ သူတို့ထက်ပိုလုပ်သင့်တဲ့အချက် တစ်ခုရှိနေတယ်”

“ဘာများလဲ အဘရဲ့”

“မြို့တံခါးအပြင်မှာလဲ ပြောင့်တွေ၊ ထောင်ချောက်တွေ လုပ်ထားသင့်တာပဲ”

“ကောင်းပါပြီ၊ အစအကြံဉာဏ်ဟာ သင့်တော်တဲ့အကြံ ဉာဏ် ဖြစ်ပါတယ်”

“တို့က ဟန်ဝမ်တွေထက် အားနည်းတယ်လေ၊ သူတို့နဲ့ တစ်ယောက်ချင်းလဲရင် တို့ကန္တာရသားတွေ အစောကြီး ကုန်သွားမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူတို့တိုက်လာရင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေနင်္ဂင်မယ့် နည်းတွေကို စဉ်းစားရမယ်...”

“ဓားပညာမှာတော့တို့ကန္တာရသားတွေကမဆိုးပါဘူး၊ သူတို့ဆယ်ယောက်စာလောက်ကို တို့ကန္တာရသား တစ် ယောက်လောက်နဲ့ပဲ ညီမျှနေတယ်၊ အေး...တတ်နိုင်ရင်တော့ တို့ကန္တာရသား တစ်ယောက်မှမကျဖို့အရေးကြီးတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့”

သူတို့သည် မြို့ပြင်ထွက်၍ စို.များ၊ ငှက်များ၊ ထောင်
ချောက်များ ခင်းကျင်းထားကြသည်။

ချော်ရည်ပူများ၊ ရေခဲများ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ
များကိုလည်း မြို့ရိုးပေါ်၌ အသင့် တင်ထားကြလေသည်။

အဆိပ်လူးမြားများကိုလည်း အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည်။
ဝါတန်းစုကိုယ်တိုင် ပြောင်းမှုတ် အဆိပ်မြားများကို ကိုင်
ဆောင် ဖော်စပ်ဖူးရာ အဆိပ်လုပ်သည်မှာ သူ့အဖို့ လွယ်
ကူလှသည်။

အဆိပ်ဆိုသည်ကား....

ရန်သူအား ထိမှန်လိုက်သည်နှင့် ဇီဝိန်ချုပ်စေလေရာ
အဆိပ်သည် အခြားထက်နက်များထက် အရာအရောက်ဆုံး
ဖြစ်နေလေသည်။

အဆိပ်ကြောင့် မသေလျှင်လည်း မြားချက်ကြောင့် သေ
ရမည် ဖြစ်သည်။

မြို့ရိုးအပေါ်မှ လေးမြားကိုင် ကန္တာရ စစ်သည်များ
အား မြားသွားအားလုံးတွင် အဆိပ်များ သုတ်လိမ်းထား
စေသည်။

ဝါတန်းစုက....

“ရဲမက်စစ်သည်ချင်း တစ်ယောက်ချင်း လဲရတာထက်
စာရင် မြားတစ်စင်းနဲ့ လူတစ်ယောက် လဲရတာက ပိုပြီး
ငါတို့အတွက် ကောင်းပါတယ်”

သူသည် လှည့်လည် စစ်ဆေးပြီးသည့်အခါတိုင်း မြား
တံများပြုလုပ်ရာ ပထမတန်းမြားတံ တစ်ထောင်တိတိ ရရှိ
လေသည်။

ဝါတန်းစုက လျော်ချန်းအား ရယ်၍ပြော၏။

“တကယ်ဆိုရင် မြို့စားစီတန်ကုံးဆီမှာ လူတစ်ယောက်
တောင် မရှိပါဘူးကွယ်”

လျော်ချန်းသည် သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ့ သူ့အတွက်အချက်
နှင့်သူ ပြောနေသော ဝါတန်းစုအား ပြုံးကြည့်သည်။ ထို့
နောက် သတိပေး၏။

“အဘ....ဟန်ဝမ်တွေကို တိုက်ရင် သတိထားပြီး တိုက်
နော်၊ အဘ အသက်က ငယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မတိုက်နဲ့လို့
ပြောလို့ရမှာလဲ မဟုတ်လို့ ကျွန်တော်က ခွင့်ပြုတာ၊ အဘ
မရှိရင် ဒီမြို့ကို ကျွန်တော်အုပ်ချုပ်ဖို့ ခပ်ခက်ခက်ဗျ”

“ဟား....ဟား....ဟား”

ဝါတန်းစုက သဘောကျစွာ ရယ်လေ၏။

“ဟေ့...လျော်ချန်းရဲ့၊ မင်းပဲ စဉ်းစားပါဦး၊ လွင်ပြင် မှာ တစ်ယောက်ချင်း ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်နဲ့အများစု တိုက်ကြတယ် ဆိုပါတော့၊ ဘာမှ အကာအကွယ်မရှိဘူး၊ ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ တိုက်ကြရတာချည်း ကွယ်၊ အခုဟာက ကိုယ်က အပေါ်စီးက စိတ်တိုင်းကျ တိုက်ရတာ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ပစ္စည်း၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လက်နက်နဲ့ တိုက်ရတာ၊ ဒီတိုက်ပွဲမျိုးမှာ မသေနိုင်ပါဘူးကွယ်”

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံ များလှသူ၏ စကားများမှာ မှားယွင်းနိုင်ဖွယ်မရှိ။

တိုက်ပွဲတစ်ပွဲတွင် အင်အားက အဆုံးအဖြတ် ပေးသည် မဟုတ်ချေ။

လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ကြံရည်ဖန်ရည်က အဆုံးအဖြတ်ပေး ကြောင်း လျော်ချန်း သိသည်။

ယခုပွဲတွင် ဟန်ဝမ် မြို့စားဟောင်း စီတန်ကုံးက အင် အား သာသည်။

သို့သော်....

သူသည် ထိုအင်အားကို ဂရုမစိုက်ချေ။

သို့သော် မလေးမစားတော့ မပြုပေ။

စစ်သည်အင်အား ငါးရာခန့်ကို အဘယ်မှာလျှင် မလေး မစား ပြုနိုင်ပါအံ့နည်း။

လူငယ်လူရွယ်များသည် ခွန်အားကို အသုံးပြုနိုင်ကြ၏။

လူကြီးသူမများက ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုနိုင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်....

လူငယ်တို့၏ခွန်အားနှင့် လူကြီးတို့၏ဦးနှောက်ကိုပေါင်း စပ် တိုက်ခိုက်လျှင် အဘယ်မှာလျှင် မနိုင်နိုင်ပါမည်နည်း။

သူသည် ကန္တာရ ဝံပုလွေ ဝါအင်ကီး ရှိကတည်းက ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုကို လေးစားရုံသေပြီး ဖြစ်သည်။

ယခု သူ လေးစားသော လူကြီးကို အတိုင်ဝင်ခံအဖြစ် တင်မြှောက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ယခု ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစု ညွှန်ကြားသော နည်း လမ်းများမှာ အလွန်သင့်လျော်သည့် နည်းလမ်းများ ဖြစ် ကြောင်း လျော်ချန်း သိသည်။

ထို့ကြောင့် မငြင်းဆန်ဘဲ အားလုံး လိုက်လုပ်ခြင်း ဖြစ် သည်။

မြို့တံခါးဝ၌ စစ်သည် အင်အား ချသည့်အခါတွင်သာ လျော်ချန်း၏ အဆုံးအဖြတ်နှင့် ချသည်။

မြို့၏ လုံခြုံရေးမှာ အစစအရာရာ စီစဉ်ပြီးဖြစ်သဖြင့်
စိတ်အေးနေရပေပြီ။

ဤသည်တို့မှာ အတိုင်ပင်ခံ ဝါတန်းစု၊ မြို့စားသစ်
လျော်ချန်းနှင့် ကန္တာရသားတို့၏ ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ချက်
များပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

သူ့ ခန့်ခွန်းချက်

လျော်ချန်း...

ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး လျော်ချန်း၊ ကန္တာရ သူရဲကောင်း
လျော်ချန်းသည် မြို့စားကြီး အဆောင်အယောင် အဝတ်
အစားများဖြင့် လွန်စွာ တင့်တယ်နေ၏။

ယခင်က သူ အင်္ကျီချွတ်နှင့်သာ အနေများပြီး နှုတ်ခမ်း
မွေး သဲ့သဲ့၊ ရှည်လျားသော ဆံပင်များဖြင့် ညှဉ်းသိုးသိုး
ကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးများ ဖယ်ရှားပြီး ဆံပင်များကို ရှင်းရှင်း
လင်းလင်းညှပ်ပြီးသောအခါ သူရဲကောင်း လျော်ချန်းမှာ

အလွန်ကြည့်ကောင်းသည့် လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် ပေါ်လွင်လာ၏။

ဦးဖဲ ကတ္တီပါများ ဝတ်စားဆင်ယင်လိုက်သောအခါ ခန့်ညားချောမောသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ကျောက်သံပတ္တမြားများ စီခြယ်ထားသည့် ဓားကြီးကို ခါး၌ ချိတ်လိုက်သောအခါ ဘုရင်တစ်ပါးသဖွယ် လွန်စွာ ခန့်ညားလာသည်။

ကန္တာရသား လျော်ချန်းမှ ဟုတ်ပါလေစဟု ထင်မှတ် သွားရလေပြီ။

သူ့ ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်း ဖြစ်လာလေ၏။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ကန္တာရသူရဲကောင်း လျော်ချန်းဟေ့”

ကန္တာရသူရဲကောင်း လျော်ချန်းမှာ မျက်နှာ နီရဲသွား သည်။

သို့သော် သူသည် ဣန္ဒြေရရပင် ဝင်လာသည်။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုမှာ သူ့အရင် ခန်းမထဲရောက်ရှိ နေပြီ။ လျော်ချန်း၏ ထိုင်ခုံနှင့် တစ်ဆင့် နိမ့်သော ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်နေ၏။

သူသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဤအဝတ်အစား အဆင်အပြင်များကို ဟန်ဝမ်းမြို့စား အိမ်တော်၌ရှိသော အိမ်တော်အရာရှိများက ဝတ်စား ဆင် ယင် ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လျော်ချန်း သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဝါတန်း စုက လေးလေးစားစား မတ်တတ် ထရပ်လိုက်၏။

ကန္တာရသားများရော ဟန်ဝမ်းမြို့မိမြို့မိများရော အား လုံး မတ်တတ်ရပ်ကြသည်။

ကန္တာရသားများ အားလုံး အင်္ကျီချွတ်နှင့် မဟုတ်တော့ ပေ။ သူတို့အားလုံး အဝတ်အစားများနှင့် တောက်တောက် ပြောင်ပြောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဤကဲ့သို့သောအခမ်းအနားမျိုး သူတို့ ဆင်ယင်ကျင်းပ နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကန္တာရသားများ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးခဲ့ ချေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့၏ မျက်နှာများမှာ ကျေနပ် အားရ သော အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေကြ၏။

လျော်ချန်း ထိုင်သောအခါ အားလုံး ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုကတော့ ထရပ်မြဲ။

သူသည် ဟန်ဝမ်းမြို့စားကြီး လျော်ချန်း ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာရမည် ဖြစ်သည်။

“ကဲ...အခု ကြေညာရမယ့်ကိစ္စကတော့ ဟန်ဝမ်မြို့စား အသစ် လျော်ချန်းကိုကြေညာဖို့ပါပဲ။ ကန္တာရသူရဲကောင်း ဖြစ်တဲ့ ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီးလျော်ချန်းကို ကျုပ်တို့အားလုံးရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား...”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ဟန်ဝမ်မြို့စား လျော်ချန်းကွ၊ လျော်ချန်း”

“ဟန်ဝမ်မြို့စားအသစ် လျော်ချန်းကျန်းမာပါစေ”

ဟန်ဝမ်မြို့စားအသစ် တင်မြောက်ပွဲကား ပြီးစီးသွား လေပြီ။

ထိုစဉ်...

ကန္တာရသားတစ်ဦးသည် ရေးကြီးသုတ်ဖျာဖြင့် ခန်းမ ထဲသို့ စင်ရောက်လာ၏။

သူသည် လျော်ချန်း၏ရှေ့၌ ခူးထောက် ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဟန်ဝမ်တပ်တွေ ချီလာပါပြီ မြို့စားကြီး”

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် ကန္တာရသားအားလုံးကို မှာကြားပြီး ဖြစ်သည်။

လျော်ချန်းအား မည်သူမျှ လျော်ဟု မခေါ်ရ။

သူသည် မြို့စားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သွားပြီဖြစ်၍ မြို့စားကြီး ဟုသာ ခေါ်ရမည်ဟု။

ထို့ကြောင့် ကန္တာရသားသည် လျော်ချန်းအား ရှိသေ သမျှဖြင့် မြို့စားကြီးဟု ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

လျော်ချန်းက....

“ဘာတွေလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဟန်ဝမ်တပ်တွေ ချီတက်လာပါတယ် မြို့စားကြီး”

လျော်ချန်းက ဓားကိုထုတ်ပြီး ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ငါတို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့တိုက်ပွဲကြီးကတော့ လာပြီ။ ကန္တာရသားအားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ အမိန့်နာခံပြီးတိုက် ကြရင် ဟန်ဝမ်တပ်တွေကို ငါတို့အနိုင်ရမှာ အသေအချာပဲ။ ကန္တာရသားတွေဟာ သစ္စာဖောက်တွေကို သုတ်သင်တဲ့ နေရာမှာ ဘယ်လိုသွေးနီတယ်ဆိုတာ ပြကြရမယ်ဟေ့”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ကန္တာရသားတွေရဲ့သွေးဟာ နီတယ်”

အားရပါးရအော်ဟစ်သံကြီးသည် ဟိန်းထွက်လာလေ သည်။

လျော်ချန်းက မေးလိုက်၏။

“ဟန်ဝမ်တွေ ချီတက်လာတာတော့မှန်တယ်။ သူတို့ မြို့ တံခါးနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသေးလဲ”

“အတော်ဝေးပါသေးတယ် မြို့စားကြီး၊ သူတို့ကို မှန်မှန် ဖျဗုလေးပဲ မြင်ရတာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ အများကြီး ပြင်ဆင်ချိန်ရတာပေါ့”

ထိုအချိန်တွင်....

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် မြို့စားကြီးလျော်ချန်းကို တီးတိုးပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်တော့ အဘလုပ်တဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ဘူး”

“မင်း နားလည်ရပါစေမယ်၊ သူတို့ကို အဆင်သင့်လုပ်ပြီးရင် မင်းကို ရှင်းပြပါမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် လုပ်ပေး?”

ဝါတန်းစုသည် ကန္တာရ ခေါင်းဆောင်ငယ်တစ်ဦးကို ခေါ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ကန္တာရခေါင်းဆောင်ငယ်က ခေါင်းညိတ်လေ၏။

ဝါတန်းစုက....

“ဟန်ဝမ်မြို့မိမြို့ဖတွေ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကို ပြန်နိုင်ပါပြီ ခင်ဗျားတို့ရဲ့မြို့စားဟောင်းက ကျုပ်တို့ကို ပြန်တိုက်ဖို့လာနေတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေကြဖို့ ကျုပ် မှာကြားချင်ပါတယ်”

ဟန်ဝမ်မြို့မိမြို့ဖများမှာ မြို့စားကြီးလျော်ချန်းကိုဂါရဝဖြုလျက် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြန်သွားကြ၏။

ထိုအခါကျမှ လျော်ချန်းက....

“ကဲ....ကန္တာရတပ်သားတွေလဲ သွားနိုင်ပါပြီ”

ကန္တာရတပ်သားများသည် မြို့စားကြီး လျော်ချန်းကို ဂါရဝပြု၍ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

သူတို့တာဝန်ကျရာ အရပ်အသီးသီးသို့ ထွက်ခွာသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မြို့တံခါးဝသို့ ထွက်လာကြသည်။

ထိုအခါ....

မြို့တံခါးဝ၌ ကန္တာရတပ်သားများဖမ်း၍ ကြိုးနှင့်တုပ်ထားသော ဟန်ဝမ်မြို့သား အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်ကို တွေ့ရ၏။

“ကဲ....သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

လျော်ချန်းက လှည့်၍မေးလေ၏။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုက....

“ကဲ....မြို့တံခါးကိုဖွင့်၊ မြို့တံခါးအပြင်ဘက်မှာ တိုင်နှစ်ဆယ်စိုက်၊ အဲဒီတိုင်တွေမှာ ဒီမြို့သားတွေကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားစမ်း....”

“ဟန်ဝမ်စစ်သည်တွေရဲ့ သံယောဇဉ်ကို ငါတို့ စမ်းသပ်ရမှာပေါ့လေ၊ သူတို့ ဒီမြို့သားတွေအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိရင်တော့ သူတို့ ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်ဘူးပေါ့၊ သံယောဇဉ်မရှိရင်တော့ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြလိမ့်မယ်”

ထိုအခါကျမှ လျော်ချန်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“အဘစိတ်ကူး ကောင်းသားပဲ”

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။

ကန္တာရတပ်သားများသည် မြို့တံခါးဖွင့်ပြီး တိုင်များ စိုက်သည်။

မြို့တံခါးရှေ့ ဆယ်ပေခန့်အကွာတွင် ဟန်ဝမ်တပ်သား များကို ချည်နှောင်ထားရစ်ခဲ့ပြီး မြို့တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြ သည်။

ဟန်ဝမ်မြို့သားများ၏ မျက်နှာများမှာ ဆီးရွက်ခန့်သာ ရှိတော့သည်။

“မင်း မြင်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောပေါက်ပါပြီ”

“အင်း... ငါတို့ သူတို့တပ်သားတွေကို စောင့်ကြည့်ရ ဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ဒီမြို့ကို အင်အား ကြီးကြီးမားမားနဲ့ ချီတက်လာမှာမဟုတ်လို့ဘဲ”

“မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“မင်း စောင့်ကြည့်ပါ၊ အင်အားနှစ်ရာနဲ့ သုံးရာလောက် ပဲ လာလိမ့်မယ်”

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုနှင့် မြို့စားကြီးလျော်ချန်းတို့ သည် ဟန်ဝမ်တပ်များ ချီတက်လာသည့်အရပ်သို့ ကြည့် လိုက်သည်။

ဖုန်များ တထောင်းထောင်းထနေသဖြင့် ချီတက်ရာတစ် ကြီးကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်သည်။

သူတို့သည် မြို့ရိုးပေါ်မှ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ရာ တပ်များ ကိုသာမက ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကျေးရွာအချို့ကိုပါ မြင်ရ သည်။

ယခုအချိန်မှာတော့....

ထိုကျေးရွာကလေးများမှာ ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်နေ လေပြီ။

စစ်လမ်းကြောင်းကျသဖြင့် ရွာသူရွာသားများ ထွက်ပြေး သွားကြမည်မှာ သေချာသည်။

လျော်ချန်းသည် ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး စီတန်ကူးက သူ၏ ဟန်ဝမ်မြို့ကိုတိုက်ခိုက်ရာတွင် ရှိသမျှအင်အားကို သုံးမည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့သည်။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုကမူ နှစ်ရာသုံးရာမျှသာ အသုံး ပြုမည်ဟု ယူဆခဲ့လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား လွယ်လွယ်လေးပါကွာ၊ ယီမင်မြို့ ကို မင်းတို့သွားတိုက်တာ နှစ်ခေါက်ပေါင်းမှ သူတို့အင် အား ခြောက်ရာပဲရှိတာ၊ ပထမအကြိမ်တုန်းက သူတို့ တစ် ရာလောက်သေတယ်၊ ယီမင်ကထွက်လာရင်လဲ ယီမင်ကို လက်လွတ်စပယ် ထားရဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ရာလောက်ချန် ခဲ့ရဦးမယ်၊ ဒီတော့ တို့ဆီကိုလာတိုက်ရင် အလွန်ဆုံး သုံးရာပေါ့”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ပြီး မင်းတို့ရဲ့အင်အားကိုတွက်ပုံမှားသွားတယ်၊ မင်းတို့အင်အား ခုနစ်ဆယ်လောက်နဲ့ ဟန်ဝမ်မြို့ကို သွား တိုက်လိမ့်မယ်....

“ဟန်ဝမ်မြို့မှာ မင်းတို့အင်အား ခုနစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိထားမယ်လို့ သူ ထင်ထားတယ်၊ အဲဒီတော့ သူ သုံးရာနဲ့ လာတာ များတောင် များနေတာပေါ့၊ ဟား...ဟား”

အခန်း (၁၇)

ထောင်ချောက်မိခြင်း

နီးလာသောအခါ အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ် ဟန်ဝမ်တပ် သားများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ် စစ်သည်များမှာ မများလှပါ။

သုံးရာခန့်သာ အင်အားရှိသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ငါထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲလား၊ သုံးရာလောက်ပဲ ရှိပါကလား”

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် ကျေနပ်အားရစွာ ရယ် မောနေလေသည်။

ဘိုးသက်ပြင်းတွေးခေါ်ပုံမှာ မှန်လှသဖြင့် လျော်ချန်းသည် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိသည်။

သူသည် စီတန်ကုန်း၏ ဟန်ဝမ်းတပ်များကို ရွံ့ရှာမုန်းတီးစွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“သစ္စာဖောက် စီတန်ကုန်း၊ သစ္စာဖောက် ဟန်ဝမ်းတပ်”

သူသည် နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်နေသည်။ ရှေ့ဆုံးတပ်ကို ဟန်ဝမ်းမြို့စား စီတန်ကုန်း ဦးဆောင်လာမည်မှာ သေချာ၏။

သူသည် ဒေါသထွက်နေသူဖြစ်သည်။ ဟန်ဝမ်းတပ်ကို ထွက်တိုက်မိမည်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူ့ဒေါသကို ထိန်းပေးမည့် ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစု ရှိနေသည်။

မကြာမီ ဟန်ဝမ်းတပ်ကြီးသည် မြို့ရိုးပေါ်မှ ထင်ဆင် ရှားရှားမြင်နိုင်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

ဟန်ဝမ်းတပ်တွင် မြို့တံခါးကို ဝင်ဆောင်ရန် သစ်လုံးချွန်ကြီးများ ပါသည်။ မြို့တံခါးကို မဆောင်မီ မြို့တံခါးရှေ့၌ ကြိုးတုပ်ထားသော ဟန်ဝမ်းမြို့သားများကို အလျင်ဆောင့်ရမည်။

ဟန်ဝမ်းသားများ မရှုမလှသေဆုံးပြီးမှသာ တံခါးကို ထိုးဖောက်နိုင်ကြပေမည်။

“အင်း...ပထမဆုံး အပြင်းချီလာတဲ့ တပ်ကတော့ သေကြဉ်းမှာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ထောင်ချောက်ဆိုတာကတော့ သူ့ဆီဝင်လာတဲ့ လူမှန်သမျှ သတ်မှာပဲ”

ဟန်ဝမ်းမြင်းစီးသမား ငါးဆယ်ခန့်သည် မြို့တံခါးရှေ့၌ ကြိုးတုပ်ထားသည့် လူနှစ်ဆယ်အား စုံစမ်းရန် အပြင်းချီတက်လာကြ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား သေတော့မယ်၊ သေတော့မယ်၊ ငါတို့ကမင်းတို့ကို မုန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စစ်ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ”

အဘိုးအို ဝါတန်းစုက ‘ရယ်မော၍ ပြောဆိုလိုက်၏။ ထိုလူများသည် တစ်ရှိန်ထိုး မြင်းစီးလာကြရာ ငြောင့်ကျင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားလေတော့၏။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“အား...အား...အား”

လူငါးဆယ်ခန့်ထဲမှ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ခန့်သာ လွတ်သည်။ အများစုမှာ ငြောင့်ကျင်းထဲသို့ ကျပြီး သေသူသေဒဏ်ရာရသူရကြသည်။

မသေသူများသည် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ပြေးကြတော့သည်။

ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး စိတ်ကုန်း၏ အင်အားသုံးရာမှာ စလျှင်စချင်း နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့်သာ ကျန်တော့သည်။

လျော်ချန်းမှာ အသားလွတ်သေကျေသွားသော ဟန်ဝမ် စစ်သည်များအတွက် သနားသလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်သူနှင့်မတိုက်ရဘဲနှင့်ထောင် ချောက်အတွင်းကျဆင်း၍ သေဆုံးရခြင်း မဟုတ်ပါလော။

“ဟေး...ဟေး...ဟေး”

ကြည့်ရှုနေကြသော ကန္တာရသားများကတော့ ဝမ်းသာ အားရ အော်ဟစ် အားပေးကြ၏။

သူတို့ရှေ့တွင် ရန်သူများ အတုံးအရုံး သေဆုံးနေကြ သည်ကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နေကြရသည်။ ကန္တာရသား တစ်ဦးက အော်ပြောသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား မင်းတို့ကိုငါတို့မတိုက်သေးဘူး၊ ငါတို့မပါသေးဘဲနဲ့ မင်းတို့အကုသိုလ်နဲ့ သွားကြတာ၊ သွား ကြ သွားကြ”

ဟန်ဝမ် ရဲမက်တော်များသည် ရှေ့သို့ရဲစုံစွာ မတက်ရဲ ကြတော့ပေ။

သူတို့တပ်မှူး၊ တပ်ဗိုလ်များ၏အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်း နားခံ ကြဟန်ယူသည်။

မကြာမီ ဟန်ဝမ်စစ်သည် ရဲမက်အချို့က တစ်စတစ်စ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချီတက်လာသည်။

မဝံ့မရဲ ခပ်ရွံ့ရွံ့ချီတက်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာ သည်။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုက...

“တွေ့လားမြို့စားကြီး၊ ကျုပ်တို့ဘက်က စိတ်ဓာတ်အရ ကိုက သာနေပါပြီ၊ တို့များ ဟန်ဝမ်တွေကို အနိုင်ရနေ ပါပြီ မြို့စားကြီး”

ဝါတန်းစုသည် နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောသည့်အချိန် တွင်သာ လျော်ချန်း၊ မင်း၊ ငါ စသည်တို့ သုံး၏။ အများ ရှေ့တွင်မူ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံသည်။

ရဲမက်တော်များသည် ခိုင်းများကိုကာ၍ ချီတက်လာကြ သည်။ မြို့ရိုးအနီးသို့ ချီတက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကြိုးတုပ်ထားသည့် ဟန်ဝမ်မြို့သားများကို စုံစမ်းရန် ချဉ်းကပ်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

အမိန့်ပေးသံသည် စူးရှစွာ ပေါ်လာ၏။

“ပစ်...”

လေးသည်တော်အုပ်စုသည် သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်က အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ တဝှီးတဝှီး တရွှီးရွှီးဖြင့် ပစ်လေ တော့၏။

“ဝိုး...ဝှမ်း...ဝှမ်း”

“ရွှီး...ရွှီး...ရွှီး”

မြားတံများသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အရှိန်ဖြင့် ဟန်ဝမ်ရဲမက်များထံ ပြေးဝင်သွားလေ၏။

“အား...”

“အူး...”

“အင့်”

သူတို့သည် ခိုင်းများ ကာထားသော်လည်း ခိုင်းများ လွတ်နေသည့် နေရာများသို့လည်းကောင်း၊ ပခုံးစွန်းနေရာ များသို့လည်းကောင်း မြားထိသည်။

မြားထိသူ နှစ်ယောက်ခန့် လဲကျသောအခါ နောက်က လူများသည် လှည့်ပြေးကြတော့၏။

“ဝှမ်း”

“အား...”

“အင်း...”

“အား”

လှည့်ပြေးသူများမှာ နောက်ကျောဖွင့်၍ ပြေးကြရ သဖြင့် နောက်ကျောမှာ အကာအကွယ်မဲ့ နေသည်။

လှည့်ပြေးချိန်၌ ဆယ်ယောက်ခန့် ကျဆုံးသွားရပြန်၏။

“ဟေး...”

မြို့ရိုးပေါ်မှကြည့်နေသည့် ကန္တာရသားများ၏အော်သံ များသည် ဘဝင်ညံ့သွား၏။

ဟန်ဝမ်ရဲမက် လေးငါးဆယ်ဦးမျှသာ သူတို့ တပ်မကြီး ဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဟန်ဝမ်တို့သည် ငြိမ်သက်သွားသည်။

စစ်သည်များ ဤသို့ ငြိမ်သက်သွားသည်မှာ မကောင်း ပါ။ ကြောက်စိတ်များ ဝင်နေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကန္တာရ သားများက ရိပ်မိသွားကြပါတော့သည်။

မကြာမီ ဟန်ဝမ်သားများ လှုပ်ရှားလာကြပါသည်။

သူတို့သည် သစ်လုံးကြီးများမှ တစ်ခုကို ထမ်းလာပါ သည်။

လှေကားများကိုလည်း သယ်လာကြသည်။

သစ်လုံးကြီးကို ထမ်းလာသူများမှာ တစ်ဖက်ကို ဆယ် ယောက်မျှရှိသဖြင့် လူအယောက် နှစ်ဆယ်ခန့်က ထမ်းလာ ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

“ဟော...ဟော...သစ်လုံးကြီး ထမ်းလာပြီကွ”

“ဟော...ဟော...လှေကားတွေ ထမ်းလာပြီကွ”

“အဲဒါပေါ့၊ ကိုယ့်မယာ ကိုယ်ထမ်းတယ်ဆိုတာ ဒါပဲ ပေါ့၊ မင်းတို့ မမြင်ဖူးရင် ကြည့်ထားကြ”

“သူတို့ သစ်လုံးနဲ့ မြို့တံခါးကို ဆောင့်မလို့နဲ့တူတယ်”

“သေချာတာပေါ့၊ ဆောင့်ပါလိမ့်စေ၊ သူတို့မဆောင့်ခင် သူတို့ အရင်သေကြမှာပဲ”

ကန္တာရသားများသည် ထင်ရာမြင်ရာ ဝေပန်နေကြ၏။
တွေ့ရာမြင်ရာ ပြောဆိုနေကြ၏။

သစ်လုံးကြီးကို သယ်မလာသူများသည် ငြောင့်ကျင်းကြီး ကို ကွင်းပတ်လျက် ပြေးလာကြ၏။

လှေကားသယ်သူများကလည်း ပြေးလာကြသည်။

သူတို့သည် သစ်လုံးကြီးဖြင့် တွန်းဖွင့်ပြီး လှေကားများ ဖြင့် မြို့ရိုးကို ကျော်တက်သူက ကျော်တက်ပေတော့မည်။

ဟန်ဝမ်မြို့သား နှစ်ဆယ်မှာ မြို့တံခါးရှေ့၌ ကြီးဖြင့် အတုပ်ခံနေရရာ သစ်လုံးကြီးဖြင့် ဟန်ဝမ်စစ်သည်များ ပြေး လာသောအခါ မျက်နှာများ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားလေ တော့သည်။

သစ်လုံးကြီးသည် သူတို့အား ပစ်ဆောင့်ပြီးမှ မြို့တံခါး ဆီသို့ သွားမည်ကို သူတို့ သိရှိနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သစ်လုံးချွန်ကြီးသည် ဟန်ဝမ်မြို့သား နှစ်ဆယ်တို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။

“ကယ်ကြပါ...ကယ်ကြပါ”

“ကယ်တော်မူကြပါ...ကယ်တော်မူကြပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ဟန်ဝမ်မြို့သားတွေပါ၊ မလုပ်ကြပါနဲ့”

မြို့သားများသည် ငိုယိုတောင်းပန်ကြ၏။

သို့သော် ရဲမက်တော်များသည် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြေးလာကြသည်။

ကန္တာရသားတစ်ဦးက....

“ဟန်ဝမ်မြို့သားတွေတော့ သေကုန်တော့မှာပဲ”

သစ်လုံးကြီးကိုထမ်းလာသည့် စစ်သည် ရဲမက်များသည် ဟန်ဝမ်မြို့သားများ အော်သည့် စကားများကို ကြားလိုက် ကြသည်။

“ဘေးဖယ်ကြ၊ ဘေးဖယ်ကြ၊ မဖယ်ရင် သေလိမ့်မယ်”

သူတို့သည် အော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။

သူတို့သည် သစ်လုံးကြီးကို တရကြမ်း သယ်ဆောင်လာ ကြ၏။

“ပစ်”

လေးသည်တော်များ၏ ခေါင်းဆောင်ထံမှ အခိန်ပေးသံ ပေါ်လာလေသည်။

မြားများသည် လေးညှို့မှ ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။

“ဝှစ်-ဝှစ်-ဝှစ်”

“ရွစ်-ရွစ်-ရွစ်”

“အား....”

“အင့်”

“အူး....”

မြားများသည် သစ်လုံးကြီး ထမ်း၍ပြေးလာသော ရဲမက် များအား ထိမှန်ကုန်သည်။

နာနာကြည်းကြည်း အော်ဟစ်သည့် အသံများ ထွက် ပေါ်လာသည်။

ကန္တာရသားများသည် ဓားစွမ်းထက်သည်သာ မဟုတ် သေး၊ မြားပစ်လည်း အလွန်ကောင်းသည်။

မြားတစ်စင်းဆိုလျှင် တစ်စင်းဆိုသလောက် ထိရောက် သည်။

ပစ်ရမည့် အကွာအဝေးသို့ မရောက်လျှင် မပစ်ဘဲ ချုပ် စည်းနိုင်ခြင်းသည် သူတို့၏ စွမ်းရည်ပင်ဖြစ်သည်။

သစ်လုံးကြီးသည် ထမ်းမည့်သူများ မြား ထိမှန်သဖြင့် ထမ်းခါလာသည်။

လိုရာခရီးသို့ ရောက်မလာတော့ပေ။

နောက်ဆုံး အုန်းခနဲပြုတ်ကျသွားသည်။

ဝစ်သည်ရဲမက်အချို့သည် သစ်လုံးကြီးဘေး၌ ဝပ်နေ ကြလေ၏။

သစ်လုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားသောအခါ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ကြလေ၏။

“ဟေး...ဟေး...ဟေး”

စကယ်တမ်းကျတော့ ကန္တာရလေးသည်တော်များသည် သူတို့အား အသေမခံကြောင်း ဤအခြင်းအရာက ပြသသည်။

သူတို့အား ဓားစာခံပြသခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ အတိုက်ရပ်ရန် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မိမိတို့ သေလျှင် သေပါစေ၊ အတိုက်ကတော့ ရပ်မည်မဟုတ်ဟုဆိုသော အပြုအမူမျိုးပြသကြသည်။

သစ်လုံးကြီးတော့၌ ဝပ်နေကြသော ရဲမက်များသည် အခြေအနေ ကောင်းသည်ထင်သောအခါ နောက်ကြောင်း သို့ လှည့်ပြေးကြ၏။

“ဝိုး”

“ဝှစ်...ဝှစ်”

“ရွစ်...ရွစ်...ရွစ်”

ထိုအခါ....

အကာအကွယ်မဲ့သော ကျောပြင်ကြီးသို့ မြားများ လာ ရောက်စိုက်ခုန်ပြီး လဲကျသွားပြန်လေ၏။

အခန်း (၁၈)

ထိုက်ပွဲအလီလီ

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်နေကြသော မြို့သား များ၏အသံသည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

မြို့သားများသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်မိကြလေ၏။

မြားများ မိုးပေါက်ကဲ့သို့ကျနေသည်ကို မြင်ကြရလေ သည်။

သူတို့အားတိုက်ခိုက်တော့မည့် သစ်လုံးကြီးသည် သူတို့ နှင့် ငါးလံအကွာ၌ ရပ်တန့်သွားကြောင်း တွေ့ရှိကြရလေ သည်။

“အား”
“အိ”
“အင်း”

ဟန်ဝမ်တပ်သားများမှာ သတ်ကွင်းထဲ အရောက်ခံနေကြရသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးနေကြလေ၏။

ကြီးတုပ်ခံနေရသော မြို့သူမြို့သားများသည် ယခင်ကလောက် မကြောက်ကြတော့ပေ။

သူတို့သည် ကန္တာရသားများအပေါ် တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်မှုရှိလာ၏။

မြို့ရိုးပေါ်၌ရပ်နေသော လျော်ချန်းအား....

“ဘယ့်နှယ်လဲ မြို့စားကြီးရဲ့၊ ကျုပ်တို့အတွက် အခြေအနေကတော့ ကောင်းနေတယ်မဟုတ်လား”

အိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် ကျေနပ်အားရသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

လျော်ချန်းက....

“အဘရဲ့အစီအစဉ်တွေက တကယ်ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော် ဝင်စွက်စရာမလိုဘူး”

လှိုက်လဲစွာ ပြောလိုက်၏။

လျော်ချန်းက ဟန်ဝမ်မြို့သား အယောက်နှစ်ဆယ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး....

“ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်ချင်းကိုမပြောနဲ့ တစ်မြို့လုံးကိုတောင် ကျွန်တော်တို့ အကာအကွယ်ပေးနေကြတယ် မဟုတ်လား၊ အခုထိတော့ သူတို့ ဒဏ်ရာမရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာရမှာ သေကျေမှာကိုတော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မြို့စားကြီး၊ ကျုပ်ကလဲ သူတို့သေအောင် ပစ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟန်ဝမ်စစ်သည်ရဲမက်တွေ့ရဲ့စိတ်ထားကို ဟန်ဝမ်သားတွေ သိစေချင်လို့ပါ၊ အခု သိသွားကြပါပြီ၊ မြို့စားကြီးကို လက်တွေ့ပြပါမယ်”

အိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် ကန္တာရသားတစ်ဦးကို ခေါ်၍ တီးတိုးပြောလေ၏။

ထိုကန္တာရသားသည် မြို့ရိုးအောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

စံခါးစောင့်များကိုပြောပြီး တံခါးဖွင့်စေသည်။

ထို့နောက်....

ဟန်ဝမ်မြို့သားနှစ်ဆယ်ကို ကြီးများဖြေပေးသည်။

“ကဲ...ခင်ဗျားတို့ လွတ်လပ်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဟန်ဝမ်မြို့ကို ပြန်ဝင်ချင်ဝင်၊ မဝင်ချင်လို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မြို့စားကြီး စိတန် ကုံးဆီပဲ ပြေးချင်ပြေး၊ ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်”

“ကျုပ်တို့ ဟန်ဝမ်မြို့ထဲပဲ ပြန်ဝင်ပါရစေ၊ စိတန်ကုံးဟာ စိတ်မချရဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို မသတ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ သူလျှို ဒလန်လို့ ထင်ရင် သတ်နိုင် တယ်”

ထိုအခါ ကန္တာရတပ်သားကြီးက....

“ကဲ...ကဲ...ခင်ဗျားတို့ မြို့ထဲကိုဝင်ချင်တယ်ဆိုလဲ ရပါ တယ်၊ ကျုပ်တို့အကြီးအကဲက ခင်ဗျားတို့ စိတ်ချမ်းသာ သလို ဆုံးဖြတ်ပါစေလို့ ပြောလိုက်တယ်”

ဟန်ဝမ်မြို့သားများသည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် မြို့ထဲဝင်လာ ကြပြီး မြို့သားများကို သူတို့အဖြစ်အား ပြောပြလေ၏။

စိတန်ကုံး၏ရက်စက်မှု၊ ကန္တာရသားများ၏ တိကျ သောကာကွယ်မှုများကို ပြောပြကြသည်။

ဟန်ဝမ်မြို့သားများသည် ကန္တာရသားများကို ယုံကြည် အားကိုးသောစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

ဟန်ဝမ်စစ်သည်ရဲမက်များသည် လှေကားများသယ်၍ မြို့ရိုးအနီးသို့ ပြေးလာကြပြန်သည်။

မြို့ရိုးပေါ် လှေကားနှင့်တက်မည်။

လှေကားပေါ်မှ ပစ်ချမည့်လူများကို အောက်မှ မြားနှင့် ပစ်မည်ဟု ကြံစည်ပြီး ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်း လှေကားထောင်တက်သောအခါ အပေါ် မှ ချော်ရည်ပူများ၊ ရေနွေးပူများ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ များဖြင့် ပစ်ချခြင်းခံရတော့သည်။

ချော်ရည်ပူလောင်သူ၊ ရေနွေးပူလောင်သူ၊ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ အထိခံရသူများကြောင့် လှေကားနှင့်တက်သူများ မှာ တပ်လန့်သွားရတော့သည်။

မြားနှင့်ပစ်မည့်သူများမှာလည်း မပစ်နိုင်ဘဲ သူတို့သာ အပစ်ခံရပြီး တပ်ဆုတ်သွားရသည်။

ဟန်ဝမ်ရဲမက်များမှာ မည်သည့်နေရာတွင်မှ အောင်ပွဲ မဆင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြတော့သည်။

မြို့ရိုး၌ လှေကားကြီးများသာ ထောင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ တော့၏။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုက....

“ကဲ...သူသို့ဆုတ်ပြေးကြပြီ၊ မြို့ရိုးဆီမှာ လှေကားတွေ တောင် ကျန်ရစ်တယ်၊ အဲဒီလှေကားတွေကို မြို့ထဲသွင်းဖို့ တပ်သားတွေ ထွက်ကြစမ်း”

ကန္တာရတပ်သားများသည် အော်ဟစ်ပြီး မြို့တံခါးကို ဖွင့်၍ထွက်သွားကြသည်။

မကြာမီ လှေကားကြီးများကို သယ်ဆောင်လာကြသည်။ သယ်ဆောင်ပြီးနောက် မြို့တံခါးကိုလည်း ပိတ်လိုက်ကြသည်။

“ဟေး...ဟေး...ဟေး”

ကန္တာရသားများက အောင်ပွဲအလီလီရနေသဖြင့် ဝမ်းသာ အော်ဟစ်နေကြသည်။

မြို့ရိုးပေါ်ရှိ မြို့စားကြီး လျော်ချန်းနှင့် ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုတို့နှစ်ဦးမှာ လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ခြင်းမရှိသေးဘဲ ပွဲကြည့်ပရိသတ် သက်သက်သာ ဖြစ်နေသည်။

ဟန်ဝမ်ရဲမက်များမှာမူ အကျအဆုံးများလှသဖြင့် မည်သို့တိုက်ရမည်မှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေကြတော့သည်။

သူတို့သည် ဆက်တိုက်ရမည်လား၊ ဆုတ်ခွာရမည်လား မသိဘဲ တွေဝေနေကြတော့သည်။

ဟန်ဝမ်တပ်မှူးများသည် မြားမရောက်နိုင်သည့်နေရာ၌ ရပ်တန့်ကာ ရှေ့မည်သို့ စခန်းသွားသင့်သည်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြလေသည်။

လျော်ချန်းသည် မြို့ရိုးပေါ်မှ ထိုအခြေအနေကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“အဘ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် အဘအစွမ်းပြတာတော်လောက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်အစွမ်းပြဖို့အလှည့် ရောက်ပါပြီ”

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မြို့စားကြီး ထွက်တိုက်သင့်ပါပြီ၊ ကန္တာရ ဓားသမားတွေကို အားလုံးခေါ်သွားပြီး တိုက်ပါတော့၊ သူတို့ဆီမှာ အင်အားတစ်ရာလောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

လျော်ချန်းသည် မြို့ရိုးအောက်သို့ဆင်းသွားပြီး ကန္တာရ ဓားသမား တစ်ရဲဒုငါးဆယ်ကို ဆင့်ခေါ်လေသည်။

ကန္တာရဓားသမားများမှာ အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေသူများဖြစ်ရာ ဆင့်ခေါ်သည်နှင့် ချက်ချင်းလိုလို တစ်ရဲဒုငါးဆယ် ရရှိသွားသည်။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် တီးတိုးပြောနေသည်။

“အင်း...လျော်ချန်း...လျော်ချန်း၊ သူဟာ မြို့စား ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူဝင်တိုက်ဖို့မလိုပါဘူး၊ အုပ်စုခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ လွှတ်ပေးတာနဲ့ နိုင်ပါတယ်...”

“ဒါပေမယ့် သူဟာ ဓားသမားစိတ် မပျောက်သေးဘူး၊ ခုတ်ချင်ထစ်ချင်စိတ် ရှိနေသေးတယ်၊ အင်း...နောက်တော့လဲ တဖြည်းဖြည်း သိလာမှာပေါ့လေ”

မကြာမီ မြို့တံခါးဖွင့်ပြီး လျော်ချန်း ဦးဆောင်သော ကန္တာရဓားသမား ထစ်ရဲဒုငါးဆယ်ခန့် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့သည် ဟန်ဝမ်တပ်များဆီသို့ ဦးတည်ဖုန်းစိုင်းကြလေတော့သည်။

“ကန္တာရသားတဲ့ဟေ့”

ကန္တာရသား တစ်ရံ့ငါးဆယ် အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံသည် တဝက် လျှံသွားလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်သူကား အပြာရောင်ဝတ်စုံကြီး လွှမ်းခြုံထားသည့် လျော်ချန်းပေတည်း။

ကျောက်သံပတ္တမြား စီခြယ်ထားသည့် ဓားကြီးကလည်း နေရောင်အောက်၌ တဝင်းဝင်းတလက်လက် ဖြစ်နေလေ သည်။

သူသည် အနှစ်နှစ်အလလက မြို့စားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ သည့်ပမာ ဣန္ဒြေရရနှင့် ချီထွက်နေလေသည်။

သူ့နောက်မှ ကန္တာရသား တစ်ရံ့ငါးဆယ်မှာ အမီ လိုက်လျက်ရှိနေသည်။

သူတို့၏ မြင်းခွာသံများသည် မြို့ပြင်တစ်ခုလုံး တုန်ဟည်း လျက် ရှိသည်။

“သစ္စာဖောက်တွေ၊ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတဲ့ကောင် တွေ အကုန်လုံးသတ်”

လျော်ချန်းက အော်ဟစ်လိုက်သောအသံသည် ယီမင်မြို့၌ အတိုက်ခံရသော ကန္တာရဓားဆမားတို့မှာ အသည်းတစစ် စစ် နာကြလေသည်။ သူတို့သည်အံ့ကြိတ်၍ မြင်းကိုတွင်တွင် နှင်နေကြတော့သည်။

မြို့ရိုးပေါ်၌ ကျန်သူတို့ကလည်း....

“မြို့စားကြီး လျော်ချန်း အောင်ပွဲဆင်နိုင်ပါစေ”

ထိုအသံကြီးကို လျော်ချန်းတို့ ကောင်းစွာ ကြားကြရ သည်။

လျော်ချန်း၏အသည်း၌ တစစ်စစ်နာလျက်ရှိသည်။ ထို အသည်းနာကျင်ခြင်း ပျောက်ရန်ဆိုသည်မှာ ဟန်ဝမ်မြို့စား ဟောင်း စီတန်ကု်း သေမှသာ အနာပျောက်ပေတော့မည်။

အခန်း (၁၉)

အရုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ရသူ

ဟန်ဝမ်မြို့များကြီး စီတန်ကူးသည် တပ်သားများအကျ အဆုံးကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်နေလေ၏။

တပ်သား သုံးရာခန့်ဖြင့် ချီတက်ခဲ့သော်လည်း မည်မည် ရရမတိုက်ရသေးဘဲနှင့် တပ်သားနှစ်ရာခန့် ကျဆုံးသွား ပေပြီ။ ပြန်ဆုတ်ရကောင်းမည်လောဟု စဉ်းစားနေလေ၏။

“ကန္တာရသားတဲ့ဟေ”

မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ အော်ဟစ်သံကြီးထွက်လာပြီး ကန္တာရ သားများသည် တဝုန်းဝုန်းဖြင့် မြင်းများ ဒုန်းစိုင်းစီးနှင်လာ

သည်ကို တွေ့သောအခါ ရုတ်တရက် သာကိုဆုံးဖြတ်ရမည် မှတ်တဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဟန်ဝမ်ရဲမက်တော်ပျားမှားလည်း စိတ်ဓာတ်ပျက်နေကြ လေပြီ။

သူတို့သည် ပြန်ဆုတ်လိုနေကြပေပြီ။

ထိုစဉ်....

ကန္တာရသားများ၏ မြင်းကြီးများသည် တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြေးထွက်လာတော့သည်။

သူတို့သည် ကန္တာရသားများ၏ ဓားစွမ်းနှင့်သတ္တိကို ကိုယ်တိုင်မြင်ဖူးထားသည်ဖြစ်လေရာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် နေကြသည်။

စီတန်ကူးတစ်ယောက်ကား ဇောချွေးပြန်နေလေပြီ။

စိတ်ထဲ၌ လျော်ချန်းနှင့် အတူမသေဘဲ လွတ်မြောက် သွားသည့် ကန္တာရသားများမှာ ခုနစ်ဆယ်ခန့်သာရှိသည် ဟု တွက်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ယခုတော့....

ကန္တာရသားနှစ်ရာခန့်ကို မြင်တွေ့နေရလေပြီ။

မည်သို့ ဖြစ်သနည်း။

စီတန်ကူး၏နဖူး၌ ဆီးကင်းခန့်ရှိသော ချွေးလုံးကြီးများ သီးနေသည်။

မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမည်မှန်း မသိဘဲဖြစ်နေစဉ် ကန္တာရ သားများသည် တပ်များအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“သစ္စာမဲ့တဲ့ကောင်တွေကိုသတ်”

“နောက်ကျောကို မားနဲ့ထိုးတဲ့ကောင်တွေကိုသတ်”

“မြို့စားယုတ်ရဲ့ခေါင်းကိုဖြတ်”

ကန္တာရသားများ၏ အော်ဟစ်သံမှာ မြို့လုံးညံ့မျှ ဟိန်း နေသည်။

ထိုအသံများသည် ဟန်ဝမ်ရဲမက်တော်များကို ချောက် ချားစေသည်။

မြို့စားကြီးစီတန်ကူးကို တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့စေသည်။

ကန္တာရတပ်သားများသည် တရကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်ကြတော့၏။

သူတို့သည် နဂိုကပင် အနေအထိုင်ကြမ်းကြမ်း၊ အစား အသောက်ကြမ်းကြမ်း နေထိုင်ခဲ့သူများဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ နာကြည်းမှန်းတီးမှုနှင့် ဝင်တိုက်သောအခါ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်မှုမှာ ပြောစရာမရှိတော့ပေ။

ဟန်ဝမ်ရဲမက်တို့မှာ တုံးခနဲ တုံးခနဲ လဲကျသွားကြလေ ချည်။

“ထန်း....ထန်း”

“ချလွမ်း”

“ဝိုး”

“ဝှစ်....ဝှစ်”

“အား....အား”

“အီး”

မြင်းပေါ်မှ တုံးခနဲလဲကျသွားသူကို မကြည့်လိုက်နှင့်၊ ကြည့်လိုက်လျှင် ဟန်ဝမ်ရဲမက်ပင် ဖြစ်နေသည်။

ကန္တာရသားများ၏ အမုန်းကား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။

“အကုန်သတ်....အကုန်သတ်”

“ဟန်ဝမ်စစ်သည်တွေ တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့”

ထိုသို့အော်ဟစ်သံများကလည်း တုန်ဟည်းနေ၏။

ဟန်ဝမ်ရဲမက်များမှာ လုံးဝမတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ချေ။

သူတို့အား မထိခိုက်စေရန် ခုခံရုံသာ ခုခံကြရသည်။

စိတန်ကူးကား လုံးဝစိတ်ဓာတ်ကျသွားလေ၏။ တပ်များကို စုစည်းမရတော့ချေ။

ခေါင်းဆောင် စိတ်ဓာတ်ကျနေသဖြင့် ထိုတပ်ကို မည်သူဦးဆောင်တိုက်ခိုက်တော့မည်နည်း။

သူကိုယ်တိုင် ကန္တာရသားတို့၏ဓားချက်ကို အလူးအလဲ ခုခံကာကွယ်နေရ၏။

တစ်ခဏသာ တိုက်လိုက်ရသည်။

ဟန်ဝမ်ရဲမက်များ၏ အလောင်းများမှာ ပွေးပွေးလှုပ်သွားလေ၏။

ဇက်ရာရသူများကလည်း မနည်းလှချေ။

ဇက်ရာရသူများ၏ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများမှာလည်း နားမချမ်းသာဖွယ် ကြားနေရသည်။

နဂိုကပင် ကန္တာရသားများကို သွေးပျက်ကြောက်ရွံ့နေသူများမှာ ယခု ဘီလူးသရဲကဲ့သို့ ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်နေသောအခါ လွန်စွာ တုန်လှုပ်သွားကြတော့သည်။

သူသည် ကန္တာရသားတစ်ဦးနှင့် တိုက်ခိုက်နေရာမှ တစ်သားများ၏အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ယခုပင်လျှင်....

တပ်သားများမှာ မြက်ပင်များ ရိတ်လှီးခံရသကဲ့သို့ အပိုင်းပိုင်းဖြစ်နေလေပြီ။

သူသာ ဆက်တိုက်ခိုင်းနေလျှင် တစ်တပ်လုံး ပြုတ်ပြုတ် ပြုန်းပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့်....

ကန္တာရတပ်သားတစ်ဦး၏ ဓားချက်ကိုရှောင်တိမ်းရင်း တပ်သားများကို အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

“ဟန်ဝမ်ရဲမက်တွေ ဆုတ်ကြ”

မြို့စားကြီးစိတန်ကူး၏အော်ဟစ်သံမှာ တုန်ဟည်းသွားသည်။

ဟန်ဝမ်ရဲမက်များမှာ ဆုတ်ခွာချင်လှပြီ ဖြစ်နေရကား ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသည့်နှင့် စူဠလိပ် ရေမှာလွှတ်သကဲ့သို့ မြင်းများကို အတင်းဗုန်းစိုင်း၍ ပြေးကြတော့သည်။

“ဟန်ဝမ်တွေကို သတ်ကြ”

“တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့”

“သစ္စာမဲ့တွေကို သတ်ကြ”

ထိုအသံများနှင့်အတူ ကန္တာရသားများသည် လိုက်လံ
ထိုးခုတ်ကြသေးသည်။

ဟန်ဝမ်ရဲမက်တော်အချို့ ကျဆုံးရပြန်သည်။

ဟန်ဝမ်တစ်သားများ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် နောက်သို့
ဆုတ်ပြေးနေသည် ရှေ့ဆုံးမှပြေးနေသူမှာ ဟန်ဝမ်မြို့စား
ကြီး စိတန်ကုံးပင်ဖြစ်တော့သည်။

လျော်ချန်းမှာ စိတန်ကုံးကို တွေ့ချင်တိုက်ချင်နေသူ
ဖြစ်သည်။

သစ္စာမဲ့မှု၏ ခါးသီးသော အရသာကို စိတန်ကုံးသိသွား
စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတန်ကုံးကို လိုက်လံရှာပြီး
တိုက်သည်။

သို့သော်....

စိတန်ကုံးကိုသူမတွေ့ချေ။ အဘယ်မှာလျှင် တွေ့ပါမည်
နည်း။ စိတန်ကုံးသည် ဟန်ဝမ်တပ်သားများ၏ နောက်ဆုံး
နားတွင်နေပြီး တိုက်ခိုက်နေသူ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အသက်တေးအတွက် ပြေးသူဆိုသည်မှာ ဇောနှင့်ပြေးသူ
ဖြစ်သဖြင့် တေစီရုံတန်ရုံလူ လိုက်မမိချေ။

ဤသို့ဖြင့် ဟန်ဝမ်တပ်သား အနည်းငယ်မျှနှင့် မြို့စား
ကြီး စိတန်ကုံးမှာ သေပြေး ပြေးနေကြလေပြီ။ လွတ်မြောက်
ထွက်ပြေးနေသည့် ဟန်ဝမ်ရဲမက်တော်များမှာ သုံးဆယ်ခန့်
မျှသာ ရှိတော့သည်။

သုံးရာခန့် ချီတက်လာခဲ့သည့် တပ်ကြီးမှာ တပ်သားသုံး
ဆယ်မျှသာ ကျန်သည့် တပ်စုကလေး ဖြစ်သွားပေပြီ။

စိတန်ကုံးသည် တပ်သား ခုနစ်ဆယ်မျှသာရှိသော
ကန္တာရသားများကို ချေမှုန်းပစ်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ယခု
တော့ သူ့အချေမှုန်း ခံလိုက်ရသည်။

လျော်ချန်းသည် ကန္တာရသားများကို ပြန်လည်စုစည်း
လိုက်သည်။

မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဒဏ်ရာရသူများကို မြင်းပေါ်
တင်ပြီး ဟန်ဝမ်မြို့တွင်းသို့ ပြန်လည်ခေါ်လာခဲ့သည်။

မြို့တံခါးဝ၌ တိုးသက်ပြင်းဝါတန်းစု၊ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်
ကန္တာရတပ်သားများနှင့် ကန္တာရသူမိန်းမများကလာရောက်
ကြိုဆိုနေကြသည်။

ထိုသို့ လာရောက်ကြိုဆိုသူများထဲ၌ ဟန်ဝမ်မြို့သား
များ ပါဝင်နေခြင်း ပေသည်။

“ကန္တာရ သူရဲကောင်းမြို့စားကြီးလျော်ချန်း ကျန်းမာပါစေ”

ထိုသို့အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သူများမှာ ကန္တာရသားများ မဟုတ်ပါပေ။

ဟန်ဝမ်မြို့သားများသာ ဖြစ်ပါလေသည်။

အခန်း (၂၀)

ဘိုးသက်ခြင်း၏ ထိုက်ပွဲ

ဟန်ဝမ်မြို့စားသစ် လျော်ချန်းသည် ဟန်ဝမ်မြို့စားဟောင်း စိတန်ကူးကို အောင်ပွဲဆင်နိုင်လိုက်လေပြီ။

တစ်နည်းဆိုရသော် ကန္တာရသားများကဟန်ဝမ်မြို့စားစိတန်ကူးကို အောင်ပွဲဆင်နိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအဖြစ်ကို ဆန်းခွမ်ကြည့်ပါက ကန္တာရသားများမလွန်သည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် စိတန်ကူး၏ အကူအညီ တောင်းမှုကြောင့် မေတ္တာစေတနာဖြင့် လာရောက် ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးခဲ့သည်။

ထိုအတွက် ဆုလာဘ်ကား ကန္တာရသားများကို သုတ်
သင်ပစ်ခြင်းပေတည်း။

ထိုအတွက်ကန္တာရသားများက နာကြည်းခဲ့သည်။စီတန်
ကု်းကို မုန်းတီးခဲ့သည်။

စီတန်ကု်း သစ္စာမဲ့ခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့် ဟန်
ဝမ်မြို့ ကန္တာရသားများ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခြင်း
အကျိုး ဖြစ်ပေ၍ခဲ့ရသည်။

ယခု ဟန်ဝမ်မြို့စားဟောင်း စီတန်ကု်းကို အပြတ်
အသတ် ချေမှုန်းလိုက်နိုင်သည်။

ထိုသို့ ချေမှုန်းလိုက်နိုင်သဖြင့် ကန္တာရသားများပျော် ရွှင်
နေကြသည်။

အဘိုးအို ဝါတန်းစုက လျော်ချန်းအား ကပ်ပြော၏။

“လျော်ချန်း၊ ဝါတို့ကန္တာရသားတွေ သိပ်ပျော်နေကြ
တယ်။ ဒီပျော်ရွှင်မှုကို ရပ်တန့်မနေစေချင်ဘူး။ မြင့်သထက်
မြင့်အောင် တင်ပေးချင်တယ်....

“အောင်ပွဲဆင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် စားသောက်ပွဲကြီး
တစ်ခု ဆင်ယင်ကျင်းပရင် ကောင်းမယ်”

လျော်ချန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“လုပ်လေ၊ တဘကို အတိုင်ပင်ခံခန့်ထားတာအကြောင်း
ခဲ့ ခန့်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ
လုပ်ပေးဖို့၊ အကြံပေးဖို့ ခန့်ထားတာပါ။ ဒီလိုမဟုတ်ရင်
ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လျှောက်လုပ်ပစ်မှာပေါ့။ လုပ်ဖါအတ
ကောင်းမယ်ထင်ရင် လုပ်ပါ”

ဤသို့ဖြင့် အောင်ပွဲဆင်ခြင်း အခမ်းအနားကို ပြုလုပ်
ကြတော့သည်။

ထိုပွဲကိုနိုင်လိုက်သောကြောင့် ဟန်ဝမ်မြို့သားများသည်
လျော်ချန်းနှင့် ကန္တာရသားများကို အားကိုးယုံကြည်သွား
ကြ၏။

စီတန်ကု်းသည် ဟန်ဝမ်မြို့သားများကို တရားသဖြင့်
အုပ်ချုပ်နေသူမဟုတ်ပေ။ စားဖြင့်အုပ်ချုပ်နေသူ ဖြစ်လေ
သည်။

စီတန်ကု်းလောက် မပီနိပ်လျှင် ဟန်ဝမ်မြို့သားများ
သည် ကျေနပ်ကြမည်သာဖြစ်၏။

ယခု လျော်ချန်းသည် ဟန်ဝမ်မြို့သားများကို မနှိပ်စက်
ပေ။ လူနှစ်ဆယ်ကို စစ်ပွဲအတွင်း အသုံးပြုခဲ့သော်လည်း

တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ တေးရန်မကျရောက်စေရန် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်ဝမ်မြို့သားများသည် လျော်ချန်းနှင့် ကန္တာရသားများအပေါ် ကျေနပ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကန္တာရသားများ အောင်ပွဲဆင်သောအခါ ဟန်ဝမ်မြို့သားများလည်း အားတက်သရော ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြသည်။

အောင်ပွဲ အခမ်းအနားသို့ ဟန်ဝမ်မြို့သား အများအပြား တက်ရောက်ကြသည်။

ထိုပွဲတွင် ဟန်ဝမ်မြို့စားဟောင်း၏ သမီး စီလူရိန်ကိုလည်း လျော်ချန်းက တက်ရောက်ခွင့်ပြုသည်။

ထိုအခါ စီလူရိန်က သူ့ချစ်သူ တိန်စွန်ချန်ကိုပါ ခွင့်ပြုပါက သူ့မလည်းတက်မည်ဟု ဆိုသဖြင့် သူ၏ချစ်သူ တိန်စွန်ချန်ကိုပါ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

လျော်ချန်း ဤသို့ခွင့်ပြုခြင်းကို ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုက မလိုလားချေ။ သို့သော် မြို့စား၏ ခွင့်ပြုချက်ဆိုတော့ မဆန့်ကျင်ပေ။

အောင်ပွဲ အခမ်း အနား တွင် ကန္တာရသားများသည် မီးကုန်ယမ်းကုန် ပျော်ပါးကြ၏။

မြို့တံခါးစောင့်များကိုပင် လျော်ချန်းက အနည်းငယ် ချထားခဲ့သည်။ အားလုံးနီးပါး အောင်ပွဲတွင် ပါဝင်စေသည်။

ထိုအချိန်၌....

ယီမင်မြို့၌ ရောက်နေသော ဟန်ဝမ်မြို့စားဟောင်း စိတန်ကုံးကို မကြောက်ပါသလော။

လာတိုက်လျှင် မည်သို့ လုပ်မည်နည်းဟု မေးစရာ အကြောင်းရှိပါသည်။

လျော်ချန်းနှင့် ဝါတန်းစုတို့သည် စိတန်ကုံး မည်သို့မျှ လာမတိုက်ရဲဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်....

ဤအောင်ပွဲကို ကန္တာရသားတိုင်းလိုလို ပါဝင်ဆင်နွှဲစေခြင်းဖြစ်သည်။

ခန်းမထိပ်၌ ဝါတန်းစုနှင့်လျော်ချန်းတို့ ထိုင်ကြသည်။ ကန္တာရသားများ အားလုံးလိုလို အရက်ကြိုက်သူချည်း ဖြစ်ကြသော်လည်း ယခုပွဲ၌ လျော်ချန်းသည် သိပ်မသောက်ချေ။

သူငယ်သားများ သောက်သည်ကိုသာ ပြုံးကြည့်နေလေသည်။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုကိုယ်တိုင် အရက်ကို အတော်သောက်နေသည်။

တစ်ခုဆိုးသည်မှာ သူတို့ရှေ့၌ စီလူရိန်နှင့် တိန်စွန်ချန်ကို နေရာချထားခြင်းပေတည်း။

ကန္တာရသားများသည် မူးရူးအော်ဟစ်နေကြသည်။

ဤသည်မှာ သူတို့သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။

မိန်းမသားများပင်လျှင် အရက်သောက်ပြီး အပျော်လွန်လေ့ရှိရာ ဤပွဲတွင် ကန္တာရသူ မိန်းမသားများလည်း မူးရူးအော်ဟစ်နေကြသည်။

စီလူရိန်နှင့် တိန်စွန်ချန်မှာ မူးရူးအော်ဟစ်နေသည်တို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့သည် အရက်များ၊ အစားအသောက်များကိုလည်း လက်ဖျားနှင့်မတို့ပေ။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါးတန်းစုသည် အရက်ဝင်သွားသဖြင့် နှုတ်စအာဝသွက်လာသည်။

“ဟေ့...မိန်းကလေးရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေတာလဲကွယ်၊ သူများတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါးစားသောက်နေတာ မတွေ့ဘူးလား...”

“မင်းတို့လဲ ပျော်ကြပါကြစမ်းပါ၊ အရက်သောက်ကြစမ်းပါ၊ အစားစားကြစမ်းပါ၊ အလကား ငုတ်တုတ်ကြီး ငြိမ်ထိုင်မနေပါနဲ့။”

ဤသည်မှာ ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစု၏အမှားပင်။

အရက်မသောက်မိလျှင် သူသည် ဤသို့ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

“အို...သူများပျော်တိုင်း ပျော်ရမှာလားရှင်၊ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ရွာကို မတရားအနိုင်ကျင့်ပြီး သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘယ်သူက ကျေနပ်မှာလဲ၊ အခုစစ်ရှုံးရတဲ့လူက ကျွန်မအဖေရှင်၊ ကျွန်မက ပျော်နေရမှာလား။”

စီလူရိန်က ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်ပက်လိုက်သည်။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစု မျက်နှာကြီး နီမြန်းသွားလေသည်။

“ဟေ့...ဘာပြောတယ်ကွ”

ဝါတန်းစုသည် အရက်အတော်ဝင်နေပြီဖြစ်၍ ထိန်းသိမ်းနိုင်မှုစွမ်းရည် နည်းသွားသည်။

ထို့ပြင်....

သူသည် ကန္တာရသားများကို အကြံပေးညွှန်ပြနေသော ရှေ့ဆောင်လမ်းပြပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။

ထိုသို့အပြောခံရသောအခါ သူသည် ရှက်သွားလေသည်။

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ ရှင်တို့ မတရားလုပ်တာတွေ၊ ရှင်တို့ အစိုင်းအစိုင်းတွေက နှိင့်ထက်စီးနင်းလုပ်တာတွေကို လျှန်မက ပြောနေတာပါ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

ဝါတန်းစုသည် ဝန်းခနဲထရပ်ပြီး မိန်းကလေးအား ပျက်ရန်ရွယ်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

လျော်ချန်းက လျင်မြန်စွာထ၍ ဟားဆီးလိုက်သည်။

စိလူရိန်၏ချစ်သူ တိန်စွန်ချန်ကလည်း ပြန်လည်ခုခံရန် ထရပ်လိုက်သည်။

တိန်စွန်ချန် ထရပ်လိုက်ခြင်းက အခြေအနေကို ပို၍ တင်းမာသွားစေသည်။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုက ထိုလူငယ်ကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းက ငါနဲ့ယှဉ်ချင်လို့လား”

ဝါတန်းစုက ဝေါသနှင့်မေးလိုက်၏။

တိန်စွန်ချန်ကလည်း....

“ကျုပ် ဓားတစ်လက်သာရရင် ခင်ဗျားတို့ကန္တာရသားထဲက ဘယ်သူနဲ့မဆို ယှဉ်ပွဲပါ့တယ်”

“ခွမ်း”

ဝါတန်းစုသည် သူ့ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

ကန္တာရသားတစ်ဦးကို အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့...သူ့ကို ဓားတစ်လက်ပေးလိုက်စမ်း”

လျော်ချန်းသည် ဝါတန်းစု၏လက်ကိုဆွဲ၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့အဘရယ်၊ ကိုယ်က အတိုင်ပင်ခံလူကြီးတစ်ဦးပါ။ သူ့လိုကလေးနဲ့ ပြိုင်မမိုက်စမ်းပါနဲ့”

“ဟေ့... အတိုင်ပင်ခံဖြစ်နေလို့ ငါ မခံချင်တာကွာ၊ နောက်ပြီး ဒီသူငယ်က ငါ့ကို အဘိုးကြီး ဘာမှအသုံးမကျဘူးလို့ ထင်နေဟန်ရှိတယ်”

လျော်ချန်းက....

“အဘကလဲဗျာ၊ ဒီလောက် ဒေါသကြီးမနေစမ်းပါနဲ့၊ တိုက်ချင်းတိုက်ရင် ကျွန်တော်က တိုက်ရမှာပေါ့!”

ထိုအခါ တိန်စွန်ချန်က....

“ကျုပ်ကတော့ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ရတယ်ဗျို့၊ ဘယ်သူမှ ဗိုလ်မထားဘူး”

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် တိန်စွန်ချန်အားလက်ညှိုး ထိုးပြပြီး....

“တွေ့လား၊ ဘယ်လောက် လူဝါးဝနေသလဲဆိုတာ တွေ့လား၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို ကန္တာရသား ဘယ်လိုဆိုတာ သိသွားအောင် ဆုံးမပေးရမယ်၊ ဖယ်စမ်းပါကွာ”

ဝါတန်းစုသည် အနီးရှိ ကန္တာရခားသမားတစ်ဦးထံမှ ဓားတစ်ချောင်းကိုဆွဲပြီး တိန်စွန်ချန်ထံ ပစ်ပေးလိုက်လေ သည်။

“ရော့ဟေ့....ယူစမ်း”

ထိုအခါ စီလူရိန်သည် တိန်စွန်ချန်အား တားမြစ်လိုက် လေသည်။

“မတိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ တိန်စွန်ချန်ရယ်၊ သူတို့က လူမိုက် တွေပါ၊ တိုက်ရခိုက်ရတာကိုထမင်းစားရေသောက်လောက် သဘောထားတာရှင်၊ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ ကန္တာရသား တွေရှင်....”

“သဲကန္တာရထဲ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားလာနေတဲ့ လူ တွေ၊ လူကြမ်းတွေ၊ အိမ်မရှိရာမရှိတဲ့လူတွေ၊ ရှင်က မြို့စား သား တစ်ဦး၊ တူသလား၊ တန်သလား၊ မမိုက်ပါနဲ့ရှင်”

သူမကား လျှာ၌ ဆူးချွန်ပါသူသာမည်။

သူမစကားများသည် ကန္တာရသားအားလုံးအား ဒေါသ ထွက်စေပါ၏။

ကန္တာရသားများသည် စူးရှစွာ အော်ဟစ်နေကြသည်။

“သတ်ပစ်လိုက်.... သတ်ပစ်လိုက်၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်”

ထိုအခါ တိန်စွန်ချန်က ပြောလိုက်သည်။

“စီလူရိန်ရယ်....ကျုပ်တိုက်ပါရစေ၊ ကျင်ကျွမ်းမြို့သား တွေရဲ့ သတ္တိဟာ ဘယ်လိုဆိုတာကို ပြချင်လို့ပါ၊ ကျုပ်ရဲ့ သွေးဟာလဲ နီဘယ်ဆိုတာ သူတို့ သိစေချင်ပါတယ်၊ ကျုပ် အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့”

တိန်စွန်ချန်သည် ဓားကိုဆွဲလျက် ထွက်လာလေ၏။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုက အဆင်သင့် စောင့်နေ၏။

ထိုအခါ....

ဓားသောက်ပွဲကြီးမှာ ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

မျက်လုံးများ အားလုံး ဝါတန်းစုနှင့် တိန်စွန်ချန်တို့ အပေါ်သို့သာ ရောက်ရှိနေလေသည်။

တိုက်ပွဲကား စ,လေပြီ။

“ဝိုး...ဝိုး”

“ဝှစ်...ဝှစ်”

“ထန်း...ထန်း...ထန်း”

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းမှသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

“ဘိုးသက်ပြင်းကွ၊ ဘိုးသက်ပြင်း”

“အတိုင်ပင်ခံကြီးကွ၊ အတိုင်ပင်ခံကြီး”

တိန်စွန်ချန်ကလည်း မခေချေ။

ဓားသမားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ပုံ သွက်လက်လှသည်။

ဝါတန်းစုကလည်း ကာကွယ်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။

“ဘိုးသက်ပြင်းကွ၊ ဝါတန်းစုကွ”

ကန္တာရသားများသည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ် အားပေးကြလေ၏။

သို့သော်....

ဝါတန်းစုမှာ အရက်သောက်ထားသည်။

အရက် တော်တော်ဝင်နေသည်။

ကန္တာရသားများမှာ အရက်အတော်သောက်နိုင်သူများ ဖြစ်၏။

ဝါတန်းစုမှာ အသက်ကြီးလှပြီ ဖြစ်၍ အရက် ဒဏ်ကို မခံနိုင်ချေ။

ထိုးခုတ်ရင်း ယိုင်လာသည်။

“တောင့်ထား...ဘိုးသက်ပြင်း၊ တောင့်ထား”

ကန္တာရသားများသည် ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုကို စိုးရိမ်စွာ သတိပေးကြလေ၏။

စီတန်ကုံး၏ သမီး စီလူရိန်ကတော့ စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် ကြည့်ရှုနေ၏။

သူမသည် ကန္တာရသားများ၏ဓားစွမ်းကို သိထားသည် မဟုတ်ပါလော။

ကန္တာရသားများသည် ကလေးဘဝကတည်းက ဓားနှင့် ယှဉ်ပါးနေကြသည်ကို သူမသိပြီးဖြစ်၏။

သည်အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီးကိုလည်း အထင်သေး၍ မရကြောင်း သူမသိသည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

“ထန်း...ထန်း...ထန်း”

ဓားနှစ်လက် ထိခတ်သောအခါ မီးများ ပွင့်ထွက်သွားသည်။

ဓားပညာအရာတွင် ဝါတန်းစုကသာယောင်ရှိသော်လည်း လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုတွင် တိန်စွန်ချန်က အာသဖြင့် ထူထို့နှစ်ဦးသည် လက်ရည်ညီသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ဓားကွက်နှစ်ဆယ်ခန့် ရောက်သွားသောအခါ ဝါတန်းစု ယိုင်သွားသည်။

၂၁၂ ● ထဏ္ဍဆိုလ် နေလင်းအောင်

အခွင့်အရေးကို တိန်စွန်ချန်က လက်လွတ်မခံပေ။
သူ့ဓားဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

ဝါတန်းစု၏ ပခုံးစွန်းကို စိုက်ဝင်သွား၏။

“အိုး....”

သွေးများရဲခနဲ ဖြာကျလာသည်။

“ဟေ”

“ဟင်”

ကန္တာရသားများ၏ နှုတ်ဖျားမှ အာမေဓိတ်သံများ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

အခန်း (၂၁)

ရှုံးနိမ့်သော ဓားသမား

တိန်စွန်ချန်နှင့်ရွယ်တူ ကန္တာရသား ဓားသမားများက
တိန်စွန်ချန်၏ ဓားပညာကို မကြောက်ကြချေ။

အားလုံးက တိန်စွန်ချန်ကို ယှဉ်ပုံသည်။

ဘိုးသက်ပြင်းဝါတန်းစု ဓားထိသွားသောအခါ ကန္တာရ

သားများသည် ဝုန်းခနဲ ထလာတော့သည်။

“ကျုပ်နဲ့ယှဉ်မယ်”

“ငါနဲ့ တိုက်မယ်ဟေ”

“မင်းတို့နဲ့ မတိုက်နဲ့၊ ငါနဲ့တိုက်မယ်”

ထိုအခါ လျော်ချန်းက အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“တိတ်စမ်း...ဘယ်သူနဲ့မှ မတိုက်ရဘူး၊ သူက ငါ့ကို စိန်ခေါ်ထားတာ၊ ငါနဲ့တိုက်မယ်”

ကန္တာရသားများ ပြန်ထိုင်သွားသည်။

တိန်စွန်ချန်သည် မထိမဲ့မြင်ပြောလေ၏။

“ကျုပ်ကလဲ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ဓားတစ်စင်း ရှိနေရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ပါဘူး၊ အကုန်ယှဉ်ရဲပါတယ်”

စီလူရိန်သည် ထိုလူငယ်အနီးသို့ ကပ်သွားကာ တီးတိုးပြောလေ၏။

“ရှင်ရှူးနေသလား၊ သူက ဟန်ဝမ်မြို့စား နေရာကို တောင် ယူထားတဲ့လူ၊ ကန္တာရသားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ရှင်၊ ရှင်ရှူးလိမ့်မယ်၊ သူနဲ့မတိုက်နဲ့”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါက သူ့ကို စိန်ခေါ်ပြီးပြီ၊ တိုက်တော့ တိုက်ရမှာပဲ၊ ရှုံးခါမှ ရှုံးရော...”

တိန်စွန်ချန်၏ စကားကလည်းမဆိုးလှချေ။ မှန်သည်။

စိန်ခေါ်ပြီးမှတော့ တိုက်ရတော့မည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်မိုက်ရှူးရဲမဆန်နဲ့၊ ကိုယ်ရှူးမယ့်လူကို ဘာဖြစ်လို့ တိုက်နေရမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့ ဒီကထွက်သွားမယ်”

“မင်းမသိပါဘူး၊ ဓားသမားတွေအကြောင်း မင်းမသိပါဘူး၊ အခု ငါက သူတို့ထဲက ဘယ်သူ့ကိုမဆို ယှဉ်မယ်လို့ စိန်ခေါ်ထားတာကွ၊ ခုမှတော့ ရှောင်လို့ မရတော့ဘူး”

စီလူရိန်သည် ငိုကြွေးလေတော့၏။

လျော်ချန်းသည် သူတို့ ပြောကြားနေသည့် တီးတိုးစကားအားလုံးကို ကြားသည်။

“တော်တယ်၊ မင်းကို ငါ အထင်သေးထားတာကွ၊ တကယ်တော့ မင်းဟာမဆိုးဘူး၊ ဓားသမား ပီသပါပေတယ်”

လျော်ချန်းက စိတ်လိုလက်ရ ချီးကျူးလိုက်၏။

“ချီးကျူးမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျား တိုက်မယ် မဟုတ်လား၊ လာလေ တိုက်ကြရအောင်”

တိန်စွန်ချန်သည် တထန်းထန်းနှင့် တိုက်ခိုက်တော့၏။ လျော်ချန်းကလည်း ဓားထုတ်၍ ခုခံရသည်။

“ဝှီး...”

“ဝှစ်...ဝှစ်”

“ထန်း”

“ချမ်း...”

“ချလန်း”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တက်ညီလက်ညီ ထိုးခုတ်ကြလေသည်။

“မြို့စားက ဒီကောင် ဓားပညာ ဘယ်လောက်ရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို ကြာရှည် ဆွဲပြီး တိုက်မနေဝမ်းပါနဲ့။”

ကန္တာရသား တစ်ဦးက နာကြဉ်းမုန်းတီးစွာအော်ပြောသည်။

အခြား ကန္တာရသား တစ်ဦးကလည်း....

“မြို့စားကြီး... ရေရှည်ဆွဲမနေပါနဲ့ ဟု၊ ဒီကောင်ကို ခေါင်းဖြတ်ပစ်ပါ”

ထိုအခါ....

လျော်ချန်းက ပြုံးရယ်၍ပြောလေ၏။

“ကဲ...ကြားလား တိန်စွန်ချန်၊ ငါ့ရဲ့ ယေသားတွေ ကတော့ အော်လှပြီ”

“လုပ်ကြည့်လေ၊ ခင်ဗျား ဖြတ်နိုင်ရင်တော့ ဖြတ်ပေါ့ဗျာ”

လူငယ်ကလည်း ပမာမခန့် ပြောလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်း ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို လျော်ချန်းသည် အားအင်ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

သူသည် ဓားလေပေ သက်ခြွေ ဓားကွက်ကို ထုတ်သုံးသည်။

တိန်စွန်ချန်မှာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ခုခံရတော့သည်။

လူငယ်မှာ ဇောချွေးပြန်လာသည်။

ကန္တာရ သူရဲကောင်း ဘွဲ့ရထားသည်မှာ ထိုသို့ဓားစွမ်းထက်၍ပါတကားဟု သိသွားသည်။

“အဲဒါ ပထမ ဓားကွက်ပဲ၊ မင်းကို ငါက များများ မတိုက်ဘူး၊ ဓားကွက် သုံးကွက်ပဲတိုက်မယ်၊ ဒီဓားကွက် သုံး

ကွက်ကို ရှောင်နိုင်ရင် ငါ့ဆက်မတိုက်တော့ဘူး၊ မင်းကိုငါ အရုံးပေးလိုက်မယ်”

လျော်ချန်းသည် တိန်စွန်ချန်ကို ကတိပေးပြီးတိုက်သည်။ တိန်စွန်ချန်သည် သူ့ကိုယ်သူ အသေအလဲ ကာကွယ်ရ လေသည်။

အံကာအကွယ် ဓားကွက်များသည် ရေပက်မဝင်အောင် ကောင်းလှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။

မရဏနန်းစံလေခြင်း ဟူသည့် ဓားကွက်မှာ ပထမဓား ကွက်ထက် ပိုမိုပြင်းထန်သဖြင့် တိန်စွန်ချန်မှာ နောက်သို့ ခုန်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

လျော်ချန်း၏ ဓားချက်များသည် ဆက်တိုက် ကျလာ၏။ တိန်စွန်ချန်မှာ ဆက်တိုက်ပင် ရှောင်နေရသည်။

အတိုက်ဟူ၍ မရှိတော့ပေ။

အခံချည်းသာ ရှိတော့သည်။

တိန်စွန်ချန်သည် ဓားဖြင့် လျော်ချန်း၏ဓားကို ခုခံလိုက် သည်။

လျော်ချန်း၏ ဓားချက်သည် ပြင်းထန်လှသဖြင့် ဓားချင်း ထိခတ်သံ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ထန်း....”

တိန်စွန်ချန်သည် ဓားခုတ်ချက်ကြောင့် ယိုင်လဲသွား၏။

“ခွပ်....”

“အား....”

ထိုစဉ်....

မမျှော်လင့်သော လျော်ချန်း၏ ခြေကန်ချက် တစ်ချက် သည် သူ၏ မေးရိုးကို လာကန်မိသည်။

လျော်ချန်းအနေဖြင့် လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။

သူသည် အထက်စီးမှ တိုက်ခိုက်နေရသူ မဟုတ်ပါလား။

တိန်စွန်ချန်မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မထိန်းနိုင်တော့ချေ။ လွင့်စဉ်သွားသည်။

“ဝုန်း....”

သူ့မေးရိုးပြုတ်ထွက်သွားပြီဟု ထင်လိုက်မိ၏။

သို့သော်....မေးရိုးမပြုတ်ပါ။

သူသည် ချက်ချင်းပင် နေရာမှ လူးလဲထရန် ကြိုးပမ်း လိုက်သည်။

မရတော့ပေ။

လုံးဝမထနိုင်တော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

လျော်ချန်းက လှစ်ခနဲ ခုန်ဝင်လာပြီး သူ့ရင်ဘတ်အား ဓားနှင့် ထောက်ထားသောကြောင့်ပေတည်း။

“သတ်ပစ်....သတ်ပစ်”

“ကန္တာရသားတွေကို စော်ကားတဲ့ကောင်၊ သတ်ပစ်.... သတ်ပစ်”

“ဘိုးသက်ပြင်းကို စော်ကားတဲ့ကောင်၊ သတ်ပစ်”

ကန္တာရသားများသည် ဆူညံစွာအော်ဟစ် တောင်းဆို ကြလေသည်။

အချို့ကား ထိုထက်ပင်ပိုသည်။

“စီလူရိန်ကိုလည်း သတ်ပစ်၊ သတ်ပစ်”

“ကျူပင်ခုတ်၊ ကျူငုတ် မကျန်စေနဲ့”

“နှစ်ယောက်စလုံးကိုသတ်”

နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်စေချင်သူများ ပို၍ များပြား သည်။

မှန်သည်။

ကန္တာရသားများသည်တတ်နိုင်လျှင် ရန်ကြွေးကိုအကြွေး ပထားတတ်ချေ။

လျော်ချန်းသည် ဘိုးသက်ပြင်းဝါတန်းစုအား လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

ဝါတန်းစု၏ ပခုံးမှဒဏ်ရာမှာ သေလောက်အောင်မဟုတ် ချေ။

သူ့ဒဏ်ရာကို ကန္တာရသားများ ဆေးထည့်ပေးနေကြ သည်။

သူ့ကန္တာရသားများသည် တိန်စွန်ချန်နှင့် စီလူရိန်တို့ အား သေစေချင်နေကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် စီလူရိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စီလူရိန်အား ခန်းမတစ်ခုလုံး ဝိုင်းဝန်း အော်ဟစ်နေသဖြင့် ကြောက်လန့်နေချေပြီ။

လျော်ချန်းအား တောင်းပန် တိုးလျှိုးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ပထမတွင် လျော်ချန်းသည် နှစ်ယောက်စလုံးအား သတ် ရန် ကြံမိသည်။

စီလူရိန်၏ မတောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက်လုံးများကို တွေ့သောအခါတွင် သူသည်စိတ်ပြောင်းသွားသည်။ သူသည် သူ့ဓားကို ချက်ချင်း ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

သူသည် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလေ၏။

“ဟေ့....သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားစမ်း၊ ရဲတိုက် အောက်ခြေက အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်”

ကန္တာရသားများ မကျေမနပ် ဖြစ်ကုန်သည်။ တီးတိုး စကားများက သူတို့၏ မကျေနပ်မှုကို ဖော်ပြနေသည်။

လျော်ချန်းသည် သူ့နေရာ၌ ပြန်ထိုင်မိသည်။

ကန္တာရသားများက တိန်စွန်ချန်နှင့် စီလူရိန်ကို ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို သူသည် မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေ မိ၏။

သူသည် မြို့စားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဤကိစ္စမျိုးကို သူ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့် မရှိတော့ပြီလော။

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ကြည့်နေကြောင်း သူသိသည်။

“ဟေ့...လျော်လျော်ပါးပါး စားသောက်ကြစမ်း၊ နဂို ကသို နေကြမ်းပါ”

လျော်ချန်းက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

လျော်ချန်းအား အသံတိတ် ဆန္ဒပြနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကန္တာရသားများသည် သူ့အဆုံးအဖြတ်ကို မကျေနပ်ကြ ချေ။

ဝါတန်းစုက....

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုမသတ်ရတာလဲ”

သူ့အမေးမှာ လျော်ချန်းကို မကျေနပ်ကြောင်း ဖော်ပြ လျက် ရှိသည်။

လျော်ချန်းက....

“သူ့မှကျုပ်ကို မခုခံနိုင်ဘဲ၊ မခုခံတဲ့လူကို ကျုပ်မသတ် ချင်ဘူး”

“သူတို့ဟာ တို့ရန်သူတွေကွ”

“မှန်တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အကျဉ်းချထားတာပေါ့နို့မို့ ဆိုရင် လွှတ်ထားမှာပေါ့၊ လူကောင်းလို့ လွှတ်ထားမှာ ပေါ့”

“မလုံလောက်သေးဘူးလေ၊ ရန်သူကို မမွေးရဘူး၊ မြွေ ပွေး ငယ်ငယ်ကလေးကို ခါးပိုက်ထဲသည့်မထားရဘူး၊ တစ် နေ့ ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်ပေးမယ်၊ မီးကြိုင်းမီးကျန်ကို ချန် ထားရင် တစ်နေ့မှန်ကင်းပြာသာဒ်ကို မီးလောင်တတ်တယ်၊ ကျုပ်ပင်ခုတ်ကျူငုတ်မကျန်မှ ကိုယ့်အတွက် ဘေးရန်ရှင်း တာကွ”

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုက သူ့ပခုံးမှ ပတ်တီးကို စမ်း သပ်ပြီး ပြောဆိုနေသည်။

သူ့ရင်ထဲကမူ တိန်စွန်ချန်နှင့်စီလူရိန်တို့ကို လုံးဝမကျေ နပ်ချေ။

သူသာ လျော်ချန်းနေရာသို့ ရောက်နေပါက မုချ သတ် ဖြတ်ပြီး ဖြစ်နေမည်။

လျော်ချန်းကမူ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

ဝါတန်းစုက....

“သူတို့ဟာဘယ်သူတွေလဲလို့ ဆန်းစစ်ရမယ်၊ သူတို့ဟာ တို့ကန္တာရသားတွေကို သစ္စာမဲ့ခဲ့တဲ့လူတွေ၊ နောက်ကျောကို

စားနဲ့ထိုးခဲ့တာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဒီလိုလူတွေကို လက်စား
ချေတာ မမှားပါဘူး၊ ရန်သူနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူ
ကိုမှ သနားစရာ မလိုပါဘူး။

လျော်ချန်းသည် တွေဝေစဉ်းစားနေတော့၏။ အတန်
ကြာမှ သက်ပြင်းချပြီး....

“အင်းလေ၊ ဖမ်းထားတဲ့လူတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို
စီစဉ်သင့်တယ်ဆိုတာ အဘပဲ ကြည့်စီစဉ် လိုက်ပါကော့၊
ကျွန်တော်သဘောတူပါတယ်၊ ဖမ်းမိထားတဲ့ ဟန်ဝမ်ရဲမက်
တော်တွေအပါအဝင်ပေါ့”

လျော်ချန်းသည် ဖမ်းထားသည့် လူတွေအားလုံး၏ကိစ္စကို
ဝါတန်းစုအား လွှဲပေးလိုက်တော့၏။

အခန်း (၂၂)

အတွက်အချက် ကောင်းထူ

ဟန်ဝမ်မြို့စား စီတန်ကုံးသည် အတွက်မှားပြီး ကန္တာရ
သားများကို သွားရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

သူ၏ရဲမက်များမှာ အကျအဆုံး များစွာဖြင့် ဆုတ်ခွာ
ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။

သုံးရာချီတပ်ကြီးမှာ သုံးဆယ်မျှသာ ကျန်တော့သည်။

တပ်လုံးပြုတ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဲမက်တော် နှစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ်မျှ ကျဆုံးရခြင်းမှာ နည်း
နည်းနောနော ဆုံးရှုံးမှု မဟုတ်ချေ။

သူတို့သည် ယိမင်မြို့သို့ ပြန်လည် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။
ယိမင်မြို့သည် အင်အားအနည်းငယ်ဖြင့် ပြန်လာသော
စီတန်ကုံးအား အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

သို့သော်....

သူတို့သည် အမှန်ကို မပြောနိုင်ချေ။

ဟန်ဝမ်မြို့၌ တပ်သားများ ကျဆုံးခဲ့သည့် အဖြစ်ကို ဖုံး
ကွယ်ထားကြလေသည်။

ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီးစီတန်ကုံးသည် သူ၏သက်တော်စောင့်
နှစ်ယောက်ကိုမူ ယိမင်မြို့ကို စီမံအုပ်ချုပ်ရန် ထားရစ်ခဲ့
သည်။

ဟန်ဝမ်မြို့ကို စီတန်ကုံးသွားတိုက်စဉ်က သူတို့ နှစ်ဦး
မပါခဲ့ပေ။

စီတန်ကုံးသည် သူတို့နှစ်ဦးအား အဖြစ်အပျက် အခြေ
အနေမှန်ကို တီးတိုးပြောပြသည်။

“အင်း...ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရဲမက်အင်အား
အတော် ကို နည်းသွားပြီ၊ ဟန်ဝမ်ကို ဒီအင်အားနဲ့ သွား
တိုက်လို့ကတော့ ကန္တာရသားတွေက ရယ်မှာပဲ၊ မင်းတို့
နည်းသေးတယ်၊ ထပ်ခေါ်လာခဲ့လို့ ပြောမှာပဲ”

ကျောက်ဓားရှင် ဖုဟင်က ညည်းညူလေသည်။

ဓားနှစ်လက် အင်ဟုတ်ကလည်း အခြေအနေကို တွက်
ချက်ပြသည်။

“ယိမင်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရဲမက်စစ်သည်တော်က တစ်ရာ
လောက်ပဲရှိတာ၊ ခုမြို့စားနဲ့ ပြန်ပါလာတာက သုံးဆယ်ပဲ
ရှိတယ်ဆိုတော့ တစ်ရာသုံးဆယ်ပဲရှိတော့တာ၊ အင်အား
နှစ်ရာလောက်မှ တော်ရုံတန်ရုံ ရန်သူကို ခုခံနိုင်တာ၊ ကျွန်
တော်တို့ တပ်သားတွေ စုဆောင်းဖို့ အင်အားဖြည့်တင်းဖို့
အတော်အချိန်ယူရဦးမယ်၊ နောက်ပြီး ယိမင်မြို့စားကလဲ
ကျွန်တော်တို့ကို အခဲကျေဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့
ဟန်ဝမ်ကို ကန္တာရသားတွေ ရသွားပြီဆိုတော့ သိလို့က
တော့ သူတို့ လာတိုက်မှာ သေချာတယ်”

မြို့စားကြီး စီတန်ကုံးက....

“ငါကတော့ ဟန်ဝမ်ကို ပြန်တိုက်ရမယ်၊ မဖြစ်မနေ
ပြန်တိုက်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့သမီးက ဟိုမှာ
အဖမ်းခံနေရတယ်မဟုတ်လား”

မြို့စားကြီး စီတန်ကုံးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှင်းပြ
သည်။

သမီးအတွက် လွန်စွာစိုးရိမ်ပူပန်နေသည်။

ကန္တာရသားများက သမီးဖြစ်သူအား ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်
နေမည်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

နဂိုကပင် စရိုက်ကြမ်းတမ်းသော ကန္တာရသားများကို
သူ မယုံချေ။

ထို့အတွက် ပို၍ပင် စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်။

“စီလူရိန်ကို ကျွန်တော်တို့သွားကယ်တင်ရင်ကော မဖြစ်
ဘူးလား”

ကျောက်ခားရှင်က ပြောလေသည်။

ထိုအခါ စီတန်ကုံးက....

“ကယ်နိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ၊ ဒီကန္တာရ
ကောင်တွေထဲကို ဘယ်သူ့သွားချင်မှာလဲ၊ မင်းတို့ တကယ်
သွားကယ်မယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ ကျောက်
ခားရှင်”

“မြို့စားကြီးအမိန့်ပေးရင် ကျွန်တော်တို့ သွားကယ်ရ
မှာပေါ့”

စီတန်ကုံး၏မျက်နှာမှာ ဝင်းပသွားသည်။

“အေး....ငါ မင်းတို့ကို အားကိုးတာ မှန်သွားတယ်၊
မင်းတို့ဟာ တကယ့်အားကိုးရတဲ့ကောင်တွေပဲ....

“မင်းတို့ ငါ့သမီးကို သွားကယ်မယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့ ရဲမက်
တွေကို ကြိုက်သလောက် ယူသွားကြ”

ကျောက်ခားရှင်က....

“ကျွန်တော်တို့က ကန္တာရသားတွေ စစ်သွားတိုက်မှာမှ
မဟုတ်တာ၊ စီလူရိန်ကိုသွားကယ်တာပဲဥစ္စာ၊ စစ်သည်ရဲမက်
မလိုပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလိုသလဲ”

“ငွေစတော့ လိုမယ်ထင်တယ်”

စီတန်ကုံးသည် ချက်ချင်းပင် ငွေထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်
ပေးလိုက်သည်။

“ဒီအိတ်က ငွေငါးထောင်ပါတယ်၊ မင်းတို့ လုံလောက်
မှာပါ”

“လုံလောက်မှာပါ”

ကျောက်ခားရှင်သည် မြို့စားကြီးပေးသော ငွေအိတ်ကို
ယူလိုက်သည်။

စီတန်ကုံးက....

“အေး...မင်းတို့ကို ငါ တစ်ခုတော့ မှာစရာရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီမှာ ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီးရဲ့သား တိန်စွန်ချန်ရှိနေတယ်၊ ဒီကောင်ကိုတော့ မင်းတို့ ကယ်တင်ဖို့ မလိုဘူး၊ ဒါ လျှို့ဝှက် စကားနော်”

ကျောက်ခေးရှင်နှင့် ခားနှစ်လက်တို့သည် မြို့စားကြီးကို ဂါရဝပြု၍ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး စိတန်ကူးသည် ကျင်ကျွမ်းမြို့သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။

မြို့စားကြီး တိန်စိန်ဟုတ်နှင့် ဆွေးနွေးရန် ဖြစ်သည်။

ကျင်ကျွမ်းမြို့သည် ဟန်ဝမ်ထက် ပို၍ကြီးမားသည်။

လူဦးရေလည်း ပိုများပြား၏။

စီးပွားရေးလည်း ပို၍ ဖွံ့ဖြိုးသည်။

ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီးမှာ ဟန်ဝမ်မြို့စားကဲ့သို့ အကြံကြီးသူ မဟုတ်ပေ။

ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီးသည် တရက်ကေရာဇ်ဖြစ်ရန် ဖျော်မှန်းနေသူလည်း မဟုတ်ပေ။

သူသည် ကျင်ကျွမ်းမြို့ကိုသာ စီးပွားရေးတိုးတက်အောင် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်....

ကျင်ကျွမ်းမြို့သည် ဟန်ဝမ်မြို့နှင့် ယီမင်တို့ထက် စီးပွားရေးကောင်းသည်။

သူသည် သူတစ်ပါးမြို့ကို ကျူးကျော်ရန်ဆန္ဒမရှိသကဲ့သို့ သူ့မြို့ကို လာထိပါကလည်း အထိခံမည့်သူမဟုတ်ချေ။

သူသည် စစ်သည်ရဲမက်များကို တဖြည်းဖြည်းစုဆောင်းထားသည်။

လေ့ကျင့်သည်။

သူ့စစ်တပ်သည် တကယ်အင်အားတောင့်တင်းသည်။ ကျင်ကျွမ်းမြို့ကို တိုက်ခိုက်မည့်သူ တစ်ဦးမျှမရှိချေ။

အခြားမြို့စားများသည် လက်ရှောင်နေကြ၏။ သူကလည်း မည်သည့်မြို့ရွာကိုမျှ မတိုက်ချေ။

မည်သည့်မြို့ကိုမျှ မစော်ကားပေ။

မည်သည့်မြို့ရွာမျှ အနိုင်ကျင့်သိမ်းသွင်းခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ စိတန်ကူးကား ထိုသို့မဟုတ်ချေ။

မြို့ရွာ၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသည် စီးပွားရေးတွင် အောင်မြင်ရန်သာ အရေးကြီးကြောင်း၊ သို့မှသာ စစ်ရေးကို တည်ဆောက်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ မသိချေ။

စီးပွားရေးအောင်မြင်လျှင် စစ်ရေးလည်း အောင်မြင်
မည်ကို ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကသိသော်လည်း ဟန်ဝမ်မြို့စားက
မသိချေ။

ထို့ကြောင့်....

ဟန်ဝမ်မြို့၊ ယီမင်နှင့် ကျင်ကျွမ်းမြို့သုံးမြို့တွင် ဟန်ဝမ်
မြို့သည် စီးပွားရေးအရ အနိမ့်ကျဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူသည် စစ်အင်အားကိုသာ စုဆောင်းခဲ့သည်။

စစ်သည်အရည်အသွေးတော့ မမြင့်တင်နိုင်ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့်....

သူသည် အကြိမ်ကြိမ် စစ်ရှုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီးနှင့် ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီးတို့မှာ ခင်
မင်ရင်းနှီးကြသော်လည်း သဘောထား ခံယူချက်ချင်း မတူ
ညီကြပေ။

ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီးသည် ကျင်ကျွမ်းမြို့ကို သြဇာညောင်း
ရန် ဆန္ဒရှိခဲ့သူဖြစ်၏။

သို့သော်....

သူ့ဆန္ဒကို အမြန်ဆုံး ဖြေဖျောက်ခဲ့ရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

ကျင်ကျွမ်းမြို့သည် သူ့ထက် စစ်သည်အင်အား ကြီးမား
နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီးသည် သူ့အား အပေါ်စီးမှဆက်ဆံ
လျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အလေးအနက်မထားတတ်ပေ။

ကျင်ကျွမ်းမြို့နှင့် ဟန်ဝမ်မြို့တို့ ဆက်ဆံရေးတင်းမာခဲ့
လျှင် သူ၏ဟန်ဝမ်မြို့သာ နစ်နာမည်ဖြစ်ကြောင်းကို စီတန်
ကုံး သိထားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်....

တိန်စိန်ဟုတ်၏သားနှင့် မိမိ၏သမီး စီလူရိန်တို့နှစ်ဦး
ပေးစားရန်ကိစ္စကို မိမိကသာ လမ်းဖွင့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

စီတန်ကုံးသည် အကြံအစည်ကြီးမားသူ ဖြစ်၏။

တိန်စွန်ချန်နှင့် သူ့သမီးကို လက်ဆက်ပေးလိုက်လျှင်
ကျင်ကျွမ်းမြို့၏စစ်သည်များသည် ဟန်ဝမ်မြို့၏ အင်အား
တစ်ရပ်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွက်ချက်ထားခဲ့၏။

ရှေးဦးပထမ စီတန်ကုံးသည် ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီးကို
အပေါ်စီးမှ ဆက်ဆံကြည့်သေးသည်။

ထိုအခါ ဆက်ဆံ၍မရပေ။

အဆင်မချောပေ။

ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီးက မာမာထန်ထန်ပင် ပြန်ဆက်ဆံသည်။

ထိုအခါ...

သူ အချိုးပြောင်းပြီး ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဆက်ဆံရသည်။

ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီးက လက်ခံသည်။

သူသည် ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီးနှင့် ရောရောနှောနှော နေစဉ်ကာလတွင် နည်းလမ်းတစ်ရပ်ကို တွေ့မြင်လာသည်။ ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီးတွင် ချောမောပြေပြစ်သော သားတစ်ယောက်ရှိသည်။

ထိုသူကား တိန်စွန်ချန်တည်း။

သူသည် တိန်စွန်ချန်ကို သမီးဖြစ်သူနှင့် ပေးစားလျှင် သူ့အတွက် အဆင်ချောနိုင်သည်ဟု တွေးမိလာလေ၏။

တိန်စွန်ချန်သည် သမီးဖြစ်သူနှင့် ရွယ်တူလောက်ပင်ရှိ၏။

နီးစပ်အောင်ထားလျှင် ရည်ငံနိုင်သည်ကို စိတန်ကုံးသိသည်။

ထို့ကြောင့်....

တစ်နေ့တွင် သမီးဖြစ်သူကို ကျင်ကျွမ်းသို့ အလည်အပတ်ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

ကြီးချင်းထားလျှင် ကြီးချင်းငြိ၊ အိုးချင်းထားလျှင် အိုးချင်းထိဟူသည့်စကား ရှိသည့်အတိုင်း ရုပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် ငြိသွားကြတော့သည်။

သူသည် သမီးဖြစ်သူနှင့်အတူ ကျင်ကျွမ်း၌ ရက်အတန်ကြာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

သမီးဖြစ်သူနှင့် တိန်စွန်ချန် သူ့ဆင်သည့်အကွက်ထဲ ဝင်လာသောအခါမှ သူသည် ဟန်ဝမ်သို့ပြန်ခဲ့ရသည်။

တိန်စွန်ချန်ကိုလည်း စိတန်ကုံးက အမျိုးမျိုးအရေးပေးလေရာ တိန်စွန်ချန်သည် ယောက္ခမလောင်းကြီးနှင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်မိလေတော့၏။

ထိုအခါကျမှ....

စိတန်ကုံးက တိန်စိန်ဟုတ်အား အသိပေး အကြောင်းကြားကာ ကမ်းလှမ်းခဲ့ရသည်။

တိန်စိန်ဟုတ်သည် သားဖြစ်သူကလည်း ချစ်ကြိုက်နေ
ပြန် မိဘချင်းကလည်း ခင်မင်သောမိတ်ဆွေများ ဖြစ်နေပြန်
သောကြောင့် ငြင်းဆန်ရန်အကြောင်းမရှိသဖြင့် စေ့စပ်
ကြောင်းလမ်းလိုက်တော့သည်။

ဤကား ဟန်ဝမ်မြို့ကို ကန္တာရသားတို့ မသိမ်းပိုက်မီ
အခြေအနေတည်း။

အခန်း (၂၃)

သွေးဆောင်ခြင်း

တိန်စွန်ချန်နှင့် စီလူရိန်တို့သည် ချစ်သူဘဝသို့ရောက်ပြီး
မကြာမီတွင် ဟန်ဝမ်မြို့ကို ကန္တာရသားများက သိမ်းပိုက်
လိုက်လေတော့၏။

သူမတို့ကမိကပင် စိတန်ကုံးသည် ယီမင်မြို့ကို နှစ်ကြိမ်
တိုက်ရာ နှစ်ကြိမ်စစ်ရှုံးခဲ့ရသဖြင့် ဟန်ဝမ်မြို့သားတို့မှာ
စစ်အတော်ပန်းနေလေပြီ။

ကန္တာရသားများ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် သူတို့
နှစ်ဦးမှာ အကျဉ်းသားများ ဖြစ်သွားကြရသည်။

ထိုအချက်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး စီတန်ကုန်းသည် တိန်စိန်ဟုတ်ထံ အကူအညီရယူရန် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြောင်းပြုကတော့ အလွန်ကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီး စီတန်ကုန်းသည် အကျိုးအကြောင်းကို အကုန်အဝင် ပြောပြလိုက်၏။

သူ၏ယုတ်မာမှု သစ္စာမဲ့မှုများကိုတော့ ထိမ်ချန်ထားသည်။

တိန်စိန်ဟုတ်သည် တိန်စွန်ချန် အကျဉ်းသားဖြစ်ရသည် ဆိုသောအခါ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသထွက်ရလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားရှိနေလျက်နဲ့ ဒီလို ဖြစ်ရတာကတော့ မသင့်လျော်ဘူးဗျ”

“ကျုပ်မရှုံ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ယိမင်ကိုသွားတိုက်နေတာပါ။ ကျုပ်ယိမင်ကိုရောက်နေတုန်း ဒီလိုဖြစ်နေတာပါ။ ဒီကန္တာရသားဆိုတာတွေဟာ တကယ်ယုတ်မာကောက်ကျစ်တာဗျာ၊ ကျုပ်ကိုအယုံသွင်းပြီး နောက်ကျောကို ဝေးနဲ့ ထိုးတာဗျ”

ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီးသည် ကိုယ့်သစ္စာမဲ့မှုကို သူ့သစ္စာမဲ့မှုအဖြစ် ပြောကြားလေ၏။

တိန်စိန်ဟုတ်က....

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ယိမင်မြို့ကို သွားတိုက်ရတာဟဲ့၊ စုထက်ချောင်က ခင်ဗျားကို ဘာများ ဒုက္ခပေးနေလို့တုံး”

“အိုး....ခင်ဗျားက မသိဘဲကိုး၊ သူက ကျုပ်ကို လုပ်ကြံတာ ဘာမှမသိဘဲကိုးဗျာ၊ သူက ကျုပ်ကို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနေတာပဲ”

“အင်းလေ....ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး”

တိန်စိန်ဟုတ်က ဆက်ပြော၏။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်သိတာကတော့ ကန္တာရသားဆိုတာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားလာနေတဲ့ လူမျိုးတွေပဲ၊ သူတို့မှာ စစ်တပ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ အဖွဲ့အစည်းကြီးကြီးမားမားလဲ မထူထောင်ဘူး၊ ခြေဦးတည့်ရာ သွားလာနေကြတဲ့ လူမျိုးတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ကတော့ ရဲမက်တွေနဲ့ အခိုင်အမာ အဖွဲ့အစည်း ရှိနေတာ၊ ခင်ဗျားက သူတို့ကို ရှုံးရတယ်ဆိုတာကတော့ ကြားလို့မှ မတော် ပါဘူး”

“ဒါကတော့ မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားထင်သလို ထင်ထားတာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့မြို့စောင့်တပ် အနည်းအကျဉ်းကို မြို့စောင့်အဖြစ်ချထားခဲ့တာ၊ သူတို့ကအလစ်ဝင်တိုက်တာ၊ ကျုပ်မြို့ သူတို့လက်ထဲရောက်နေပြီ”

“နို့...ခင်ဗျား ဟန်ဝမ်ကို ပြန်မတိုက်ဘူးလား?”

“ပြန်တိုက်တာပေါ့!”

“ပြန်မရဘူးလား၊ ဒီအရိုင်းကောင်တွေကိုများ?”

စီတန်ကူးသည် ထိုစဉ်က တိုက်ပွဲအခြေအနေကို မျက်စိ ထဲ၌ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

တပ်သားများသည် နေရာတကာ၌ အကျအရှုံးများခဲ့၏။

ကန္တာရသားများ အင်အားကြီးကြီးဖြင့် ပြန်လှန် တိုက် သဖြင့် ဆုံးရှုံးရသည်ဟု ပြောသည်။

သူအသုံးမကျပုံ၊ စီမံခွဲမှုညံ့ပုံတို့ကိုဖုံးကွယ်ထားသည်။

“ကျုပ်က တကယ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝင်တိုက်ချင်ပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် တိုက်လို့မရပါဘူး။ သူတို့ လက်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကလေးတွေရှိနေသေးတယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ရဲ့ အသက်ကိုလဲ ထည့်ထွက်ရသေးတယ်။ ဒီကောင်တွေက

အရိုင်းအစိုင်းကောင်တွေ၊ တော်ကြာ ကလေးတွေကို သတ် ပစ်ချင် သတ်ပစ်နေမှာ”

တိန်စိန်ဟုတ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စဉ်းစားနေ လေ၏။

တိန်စွန်ချန် အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်ကတော့ အမှန် ပင် ဖြစ်သည်။

စီတန်ကူးသည် ဤကိစ္စ၌ ကန္တာရသားများက မတရား လုပ်သည် ဟူသော အချက်ကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်နေရ သည်။

မြို့စားကြီး တိန်စိန်ဟုတ်သည် မတရားမှုကိုလည်းမနှစ်မြို့ ချေ။

အတန်ကြာမှ တိန်စိန်ဟုတ်ကပြောသည်။

“ကျုပ်သားကို ဖမ်းထားတာကတော့ သက်သက်လုပ် တာ၊ ကျုပ်သားက ခင်ဗျားမြို့သားမှမဟုတ်ဘဲ”

“ကျုပ်သမီးနဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတော့ တစ်မူထူးခြားတယ် လို့ ထင်မှာပေါ့၊ စစ်မေးရင်းနဲ့ ကျင်ကျမ်းမြို့စားရဲ့ သား မှန်း သိသွားပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ဖမ်းပြီပေါ့”

ထို့ပြင် ဟန်ဝမ်မြို့စားက ယိမင်မြို့ကို သွားတိုက်သည်
ကိုလည်း မကျေနပ်ချေ။

သူတစ်ပါးမြို့ကို လိုချင်လောဘဖြင့် သွားတိုက်သည်ကို
လည်း မုန်းသည်။

“ကဲ....ခင်ဗျား ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးသလဲ”

စိန်စိန်ဟုတ်သည် ရုတ်တရက် မေးလိုက်၏။

စိတန်ကူး မည်သို့ပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ စဉ်းစားပြီး ဖြေရသည်။

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားရော ကျုပ်ပါ ပူးမောင်းပြီး
ဟန်ဝမ်ကို အင်အားပြ ခြိမ်းခြောက်ရင် ကောင်းမယ်လို့
ထင်တယ်ဗျာ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားတပ်နဲ့ပဲလုပ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပါမှ ဖြစ်မှာ
လား”

ထိုအပြောမျိုး အပြောခံရမည်ကို စိတန်ကူး ကြိုတင်
သိထား၏။

သိက္ခာလည်း အကျမခံလိုပေ။

စိန်စိန်ဟုတ်ထံမှ အကူအညီလည်းရယူလိုသည်။

“ကျုပ်မှာ အားနည်းနေမှန်း သူတို့က သိထားတယ်၊
ယိမင်မှာလဲ ကျုပ်တပ်တွေကို ထားရသေးတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့

ရဲ့မက်တပ်ဆိုရင် ဒီကောင်တွေ မကြောက်ကြဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့
တပ်ကတော့ အဟန့်လဲရှိတယ်၊ အင်အားလဲကောင်းတယ်၊
သူတို့ ကြောက်နိုင်တယ်”

စိန်စိန်ဟုတ်သည် စိတန်ကူး၏ အဆိုပြုချက်ကို လက်ခံ
လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ချီတက်ပြီးရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဒါက ကျုပ်တို့ ကလေးတွေပေါ် မူတည်တယ်လေ၊
သူတို့နဲ့ ပထမညှိနှိုင်းရမယ်၊ အဓိကကတော့ ကလေးတွေ
လွတ်မြောက်ဖို့ပဲ၊ ကလေးတွေရပြီးရင် ဘာမဆို ကျုပ်တို့
လုပ်လို့ရပြီ”

“အဲဒီလိုခြိမ်းခြောက်လို့ ကလေးတွေကိုပြန်ရရင် ကောင်း
ပါရဲ့၊ မရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မရရင်တော့ ဝင်တိုက်ဖို့ပဲရှိတော့တာပေါ့၊ ဒါကတော့
နောက်ဆုံးနည်းလမ်းပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တပ်ကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်”

စိတန်ကူးသည် ကျင်ကျွမ်းမြို့သို့ လာရခြင်းကို သဘော
တူညီချက်ရရှိရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ယခု ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီးက သဘောတူလေပြီ။ စိတ်နှစ်ကူးသည် အလွန်ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူထံမှ အကူအညီသာမရလျှင် မိမိ ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်တော့မည်။

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကျေနပ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား သားရော၊ ကျုပ်သမီးရော သူတို့လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား....”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်စိတ်ပူတာပါ၊ ဒီကောင်တွေကအရိုင်းအစိုင်းတွေဆိုတော့ သူတို့ကို ခန့်မှန်းလို့မရဘူး၊ ကျုပ်မြို့ကိုလဲ ဘယ်လိုစိတ်ရှူးပေါက်ပြီး လာတိုက်ကြမှန်းမသိပါဘူးဗျာ”

“ထားလိုက်ပါလေ၊ ပြီးပြီးသားတိစ္ဆာတွေ ပြန်ပြောနေလို့လဲ အကြောင်းမတူးတော့ပါဘူး၊ ရှေးလုပ်ငန်းစဉ်သာ အဆင်ချောအောင် စီမံကြရမယ်၊ ကဲ....ဒါထက် ကျုပ်က စစ်သည်အင်အား ဘယ်လောက်နဲ့ ချီတက်ရမှာလဲ”

“ကျုပ်တို့က အင်အားပြ ခြိမ်းခြောက်ကြမှာဆိုတော့ အင်အားများရင်များသလောက် ကောင်းတာပါပဲ၊ ဒါမှ

ဒီကောင်တွေ ကြောက်သွားမှာ၊ တကယ်တော့ ဒီကောင်တွေ အင်အားမရှိပါဘူး၊ ဓားစွမ်းထက်တာ တစ်ခုပါပဲ”

“ကျုပ် တစ်ထောင်တပ်နဲ့ ချီတက်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားသင့်သလိုသာ ချီတက်ခဲ့ပါတော့”

“ကျုပ် ဟန်ဝမ်းကို သန်ဘက်ခါ အရောက်ချီတက်ရမယ်၊ ကျုပ်စိတ်ကူးတယ်ဗျာ၊ ကန္တာရသားတွေ မှတ်လောက်သား လောက်အောင်တော့ ဆုံးမမှကောင်းမယ်ဗျ”

“ဆန္ဒမစောပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလုပ်ချင်ရင် တယ်အချိန် လုပ်လုပ် ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကို သိပ်လဲဆန္ဒမစောပါနဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ သမီးနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့သားဇာ သူတို့လက်ထဲမှာဆိုတော့ သည်းခံလိုက်ပါဦး မိတ်ဆွေ”

သူသည် ဟန်ဝမ်းရှိ ကန္တာရသားများကို တိုက်ချင်သည် မှာ အူအသည်းများယားနေ၏။

တတ်နိုင်လျှင်ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကိုဖိညှစ်ခြေသကဲ့သို့ ခြေပစ်ချင်သည်။

သို့သော်....

၂၄၆ ● ထက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သူသည် လူ့အထာကိုသိသည်။ ကျင်ကျွမ်းမြို့စားကြီး
ကို သည်လို ထိုက်တွန်းခြင်းထက် တားထားသည်က ဝိစွဲ
ခရီးရောက်သည်ကို သိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ကန္တာရသားများကို ဆုံးမ
နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါလား.....။

အခန်း (၂၄)

မင်္ဂလာဆောင်

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် သူ့ကို ဖော်ရာရအောင်
တိုက်ခိုက်သူ တိန်စွန်ချန်အပေါ် အာဇာတ ရှိခဲ့သည်။

ကန္တာရသားများသည် တရားသော ယှဉ်ပြိုင်မှုအပေါ်၌
များသောအားဖြင့် အာဇာတမရှိကြချေ။

သို့စဉ်ခိုက် ဝါတန်းစုသည် သူ့ကို ဗိုလ်ပုံအလယ်၌
အရှက်ခွဲခဲ့သည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။

ထို့ပြင် စီလူရိန်သည်လည်း ဗိုလ်ပုံအလယ်၌ ရန်တွေ့
ထားသူဖြစ်သဖြင့် သူ့အရှက်ကိုခွဲသည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။

သူသည် တိန်စွန်ချိန်နှင့် စီလူရိန်တို့ကို လျော်ချန်းက မသတ်သဖြင့် အများနည်းတူ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် မြို့စားလျော်ချန်းက သူ့ကို အကျဉ်းသားများနှင့် ပတ်သက်၍ ကြိုက်သလို လုပ်ပါဟု အထူးအာဏာကုန် လွှဲအပ်ခံလိုက်ရသောအခါ သူသည် တိန်စွန်ချိန်နှင့်စီလူရိန် တို့ကို လက်စားချေရန် အခွင့်အရေး ရသွားတော့လေ သည်။

အကျဉ်းသားများကို စိတ်ကြိုက်လုပ်ခွင့် ရသည်နှင့် ဝါ တန်းစုသည် အခွင့်အာဏာကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုလေ တော့သည်။

သူသည် ရဲတိုက်အောက်ခြေ အကျဉ်းစခန်း၌ အကျဉ်းချ ထားသော ချစ်သူနှစ်ဦးကို ခွဲခြားပစ်လိုက်၏။

အပမ်းခံထားသော ရဲမက်တော်များကိုလည်း မဝရေစာ ကျွေးမွေးတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် မြို့စားကြီးလျော်ချန်းထံသို့ ကန္တာရ လူကြီး ငါးဦးရောက်ရှိလာကြ၏။

လျော်ချန်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူကြီးများ မလာစဖူး အလာ ထူးသောကြောင့်တည်း။

“အလို...ဘာကိစ္စများလဲ အဘရ”

လျော်ချန်းသည် ဓားသိုင်းလေ့ကျင့်နေရာမှရပ်ဆိုင်းကာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

လူကြီးများက ပြုံးပြကြသည်။

“ကိစ္စကတော့ မြို့စားရဲ့ကိစ္စပါပဲ”

“အလို...ကျွန်တော်ကိစ္စ”

“ဟုတ်ပါတယ်မြို့စား”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်တောင် အတော်အံ့ဩနေပြီ”

ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် လျော်ချန်းအား အကဲ ခတ်ပြီးနောက် ဤသို့ နိဒါန်းပျိုးလေ၏။

“မြို့စား...မြို့စားဟာ ကန္တာရသားတစ်ဦး ဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ သိမှာပေါ့နော်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျွန်တော် အမေက ကင်ပို၊ ဒါပေမယ့် အမေအရင်းတော့မဟုတ်ဘူး၊ မွေးစားအမေ၊ ဒါပေမယ့် အရင်းနဲ့မခြား ချစ်ခင်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်သိတာ

ပေါ့၊ ကျွန်တော်ဟာ ကန္တာရသားတစ်ဦးပဲ၊ အဲဒါတာဖြစ်
သလဲ”

“အေး...ကန္တာရသားဆိုတာ ကန္တာရသားခလေးထုံးစံ
ကို လိုက်နာကြရတယ်၊ ပြုမူဆောင်ရွက်ရတယ်၊ မြို့စားရဲ့
ရင်ဘတ်က ဘေးဒဏ်ရာကြီးဟာ တို့များရဲ့ ကန္တာရသား
တစ်ဦးရဲ့ အမှတ်အသားပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကန္တာရသားတစ်ဦးမို့
လို့ ကန္တာရသားတွေရဲ့ ခလေးထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်
မွေးစားအမေက ပြုမူဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာပေါ့၊ အဘတို့
ဘာပြောချင်တာလဲ”

“အင်း...မြို့စားဟာ မွေးကတည်းက ကန္တာရတံဆိပ်
ခတ်နှိပ်ခံလိုက်ရပြီ၊ ဒီတော့ ကန္တာရသားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း
သေချာသွားပြီ”

“မှန်တယ်”

“ခုမြို့စားဟာ ကန္တာရသားတွေ ပြုမူလုပ်ဆောင်ရမယ့်
ခလေးထုံးစံတစ်ရပ်ကို မေ့လျော့နေခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို ကျုပ်
တို့ သတိရပြီး မြို့စားကို သတိ ပေးရအောင် လာခဲ့တာ
ပါပဲ”

“ဘာများလဲ အဘ”

ဝါတန်းစုက ကန္တာရလူကြီးများအား လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

သူတို့က ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်ကြသည်။

ဝါတန်းစုက ဆက်၍ပြောလေ၏။

“အဲဒါကတော့ ကန္တာရသား ယောက်ျားတိုင်းဟာ
အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တာနဲ့ မိန်းမတစ်ဦးဦးကို လက်ထပ်
ပေါင်းသင်းကြရတယ် ဆိုတာပဲကွယ့်”

“အင်း...ကျွန်တော်လဲ မေ့နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု မြို့စားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ကန္တာရလူကြီးတစ်ဦးက ဝင်ရောက်မေးမြန်းလေ၏။

“အသက်အစိတ်ရှိပြီ”

“အင်း...ငါးနှစ်တောင် လွန်လာခဲ့ပြီပဲ”

“ခက်တာက ကျုပ်မှာ ချစ်သူလဲမရှိခဲ့ဘူး၊ ယူရမယ့်
မိန်းမလဲ မရှိခဲ့ဘူးဗျ”

ဝါတန်းစုကိုသာ လျော်ချန်းသည်ကျွန်တော်ဟူ၍သုံးနှုန်း
သည်။

အခြားလူကြီးများကိုမူ ကျုပ်ဟူ၍သာ သုံးနှုန်းသည်။
ဝါတန်းစုက....

“ချစ်သူရှိရင် ချစ်သူကို ယူရတယ်၊ ချစ်သူမရှိရင် ရှိတဲ့
မိန်းမကို ယူရတယ်၊ ဒါဟာ ကန္တာရသားတွေရဲ့ ဓလေ့ပဲ၊
အသက်နှစ်ဆယ်မှာ မိန်းမယူပြီး အသက်သုံးဆယ်မှာ ပြန်
လည်စွန့်ခွာရပြန်တယ်”

လျော်ချန်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒီထုံးစံကို ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“သိပေမယ့် ပြန်ပြောပြဖို့လိုအပ်လို့ ပြန်ပြောပြနေတာ၊
အဲ...ကန္တာရလူသား တစ်ယောက်ဟာ အသက်လေးဆယ်
ကျလာတဲ့အခါကျတော့ တစ်မျိုး ထူးခြားလာပြန်တယ်၊
မိန်းမနှစ်ယောက် ယူခွင့်ရှိပြန်ရော”

လျော်ချန်းသည် ခေါင်းညိတ်နေတော့သည်။

အခြားကန္တာရလူကြီးတစ်ဦးက ဝင်ပြော၏။

“အသက်ငါးဆယ်မှာတစ်ခါ အဲဒီမိန်းမနှစ်ယောက်ကို
ကွာရှင်းရပြန်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လျော်ချန်းသည် ယခု သူ့အားပြောပြနေသည့် ကန္တာရ
ဓလေ့ထုံးစံများကို နားထောင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

သည်ဓလေ့ထုံးစံများကို သူလည်း ကြားဖူးနေခဲ့သည်
သာ။

သူသည် အမှတ်တမဲ့ ပင်နေခဲ့သည်။

ယခုတော့....

သူ အမှတ်တမဲ့နေ၍ မရတော့ပေ။

လူကြီးများသည် မြို့စားဖြစ်နေသောသူ့ကို မျက်လုံး
ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြလေပြီ။

ဝါတန်းစုက....

“အသက်ခြောက်ဆယ်ကျတော့ တို့ယောက်ျားတွေဟာ
မိန်းမသုံးယောက်စီ ထပ်ယူနိုင်ကြပြန်ရောကွ၊ တော်တော်
ထူးခြားတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံပဲနော်”

ဝါတန်းစုသည် ပြောပြီးရယ်နေလေ၏။

အခြား ကန္တာရလူကြီးများကလည်း ရယ်နေကြသည်။

ဝါတန်းစုသည် ကန္တာရလူကြီးလေးယောက်ကို လက်
ညှိုးထိုးပြီး....

“သူတို့လဲ မိန်းမသုံးယောက်စီ ရှိနေကြတယ်လေကွာ”

လူကြီးများသည် ဖာဖာရယ်နေကြလေသည်။ ထိုထုံးစံများကို လျော်ချန်း သိသည်။

“ကဲ...အခု အဘတို့လာကြတဲ့ကိစ္စက ကျုပ်ကို မိန်းမပေးစားဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့လူကြီးတွေဆွေးနွေးပြီး မြို့စားဆီကို လာကြတာပဲ၊ မြို့စားကြီးတစ်ဦးအနေနဲ့ ဇနီးမယားမရှိရင် မသင့်လျော်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ကန္တာရသားတွေရဲ့ စကားတစ်ခု ရှိတယ်မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် သူ့စကားကို လေးနက်အောင် ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ....

“ဓားရိုးမရှိတဲ့ဓားသွား ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်းအသုံးမဝင်ဘူးဆိုတာလေ၊ ဓားရိုးနဲ့ဓားသွား အံကိုက်ဖြစ်နေမှကောင်းတာ၊ ဓားရိုးမရှိရင် ဒီဓားသွားကို ဘယ်မှာသွားသုံးရမှာလဲ....

“အရွယ်ရောက်သော ကန္တာရသားတွေဟာလဲ ဇနီးမယားရှိရမယ်၊ ရှိသင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက် ယူပါလို့ လာတိုက်တွန်းရတာပဲ”

အဘိုးအိုတစ်ဦးက နိဂုံးချုပ်စကားကို ပြောလိုက်လေသည်။

လျော်ချန်းက တိုတိုပြတ်ပြတ်ပင်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ၊ လူကြီးများရဲ့စကားကို ကျုပ် လက်ခံပါတယ်”

“ဟာ...ဝမ်းသာလိုက်တာ”

လူကြီးများက အားရဝမ်းသာပြောကြသည်။

“လူကြီးများရဲ့စကားကို နားထောင်တဲ့ မြို့စား လျော်ချန်း ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”

“အရိုးမရှိတဲ့ ဓားကောင်းတစ်လက် အသုံးတည့်ပြီပေါ့ကွယ်”

ကန္တာရလူကြီးများသည် အမျိုးမျိုးအပုံပုံ ဆုမွန်များတောင်းပေးကြသည်။

သူတို့၏စကားကို မြို့စားလျော်ချန်း လက်ခံချင်မှလက်ခံမည်ဟု သူတို့ ထင်ထားခဲ့သည်။

မြို့စားဂုဏ်မောက်ပြီး လက်မခံဘဲရှိချင်ရှိမည်ဟု သူတို့ ကြိုတင်တွက်ဆထားခဲ့ကြသည်။

ယခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။

လျော်ချန်းသည် ကန္တာရသားတို့၏ ခလေ့ထုံးစံကို လိုက်နာနေဆဲပင် ရှိနေသည်။

သူတို့ထဲတွင် ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစု၏ မျက်နှာသည် အဝင်းပဆုံးဖြစ်သည်။

လျော်ချန်း လက်ခံလိုက်သဖြင့် သူသည် အခြားလူကြီး
လေးဦးထက် ဝမ်းသာသယောင် ရှိနေသည်။

လျော်ချန်း စဉ်းစားသည်။

ဤလူကြီးများ သူ့ကို ယခုလိုလာပြောပုံ ထောက်လျှင်
သူ့အတွက် မိန်းမရှာပြီး ဖြစ်မည်ဟု ယူဆသည်။

မိန်းမ မရှာရသေးလျှင်တော့ ဤသို့ လာပြောမည်
မဟုတ်ပေ။

“ကျုပ်အတွက် မိန်းမရှာပြီးကြပြီလား”

ဝါတန်းစုက....

“မပူပါနဲ့ မြို့စားရယ်၊ မြို့စားအတွက် ကျုပ် အကုန်
စီစဉ်ထားပါတယ်”

ဝါတန်းစုကထိုသို့ ပြောသဖြင့် လျော်ချန်းမှာ ဆက်လက်
မမေးတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

အကယ်၍....

ဆက်လက်မေးနေလျှင် မြို့စားတစ်ဦးအနေဖြင့် သိက္ခာ
ခွဲသွားမည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့အနေဖြင့် ချောချော မချောချော အကြောင်းမဟုတ်
လှပါ။

ကန္တာရ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် ညီသွားလျှင် လက်ခံမည်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

“ချောလဲ ချောရမယ်၊ လှလဲ လှရမယ်၊ နှလဲ နှရမယ်၊
မြို့စားနဲ့လဲ လိုက်ဖက်ရမယ်၊ အားလုံးပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေး
ပါကွယ်”

ကန္တာရလူကြီးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အားလုံးထကြ
သည်။

“ကဲ....ကျုပ်တို့ပြန်ဦးမယ် မြို့စားကြီး၊ မနက်ဖြန်ညဉ့်ဦး
မှာ မြို့စား အခန်းထဲကို သတို့သမီးကို ပို့ပေးလိုက်မယ်၊
ထုံးစံအတိုင်းသာ ပြင်ဆင်ထားပေတော့”

ကန္တာရလူကြီးများသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ
ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၂၅)

ဓလေ့ထုံးစံဟူသည်

ကန္တာရသားများ အိမ်ထောင်ပြုသည့် ဓလေ့ထုံးစံမှာ
ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ထိုသို့ပင် ရှိခဲ့သည်။

ကန္တာရ လူသားများကလည်း ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်
ဓလေ့ကို မမှီတ်မသန် လိုက်နာခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် ကန္တာရထဲ၌ နေထိုင်ကြသူများဖြစ်ပြီး လူဦး
ရေ နည်းပါးသော လူများ ဖြစ်ခြင်းကတစ်ကြောင်း၊ တိုက်
ခိုက်နေကြသော လူများဖြစ်ရာ မကြာခဏ သေဆုံးတတ်
သောကြောင့် တစ်ကြောင်း မျိုးဆက် မတိမ်ကောစေရန်

လူကြီးသူမများက အမြော်အမြင်ဖြင့် ထို ဓလေ့ထုံးစံကို
ထားရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်တွင်တစ်ကြိမ်၊ အသက် လေးဆယ်တွင်
တစ်ကြိမ်၊ အသက်ခြောက်ဆယ်တွင် တစ်ကြိမ် မိန်းမများကို
တစ်ဆင့်တိုးယူသွားခွင့် ရှိသည်။

သုံးဆယ်တွင်တစ်ကြိမ်၊ ငါးဆယ်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ခုနစ်
ဆယ်တွင် တစ်ကြိမ် မိန်းမများကို စွန့်လွှတ်ခွင့် ရှိသည်။

ထူးဆန်းသော ဓလေ့ထုံးစံပင် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် လူပျိုအပျို ဆက်ဆံသော ထုံးစံတစ်ရပ်မှာ
အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်က ချစ်သူရှိလျှင် ချစ်သူနှင့် အိမ်ထောင်
ပြုရသည်။

ချစ်သူရှိသူများအဖို့ မိမိအိမ်ထောင်ပြုမည့်သူကို သိခွင့်ရ
သော်လည်း ချစ်သူမရှိသူများအဖို့မူ အိမ်ထောင်ဖက် ရှာ
ပေးသော လူကြီးများက အိမ်ထောင်ဖက်ကို လျှို့ဝှက်ထား
လေ့ ရှိကြသည်။

လက်သပ်ပေးစားမည့်ည ရောက်သောအခါမှ အိပ်ခန်း
သို့မဟုတ် တဲအတွင်းသို့ ထည့်ပေးတတ်သည်။

ထိုည၌ အိမ်ထောင်ပြုမည့်လူငယ်မှာ အရက်ကိုမူးအောင်
သောက်ထားပြီးလေပြီ။

ထိုည၌ မိန်းမပျိုနှင့် လူငယ်သည် မူးမူးရူးရူးဖြင့် အိမ်
ထောင်ဖက် ဖြစ်သွားကြပြီး နံနက်လင်းသောအခါ အမူး
ပြေသောအခါမှ မိမိအိမ်ထောင်ဖက်အား ကြည့်ရှုနိုင်တော့
သည်။

ထိုညက ရုပ်ဆိုးသည်၊ ရုပ်ချောသည် မခွဲခြားနိုင်ဘဲ
လင်မယားအရာ မြောက်သွားကြသည်။

အရင်ဆိုး၍ မပေါင်းချင်ပါဟု ပြော၍မရချေ။

ထိုလူငယ်သည် မိန်းမပျိုကို ဆယ်နှစ်တော့ ပေါင်းရပေ
မည်။

အသက်သုံးဆယ်ပြည့်သောအခါ လူရွယ်နှင့် မိန်းမပျိုတို့
မှာ ကွာရှင်းခွင့် ရကြပြန်သည်။

ရုပ်ချော၍ ဆက်ပေါင်းသင်းချင်ပါသည်ဆို၍လည်း မရ
ချေ။

ကွာရှင်းရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုခလေး ထုံးစံ စတင်စဉ်အခါက မည်သို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့
သည်ဟု မသိရသော်လည်း နောင်တွင်ကား အစဉ်အဆက်
လိုက်နာကျင့်သုံးနေကြလေပြီ။

ထိုသို့ အိမ်ထောင်ပြုပြီးသောမိန်းမသည် မိန်းကလေး
တစ်ဦးအား မွေးဖွားပေးပြီးလျှင် ထိုယောက်ျားအား စွန့်နိုင်
ခွင့် ရှိသွားပြန်၏။

သူမအစား သမီးကလေးကို ထားရစ်ခဲ့သည့်သဘော
လား၊ ကန္တာရလူမျိုးများထဲ၌ လူသားမျိုးဆက်ပြုနိုင်သည့်
မိန်းကလေးတစ်ဦးမွေးဖွားပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် သူမ၏တာဝန်
ကျေပြီဟု ယူဆလေသလား မသိနိုင်ခဲ့ပေ။

အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက် ဖောက်ပြန်ခဲ့လျှင်
လည်း သူ့အိမ်ထောင်ဖက်၏ အမျိုးစာတစ်ဦးဦးက သတ်နိုင်ခွင့်
ရှိသည်။

သတ်မည့်သူမရှိလျှင် ကင်းလွတ်ခွင့်ရပြန်သည်။

ထိုမိန်းမနှင့်ဖောက်ပြန်သော ယောက်ျားမူ အပြစ်ကင်း
လွတ်ခွင့်ရ၏။

ကို အတူ....

အိမ်ထောင်ဖက်ခင်ပွန်းသည်ဖောက်ပြန်လျှင် ယောက်ျား
အား မိန်းမ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများက သတ်နိုင်ခွင့်ရှိလေ
သည်။

မသတ်ဘဲ ခွင့်လွှတ်လျှင် ကင်းလွတ်ခွင့်ရှိသည်။

ထိုယောက်ျားနှင့်မှားယွင်းမိသော မိန်းမမူ အပြစ်မယူကြပေ။

ကန္တာရသားများသည် အိုးအိမ်အတည်တကျမရှိသော လူမျိုးများဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏လေ့ထုံးစံကိုမူ အတိအကျလိုက်နာလေ့ရှိကြ၏။

အရက်ကိုကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း၊ အမျက်ဒေါသကြီးခြင်း၊ ရိုးသားပွင့်လင်းခြင်း၊ လက်စားချေတတ်ခြင်းတို့မှာ ကန္တာရသားများ၏ မွေးရာပါလက္ခဏာများပင် ဖြစ်သည်။

ကန္တာရတွင် နေထိုင်သူများမှာ ငဲနရောင်နှင့် အမြဲထိတွေ့နေသူများဖြစ်၍ ကြေးဝါရောင်အဆင်းရှိသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အဝတ်အစားများမှာ ဟန်တရုတ်များကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်တတ်သော်လည်း ယောက်ျားများမှာ များသောအားဖြင့် အင်္ကျီချွတ်နှင့် နေတတ်ကြသည်။

ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ချစ်ရေးဆိုကြရာတွင် လွန်စွာ ပြတ်သားကြ၏။

ယောက်ျားဖြစ်သူက မိန်းမသားတစ်ဦးအားကြိုက်လျှင် ထိုမိန်းမမြင်သာအောင် ဓားအိမ်မှ ဓားကိုချွတ်၍ ဓားပြားကို နမ်းပြလျှင် ထိုမိန်းမကို ကြိုက်သည်မည်၏။

မိန်းမက ထိုယောက်ျားကိုကြိုက်လျှင် သဲတစ်ဆုပ်ကိုယူ၍ ထိုယောက်ျားကို ပေးလိုက်ရုံပင်။

မကြိုက်လျှင် သဲပြင်ကို ခြေထောက်နှင့် ယမ်းခါလိုက်ရုံပင်။

ကန္တာရသားတို့၏လေ့မှာ အတော်ထူးဆန်းသည်။

ထိုလေ့ထုံးစံအား ဟန်တရုတ်တို့အားပြောလျှင် ရယ်မောမည်သာဖြစ်၏။

သူတို့အဖို့တော့ လေးလေးစားစား လိုက်နာရမည့်လေ့ထုံးတမ်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုညက လျော်ချန်း တစ်ယောက် အရက်မူးအောင် သောက်နေမိ၏။

ဟန်ဝမီရှိ အနှစ်တစ်ရာအထိ မြေအောက်၌ သိမ်းဆည်းထားသည့် ခြင်္သေ့အရက်၊ မြေဖောက်အရက်နှင့် ကန္တာရ၌ ချက်လုပ်သည့် မီးတောက်အရက်များကို လျော်ချန်း သောက်နေသည်။

သည်ညအဖို့ မင်္ဂလာယူရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

လူပျိုတို့၏နောက်ဆုံးညသည် မလှပပါကကားဟု သူတွေးနေသည်။

သူသည် ဟန်ဝမ်မြို့စားကြီးဖြစ်နေသည်။

မြို့စားကြီးအတွက် ဤမျှလောက်တော့ ဖြစ်ရပေမည် ပေါ့။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူသည် အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့မည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူသည် တစ်ဦးတည်း ရယ်မောမိလေ၏။

သူသည် အရက်သုံးမျိုးကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး သောက် နေ၏။

အရက်အိုးများလည်းကုန် လျော်ချန်းလည်း ခေါင်းစိုက် သွားတော့သည်။

ရယ်မောသံ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်နှင့် ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် ကန္တာရသားနှစ်ဦးနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ လေသည်။

ဝါတန်းစုက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဟေ့...မြို့စားကို သူ့အိပ်ခန်းထဲအရောက် ပို့ပေးလိုက် ကြပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ကန္တာရသားနှစ်ဦးသည် လျော်ချန်းအား ဧည့်ခံရန် အိပ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဝါတန်းစုသည် စားပွဲပေါ်မှ အရက်အိုးများကို လိုက်လံ ကြည့်ရှုသောအခါ...

ခြင်္သေ့အရက်၊ မြွေဟောက်အရက်နှင့်အတူ ကန္တာရ သားများ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် မီးအရက်ကိုလည်း တွေ့ရှိ လိုက်ရသဖြင့် သက်ပြင်းချမိလေ၏။

“အင်း...လျော်ချန်း...လျော်ချန်း၊ မင်းဟာဘဝမေ့တဲ့ လူပါကလား”

သူသည် တီးတိုးရေရွတ်နေလေသည်။

ထို့နောက်....

သူသည် လျော်ချန်း၏အခန်းထဲရှာဖွေသောအခါကန္တာရ ဒေသ၌ချက်လုပ်သည့် မီးအရက်အိုးကိုတွေ့ရှိရလေ သည်။

“တကယ်လူပဲ၊ ငါတောင် မီးအရက်ကို သတိမရဘူး၊ သူက ဒီအရက်ကိုးအိုးတောင် အခန်းထဲယူထားတယ်”

ဝါတန်းစုသည် အရက်အိုးတစ်အိုးကို ယူ၍ သောက်လိုက်သည်။

“အား...ကောင်းလိုက်တဲ့အရက်၊ မီးအရက် မသောက်ရတာကြာပြီ၊ ဒီခြင်္သေ့အရက်၊ မြွေအရက်တွေကိုတော့ သောက်ရပါတယ်....”

“လျော်ချန်း...လျော်ချန်း...သူ့ဆီမှာ မီးအရက်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုမပြောဘူး၊ ဒါဟာ သူ့ဘဝမမေ့ဘူးဆိုတာ ပြနေတာပဲ၊ မင်း အခုတော့ အရက်တွေမူးပြီး တဝကိုမေ့အောင် ကြိုးစားနေရပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကတော့ ဓလေ့ထုံးစံပဲလေ၊ ဒီလိုမေ့အောင်ကြိုးစားခြင်းကတော့ ကောင်းသော ကြိုးစားခြင်းပါ”

သူသည် မီးအရက်ကို အဆက်မပြတ် မေ့သောက်နေလေရာ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှပင် အရက်များ စီးကျလာ၏။

အရက်ကို ဝအောင်သောက်ပြီးမှ သူသည် အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။

အခန်းတစ်ခုရှေ့ဝယ် အစောင့်နှစ်ယောက်သည် ဝါတန်းစုကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

ဝါတန်းစုက လက်ဖြင့် လှမ်း၍ အချက်ပြလိုက်၏။ အစောင့်နှစ်ဦးသည် ချက်ချင်း အခန်းထဲ ဝင်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၂၆)

နှစ်ဆဝေးဝါးစေခြင်း

အခန်းထဲမှ ရဲမက်နှစ်ဦးသည် ပြန်လည်ထွက်လာလေသည်။

သူတို့အနှစ်ယောက် အလယ်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ပါရှိလာသည်။

မိန်းမပျို၏လက်မောင်းကို သူတို့ ကိုင်ဆွဲထားကြသည်။ မိန်းမပျို တစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းကို ပဝါတစ်ခုတည်းဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသည်။

တိုးသက်ပြင်းက ခေါ်လာရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး လျော်ချန်း အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ၏။ မိန်းမပျိုနှင့် အစောင့်နှစ်ဦးသည် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွား၏။

သူတို့သည် လျော်ချန်း၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

လျော်ချန်း၏ အခန်းရှေ့ သို့ရောက်သောအခါ တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်၏။

လျော်ချန်း၏ အိပ်ခန်းက အလွန်သားနား ခံ့ညားသည်။

မွှေးရနံ့ပျားကလည်း ထုံသင်းနေသည်။ ပျပျလေး ရှိသော မီးတိုင်အလင်းရောင်အောက်တွင် လျော်ချန်းမှာ အမူးလွန်နေလေသည်။

“ကဲဟေ...ခေါ်လာကြစမ်းကွယ်”

အစောင့်နှစ်ဦးသည် မိန်းမပျိုကို ခေါ်လာကြ၏။

“ကဲ...သူ့ကို အဲဒီမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်၊ ပြီးရင် မင်းတို့ ထွက်ကြ”

အစောင့်နှစ်ဦးသည် ခုတင်စောင်းတွင် မိန်းမပျိုကို ထိုင်စေပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်ကြသည်။

ဘိုးသက်ပြင်းကလည်း လိုက်သွားကာ အခန်းကို သေ့
ခတ်လိုက်၏။

“ကဲ...တို့များတာဝန်ပြီးဆုံးပြီ၊ မင်းတို့အိပ်နှင့်ရင်လဲအိပ်
နှင့်ကြ၊ လျော်ချန်းအခန်းလုံခြုံရေးအတွက်တော့ငါအစောင့်
တွေ ချထားပြီးပြီ၊ မင်းတို့သွားပေတော့”

အစောင့်နှစ်ဦးသည် ဘိုးသက်ပြင်းကို အရိုအသေပြုပြီး
ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ဘိုးသက်ပြင်းသည် အခန်း၌ ခတ်ထားသည့်သေ့ကို
စစ်ဆေးပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

* * *

လျော်ချန်းသည် အလွန်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်
တွေ့ဆုံနေရသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ လျော်ချန်း၏ဖနီး
ဖြစ်သည်။

သူမကသူ့အား ပြုံးပြနေ၏။ သူသည် သူမခေါ်ဆောင်ရာ
နောက်သို့ လိုက်ပါသွား၏။

ထိုနေရာကား အလွန်မြင့်မားသော တောင်ထိပ်တစ်ခု
ပင်တည်း။

တောင်ထိပ်တွင် သူတို့နှစ်ဦးရပ်နေသောအခါ လေဖြူ
ဖြူ တိုက်ခတ်လာသည်။

သူ၏ချစ်ဖနီးသည် သူ့ကို လက်လှမ်းသည်။ သူကလည်း
လက်လှမ်းပေးသည်။

သူသည် သူ၏ချစ်ဖနီးကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ သူတို့သည်
နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်သွားကြ၏။

ထိုစဉ် သူတို့ရပ်နေသည့် တောင်ထိပ်သည် ပဲ့ကျသွား
လေတော့၏။

“အား....”

“အချစ်...အချစ်”

သူသည် လွင့်စဉ်ကျသွားသော ချစ်ဖနီးကို ဟစ်အော်
လိုက်လေသည်။

* * *

“အချစ်...အချစ်”

လျော်ချန်းသည် အသံကုန်ဟစ်အော်နေမိ၏။ သူသည် အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာ၏။

သို့ရာတွင် နားထဲ၌ ကြားနေသည်မှာ ရှိကြသံဖြစ်သည်။ သေချာစွာ နားထောင်ကြည့်သောအခါ မိန်းမတစ်ဦး၏ ရှိကြသံဖြစ်နေသည်။

ပစ္စုပွန်လောကနှင့်ဆက်စပ်မိသွား၏။ အခန်းထဲ၌ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ငိုရှိုက်နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။

“ဟင်....”

လျော်ချန်းသည် ထိုင်ရာမှဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်မိ၏။ ခုတင်ခြေရင်း၌ မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် တစ်ကိုယ်လုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေပြီး အံပင်များကလည်း ဖားလျားကျနေ၏။

လျော်ချန်း လန်သွားသည်။

“ဟေ့...ဟေ့ မင်း ငါ့ခုတင်ပေါ် အဖြစ်လို့ လာငိုနေရတာလဲ”

သူ့အပြောကြောင့် မိန်းကလေးသည် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

သူမကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ လျော်ချန်းလန်သွားလေသည်။

သူမကား မြို့စားဟောင်း စိတန်ကုန်း၏သမီး စိလူရိန်ပေတည်း။

စိလူရိန်၏ မျက်လုံးများမှာ ဝင်းဝင်းတောက်နေလေသည်။

“ရှင်စော်ကားမှုကို ခံလိုက်ရတဲ့ ကျွန်မဟာ ရှင့်ခုတင်ပေါ်မှာမငိုလို့ ဘယ်မှာငိုရမှာလဲ”

သူမသည် ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောပြီးသည်နှင့် ဝမ်းနည်းငိုကြွေးပြန်တော့သည်။

လျော်ချန်းမှာ ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိတော့ပေ။ ချော့ရမည်လား၊ ခြောက်ရမည်လား မသိတော့ပေ။

လျော်ချန်းက....

“ငါက မင်းကိုစော်ကားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်တယ်၊ စော်ကားတယ်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်

တည်းရှိတာ၊ ရှင်မစော်ကားလို့ ဘယ်သူကလာပြီး စော်ကားမှာလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တစ်ညလုံး အရက်မူးနေခဲ့တယ်၊ တစ်ညလုံးလဲ ကျုပ်နဲ့လက်ထပ်တဲ့မိန်းကလေးရှိနေခဲ့တယ်၊ မင်းရှိနေတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာရှင့်”

“မင်းဟာက အလန့်တကြား”

“ရှင်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးကွ၊ သူငါနဲ့အတူ ရှိနေတာပဲ၊ ငါ့ဆီ ကန္တာရလူကြီးတွေ လာပို့ကြတာ၊ ငါ့မနိုးခင် သူထွက်သွားတာ ဖြစ်မယ်”

ထိုအခါ စီလူရိန်က မျက်ရည်ထုတ်ပြီး တဟင်းဟင်း ရယ်လေ၏။

“ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း ထွက်လို့ ရပါလိမ့်မယ်၊ အခန်းအပြင်ကို ရှင်ပဲ ထွက်ကြည့်ပါဦး၊ ရပါမလားလို့”

“ဟေ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မရရမှာလဲ၊ ငါက မြို့စား တစ်ယောက်ပဲကွ”

“ဟင်း-ဟင်း...သူ့ကိုယ်သူ မြို့စားကြီးတဲ့၊ ကိုယ့်အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်ပါဦး၊ ရှင်ထွက်လို့ ရ မရဆိုတာ သိရတာပေါ့”

စီလူရိန်က သရော်ရယ်လိုက်၏။

လျော်ချန်းသည် ချက်ချင်း ထရပ်သည်။

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် တံခါးက တွန်းဖွင့်၍ မရတော့ပေ။

အပြင်မှ သေ့ခတ်၍ ထားခဲ့လေပြီ။

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း”

လျော်ချန်းသည် တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းဖြင့် ထုလိုက်လေသည်။

မည်သူမျှ လာမဖွင့်ကြပေ။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရှင်နဲ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက ရှင်မနိုးခင် ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

သူမက ငေါ့တော့တော့ မေးမြန်းသည်။

လျော်ချန်းသည် တံခါးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုခိုက်ပြီး နောက်မှ အထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
“ကျုပ်အခန်းထဲကို ညတုန်းက ပို့ထားတာ မင်းပေါ့
နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်ဆီကို လာပို့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ
ကျွန်မ၊ သူတို့က ကျွန်မမျက်နှာကို အဝတ်နဲ့အုပ်ပြီး ခေါ်
လာတာရှင့်၊ ဘယ်အခန်းထဲရောက်လို့ ရောက်မှန်း မသိပါ
ဘူး”

စီလူရိန်က နာကြည်းစွာ ပြောပြနေ၏။

လျော်ချန်းသည် စိတ်ညစ်ပြီးတော့ နားထောင်နေရလေ
သည်။

“အင်း...ဇီလိုဆိုရင်တော့ မင်းကို တောင်းပန်ရတော့
မှာပေါ့၊ ကျုပ်ကို မိန်းမပေးစားတော့မယ်ဆိုတာကိုပဲ ကျုပ်
သိတယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိ
ခဲ့ပါဘူးကွယ်”

ထိုအခါ စီလူရိန်က ခါးထောက်၍ ပြောတော့သည်။

“ဪ... ယုံနိုင်စရာရှိသလားလို့ စဉ်းစားစမ်းပါဦး၊
ကိုယ်ယူမယ့် မိန်းကလေးကို ဘယ်သူမှန်းမသိဘူးတဲ့၊ ရှင်က
မိန်းမဆိုရင် ပြီးရေဆိုတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုး”

လျော်ချန်းသည် စီလူရိန်၏ လှောင်ပြောင် သရော်မှုကို
စိတ်မဆိုးချေ။

သူက အတတ်နိုင်ဆုံး ရှင်းပြသည်။

သူတို့ထုံးစံကလည်း ထူးဆန်းနေပေသကဲ့။

“အဲဒါ ကျုပ်တို့ ကန္တာရသားတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံပဲကွ၊
ကျုပ်တို့ ဓလေ့ထုံးစံမှာ ချစ်တဲ့ကြိုက်တဲ့လူ ဆိုရင်တော့
ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ကိုယ်ချစ်ကြိုက်နေတာကိုး၊ ချစ်တဲ့လူ
ကြိုက်တဲ့လူ မရှိရင်တော့ ပြဿနာဝင်တော့တာပဲ၊ အခုလို
မျိုးပေါ့၊ ကိုယ်လက်ထပ်ရမယ့်မိန်းကလေးကို ကိုယ်မသိဘဲနဲ့
လူကြီးတွေလာထားသွားတဲ့အခန်းထဲမှာ စခန်းသွားရတော့
တာပဲ၊ သတို့သားလောင်းဟာလဲ မူးနေအောင် ယောက်
ဖားတော့ ဘာမှန်းမသိတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒီမှာ လင်မယား
အရာ မြောက်သွားကြပြီ၊ မနက်ကျတော့မှ ကိုယ်လက်ထပ်
မယ့် မိန်းကလေးကို မြင်တွေ့ဖူးတော့တာပဲ”

စီလူရိန်သည် လျော်ချန်း ရှင်းပြနေသည်ကို ငြိမ်သက်စွာ
နားထောင်နေလေ၏။

ဤကန္တာရသားများ ဓလေ့မှာ လွန်စွာ ထူးဆန်းလှ
ပါကလားဟု တွေးနေသည်။

သူ့တာသူ့ထူးဆန်းသည်ကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ပေ။
ထိုထူးဆန်းမှုထဲ ကိုယ်ရောက်နေသည်မှာ ပို၍ ဦးနှောက်
ခြောက်စရာကောင်းသည်။

အတန်ကြာမှ စီလူရိန်က မေးသည်။

“အံ့ပါရှင်...ရှင်ကော လူကြီးတွေပေးစားတဲ့ မိန်းမကို
ယူရတယ်လို့၊ ရှင်မှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမ မရှိတော့ဘူး
လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောလဲ ခံရမှာပဲ၊ ကျုပ်က မွေး
ကတည်းက ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ အလုပ်ရှုပ်လာခဲ့တာ၊ ရည်း
စားသနာဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်မှာ မိန်း
ကလေးတွေကို လိုက်ကြိုက်နေရမယ့် အချိန်လဲ မရှိခဲ့ဘူး”

သူမသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ရှင် ယောင်ပြီး အော်နေတဲ့ အချစ်...အချစ်...ဆိုတာ
ကကော”

“မင်းကို အော်ခေါ်နေတာကွ”

“အို...”

သူမသည် ရှက်သွေးတက်သွား၏။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။

“ရှင်လာမပြောပါနဲ့၊ ရှင်က ခုမှ ကျွန်မမှန်း သိတာပဲ”

“ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်က အိပ်မက်ထဲမှာ မိန်းမရနေတယ်၊
အိပ်မက်ထဲမှာရနေတဲ့မိန်းမကတော့ ကျုပ်ရဲ့ချစ်သူ ရည်း
စားပဲ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဆီမှာ ချစ်သူရည်းစားမှမရှိတာ
ပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်နဲ့ဆုံစည်းလာတဲ့ မိန်းကလေးဟာ
အပြင်လောကမှာ ကျုပ်ကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်နေ
တာပေါ့”

စီလူရိန်က မဲ့ပြုံးကလေးပြုံးလေ၏။

သူမကို လျော်ချန်းက ချစ်နေမှန်းတော့ သိလိုက်ရသည်။

“ဪ...ရှင်က အတော်ဟုတ်တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်
ကို စော်ကားပြီးမှ ရည်းစားစကားပြောတာကိုး”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ၊ စော်ကားတယ်ဆိုတာက သိ
လျက်နဲ့လုပ်ကြတာပါ၊ ကျုပ်က စော်ကားတာမဟုတ်ပါဘူး၊
ကျုပ်တို့ရဲ့ ဓလေ့လုံးစဲအရ ပြုမူဆက်ဆံရတာပါ၊ နောက်

ပြီး ကျုပ်ကလဲ ယူမှန်းမသိအောင် မူးနေတာပါ။ ဒါကိုတော့ မင်း နားလည်ပါကွာ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရှင့်ကိုမှ ကျွန်မ မချစ်ဘဲ”

“ရပါတယ်၊ ချစ်ပါလို့ ကျုပ်က မပြေ ပါဘူး၊ မင်းကို ထူးဆန်းတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကိုတော့ ပြောပြ ထားရလိမ့်မယ်၊ တို့ကန္တာရမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် အရွယ်ရောက်လာရင် ချစ်သူရှိရှိမရှိရှိ အိမ်ထောင်ပြုရပါတယ်၊ အသက်နှစ်ဆယ်ရောက်ရင် များသောအားဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုကြရတာပဲ”

စီလူရိန်သည် အံ့ဩစွာ နားထောင်နေလေသည်။

လျော်ချန်းက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီလို အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ယောက်ျားရော မိန်းမပါ ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ပေါင်းသင်းကြရတယ်၊ အဲ...အနှစ်သုံးဆယ် ပြည့်တဲ့အခါမှာတော့ ချစ်ချစ်မချစ်ချစ် အဲဒီနှစ်ဦးဟာ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြရပြန်တယ်”

“အို...ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူး”

“ကျုပ်လဲ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပုံစံကြီးလဲ မသိဘူးဆိုပြီး ဒီထူးစံကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီးတော့ ကြည့်မနေပါဘူး....

“ကျုပ်တို့ကန္တာရသားတွေဟာ မွေးလာရင် ဒီထူးစံကို လိုက်နာပြီး နောက်ဆုံး သေသွားကြတာချည်းပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်လဲ ဒီထူးစံကို လိုက်နာရတာပေါ့....

“အဲ...အသက်လေးဆယ် ရောက်ပြန်တော့ မိန်းမနှစ်ယောက် ယူခွင့်ရှိသွားပြန်ရော”

“ဟင်”

သူမ၏မျက်မှောင်ကလေးမှာ တွန့်သွားသည်။

သူသည် ထိုအခါကျမှ စီလူရိန်ကို အသေအချာ ကြည့်မိတော့သည်။

ချောသည်။

အတော်ကို ချောသည်။

မျက်ခုံးကလေးများကလည်းထူသည်။

ထိုမျက်ခုံးထူထူမျိုးကို သူ မြင်ဖူးသည်ဟု စဉ်းစားရင်း သူ၏အိပ်မက်ကို ပြန်သတိရလာသည်။

ဤမိန်းကလေးသည် အိပ်မက်ထဲမှမိန်းကလေး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

“ရှင်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်”

“ဒါဖြင့် ရှင်လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမကို ငါးနှစ်ပေါင်းရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူမ မဲ့သွားသည်။

ယခု သူနှင့်ယူလိုက်လျှင် သူမ ငါးနှစ်သာ ပေါင်းရပေတော့မည်။

“ကျုပ် တကယ် မင်းကိုယူမှာမပါ၊ မြို့စားကတော်အဖြစ် ယူမှာပါ”

“ကျွန်မမှာ ရည်းစားရှိနေတယ်ရှင်”

“ရှိ ဘာဖြစ်သလဲကွာ၊ ရည်းစားဆိုတာ အိမ်ထောင်ဖက် ယောက်ျားမှ မဟုတ်တာ....”

“အဲ... အိမ်ထောင်ဖက်ယောက်ျား ဖြစ်သွားရင်တော့ လင်သားအပေါ် သစ္စာရှိရတယ်၊ မဖောက်ပြန်ရဘူး၊ ဖောက်

ပြန်ရင် သူ့မိန်းမ သူ့ယောက်ျား ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက သတ်ဖြတ်ခွင့်ရှိတယ်....

“ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ရည်းစားလစ်ထောင် ရှိစမ်းပါစေ”

“ကျွန်မတို့က ရည်းစားတင် မကဘူးရှင်၊ လူကြီးချင်း စေ့စပ်ပြီးသား၊ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာ”

“မင်းတို့ မင်္ဂလာမုမဆောင်ရသေးတာပဲကွာ”

“ဒါပေမယ့် ရှင်ကို ကျွန်မ မယူနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ မယူနိုင်သလဲ ဆိုလား၊ ရှင်ဟာ ကန္တာရသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပေါ့၊ လူရိုင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

သူမသည် လျော်ချန်း၏မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြောချလိုက်သည်။

လျော်ချန်းကလည်း စိတ်မဆိုးပါ။

ကန္တာရသားတစ်ယောက်ကို ကန္တာရသားဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုခြင်းကို သူ စိတ်မဆိုးပါ။

လူရိုင်းတစ်ယောက်ကို လူရိုင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုခြင်းကို သူ စိတ်မဆိုးပါ။

သူက အေးဆေးစွာပြောသည်။

“မင်း ဘာပြောပြော ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျုပ်က မြို့စားတစ်ဦးပဲ၊ မင်းကို ဒီနေ့ မြို့စားကတော်အဖြစ် တင် မြှောက်မယ်....

“ဒါကို မင်း လက်ခံရမှာပဲ၊ မင်း လက်မခံနိုင်ရင် မင်းကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သတ်ရမှာပဲ၊ ဒါဟာ ကန္တာရသားတွေရဲ့ မချိုးဖောက်နိုင်တဲ့ စည်းကမ်းမလေ့ ထုံးစံပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ရှင်မတစ်ဦး ဖြစ်သွားခဲ့ ပြီလေ”

စီလူရိန် မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားသည်။

“မင်း သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ ကျုပ်တို့ တစ်ညလုံး အတူတူနေခဲ့ကြတာကိုး၊ မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ရှင်မ ဖြစ် သွားခဲ့ပြီ၊ မင်း လက်မခံနိုင်ရင်တော့ အသေပဲ”

ကန္တာရသားများသည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ် သည့်လူများ ဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းကို စီလူရိန် သိသည်။

သူမ၏ဖခင် စိတန်တူးက ပြောပြဖူးသည်။

သို့သော်....

လျော်ချန်းအား သူမမုန်းသည်။

လျော်ချန်းကတော့ စီလူရိန်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်နေ သည်။

စီလူရိန်ကမူ လျော်ချန်းကို မုန်းတီးစွာစိုက်ကြည့်နေ လေသည်။

စီလူရိန်၏အကြည့်သည် လျော်ချန်း၏ရင်ဘတ်သို့ ရောက် ရှိလာသည်။

လျော်ချန်း၏ရင်ဘတ်မှ ဓားဒဏ်ရာအမာရွတ်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

စီလူရိန် ကြောက်ရွံ့ သွား၏။

လျော်ချန်းကလည်း စီလူရိန်၏လှပသောမျက်နှာကလေး ကို မလွတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

အထူးသဖြင့် စီလူရိန်၏မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်နေ မိ၏။

စီလူရိန်အကြည့်များကလည်း လျော်ချန်း၏ မျက်လုံး များကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အကြည့်ချင်းဆိုင် အကြည့်ချင်း ပြိုင်သွားသည်။

လျော်ချန်းသည် သူမ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်၏။ သူမ သည် မှင်တက်မိနေပြီး မရန်းမိချေ။

အတန်ကြာမှ လက်ကိုရုန်းလိုက်၏။

လျော်ချန်းက နောက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ ထို လက်ကိုလည်း ရုန်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် လျော်ချန်းသည် စီလူရိန်၏ပခုံးကို လက်ကြီး
နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

စီလူရိန်သည် ရုန်းထွက်ပြန်သည်။ သို့သော် ရုန်းထွက်
မရတော့ချေ။

လျော်ချန်းသည် စီလူရိန်၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို ရင်ခွင်
ကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းသည်။

စီလူရိန် မရုန်းနိုင်ဘဲ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်
သွားသည်။

အခန်း(၂၇)

ထွင်းဖောက် ငင်ရောက်သူနှစ်ဦး

အရက်တက်စအချိန်။

ဟန်ဝမ်မြို့ ဝေလီဝေလင်းအချိန်၌ ဟန်ဝမ်မြို့တံခါး
အနီးသို့ လူနှစ်ယောက် ကပ်လာလေ၏။

ထိုလူရိပ်နှစ်ဦးကြောင့် ထံခါးစောင့် ကန္တာရသားနှစ်ဦး
ကပ် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟေ့.....မနက်အစောကြီး ဘယ်သူလဲကွ”
ကန္တာရတပ်သား တစ်ဦးက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မေး
လိုက်သည်။

ကပ်လာသူများကတော့ အသံပေး၍မဖြေချေ။ သူတို့
ဖြေသည်ကတော့ သဘာဝလေတိုးသံပင် ဖြစ်သည်။

“ဝှစ်....”

“အ....အ”

မေးခွန်းရှင်မှာ အသံကို ကျယ်လောင်စွာပင် မအော်နိုင်
ရှာပါ။

လည်မျို၌ ဓားစိုက်ပြီး လဲကျသွားလေ၏။

ဒုတိယအစောင့်မှာ ငိုက်မျဉ်းနေသည်။

ပထမအစောင့်၏ စကားသံကို မကြားရသောအခါမှ
အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ထလာသည်။

“ဟေ့....ကျန်တုတ်၊ ခုနက မေးသံ ကြားလိုက်ပါတယ်၊
မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာလာအိပ်နေရတာလဲ”

သူသည် ပုတ်နှိုးလိုက်၏။

သေသူသည် အဘယ်မှာ ထနိုင်ပါအံ့နည်း။

“ဒီကောင်တော့ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘိုးသက်ပြင်းလာစစ်ဆေးလို့
အိပ်နေတာ တွေ့သွားရင် မင်း အထောင်းခံနေရဦးမယ်၊
ဟေ့ ကောင်....ထပါ”

သူသည် အိပ်နေသူ၏ လည်ပင်းကိုစမ်းသပ်မိလေ၏။

စမ်းသပ်မိသည့်အရာမှာ သွေးစွန်းနေသော ဓားမြှောင်
တစ်ချောင်းတည်း။

“ဟာ....”

သူသည် ဟာခနဲ အသံတစ်ချက်သာ ထွက်လိုက်ရ၏။

“ဦး....”

“ဝှစ်....ဝှစ်”

“ဝုန်း....”

လူရိပ်နှစ်ရိပ်၏ လျင် မြန် သော ဓားခုတ်ချက်များက
လျှပ်တစ်ပြက် ကျရောက်လာသည်။

ဒုတိယလူ ကန္တာရတပ်သားမှာလည်း အသံပင် မထွက်
နိုင်ဘဲ လဲကျသွားသည်။

တံခါးမုခ်ဝ၌ ငြိမ်သက်သွားသည်။

အခြား တံခါးစောင့်များမူ အစုံအလင် ရှိကြ၏။

သို့သော် သူတို့သည် ထိုအစောင့် နှစ်ယောက်ကိုသာ
အစောင့်ချထားပြီး အိပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

လူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် မြို့တံခါးကို ထွင်းဖောက်၍ ဝင်လာ နိုင်သည်။

သူတို့သည် ဟန်ဝမ်မြို့သားများဖြစ်ရကား ဟန်ဝမ်မြို့ အဝင်အထွက်အနေအထားကို သိရှိသဖြင့် စံအိမ်တော်ကြီး ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်နိုင်သည်။

အိမ်တော်စောင့် နှစ်ဦးကား စိတ်အေးလက်အေးပင်၊ အခြားအစောင့်များမှာ အိပ်ပျော်နေ၏။

“ဝှစ်...ဝှစ်”

အစောင့်နှစ်ယောက်မှာ အသံထွက်ရုံသာထွက်နိုင်သည်။

လဲကျ သေဆုံးသွား၏။

လူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် စံတော်အိမ်ထဲသို့ လွယ်ကူစွာပင် ဝင် လာနိုင်ကြသည်။

သူတို့သည် ဤအိမ်ကြီးထဲ၌ မြို့စားကြီး စိတန်ကုံးကိုပင် စောင့်ရှောက်လာခဲ့ရသူများ မဟုတ်ပါလော။

သူတို့သည် မြို့စားကြီး စိတန်ကုံး၏ အိပ်ခန်းဆောင်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသောအခါ အခန်းတစ်ခု၌ အိပ် ပျော်နေသော အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူကား အဘိုးကြီး ဝါတန်းစုပေတည်း။

ပတ်လည်တွင် အရက်အိုးများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေ၏။

ဝင်လာသော လူရိပ်နှစ်ရိပ်မှာ ကျောက်ခားရှင်နှင့် ဓား နှစ်လက်တို့ပင်တည်း။

ကျောက်ခားရှင်သည် အဘိုးကြီးကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ဟင်း...အဘိုးကြီးကဖြင့် အသက် ရှစ်ဆယ် ကိုးဆယ် လောက် ရှိနေပြီ၊ အရက်သောက်တုန်းရှိသေးတယ်၊ မူးပြီး အိပ်နေလိုက်တာ၊ ငါသတ်ရင်တော့ သေတော့မှာပဲ”

ဓားနှစ်လက်ကလည်း ကြည့်ရှုသည်။

“အင်း...သောက်တော့ သောက်တာပဲ၊ ဒီလောက် မူး အောင်တော့ မသောက်သင့်ပါဘူးကွာ”

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့၊ ငါ လည်လှီးလိုက်ရမလား”

“မလှီးပါနဲ့ကွာ အဘိုးကြီးပဲ၊ ဘာမှလဲလုပ်နိုင်မှာမဟုတ် တော့ပါဘူး”

သူတို့သည် ဝါတန်းစုကို ဖြတ်ကျော်သွားကြ၏။

မကြာမီ သူတို့သည် မြို့စားကြီး၏အခန်းရှေ့သို့ ရောက်
ရှိလာကြ၏။

သူတို့သည် သေ့ခလောက်ကြီးကို ကိုင်ကြည့်၏။

“ဟေ့၊ မြို့စားကြီးအခန်း သေ့ခတ်ထားပါကလား”

“အေး...ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး၊ ငါတို့မြို့စားကြီးရှိတုန်း
က ဆိုရင် အခန်း သေ့ခတ်ထားတယ်ဆိုတာ လုံးဝ မရှိ
ပါဘူး”

“အေး...အခုမြို့စားအသစ်က တစ်မျိုးပါလား”

“သေ့ဖွင့်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဘယ်မှာလဲ သေ့”

“ဟေ့...စောစောက မူးလဲနေတဲ့အံဘိုးကြီးဟာ အခန်း
စောင့်များ ဖြစ်နေလေသေး သော်လည်း၊ သူ့ဆီမှာ သေ့ရှိရင်
ရှိနေမှာ၊ မင်းသွားယူလိုက်ကွာ”

ကျောက်စားရှင်က ပြောလိုက်ရာ ဓားနှစ်လက်သည်
သဘောတူလေ၏။

သူ ထွက်သွားသည်။

မကြာမီ ဓားနှစ်လက် ပြန်ရောက်လာလေ၏။

ဓားနှစ်လက်သည် သူ့ရရှိလာသော သေ့ကို မြှောက်
ပြလေ၏။

ကျောက်စားရှင်က....

“အရက်နဲ့ရတယ်၊ မင်း အဘိုးကြီးရဲ့အရက်တွေ ခော့
လာတယ်နဲ့တူတယ်”

ဓားနှစ်လက်က ဘယ်လက်ဖြင့် ဆွဲလာသော အရက်အိုး
ကို လှမ်းပေးသည်။

“မင်းကလဲ အပြစ်တစ်ဖို့ ကြည့်နေတာပဲ၊ အရမ်းအပြစ်
မတင်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအတွက်လဲငါ့ယူလာပါတယ်ကွ၊ ရော့ပါ
သောက်ပါ”

ကျောက်စားရှင်သည် အရက်အိုးကို ကောက် မော့လေ
သည်။

“ဟား... ရန်သူတွေကြား ရောက်နေလို့သားမသိဘူး၊
အရက်ကလဲ ကောင်းလိုက်တာ”

“ကောင်းတယ်လေကွာ၊ မြွေဟောက်အရက်ပဲ့ဥစွာ”

“မင်း ငါ့ကိုသတိရတာ ငါဝမ်းသာတယ်၊ ဒါကြောင့်
မင်းနဲ့ငါ လက်တွဲလို့ရတာ”

“ကဲ...သိပ် အချိန်ဆွဲမနေနဲ့၊ ရန်သူ နယ်ထဲမှာဆိုတာ သတိရစမ်းပါ၊ ငါ သေ့ဖွင့်လိုက်မယ်”

“ဖွင့်လိုက်”

သူတို့သည် သေ့ဖွင့်လိုက်လေ၏။

“ကလစ်”

သေ့ခလောက် ပွင့်သွားသဖြင့် ဓား နှစ် လက် သည် တံခါးကို အသာအသာဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ကျွ...”

“ဟေ့ကောင်...ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ”

သူတို့သည် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ညင်သာစွာ လျှောက် ဝင်လာကြ၏။

သူတို့သည် ခုတင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသောအခါ ခုတင်၏ ပိုးဖဲ ကတ္တီပါပေါ်၌ မောပန်းစွာ အိပ်စက်နေကြ သည့် မြို့စားကြီး လျော်ချန်းနှင့် ဟန်ဝမ်မြို့စား၏ သမီး လေး စီလူရိန်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

စီလူရိန်သည် လျော်ချန်း၏ ရင်ခွင်ထဲ ကပိုကရိဖြင့် အိပ်စက်နေသည်။

လျော်ချန်း၏ ဖုထစ်လုံးကြွနေသော လက်မောင်းကြီးဖြင့် စီလူရိန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို ဖက်ထားသည်။

ကျောက်ဓားရှင်က မသက်မသာ ညည်းညူလိုက်၏။

“ဟင်း...မြို့စားကြီး စိတန်ကူးသာ ဒီမြင်ကွင်းကို မြင် ရရင် ဘယ်လိုမှဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဓားနှစ်လက်ကလည်း....

“အေးကွာ၊ သူ့ဖင်ကြီးမပြောနဲ့၊ ငါတို့မြင်တာတောင် စိတ်မသက်သာဘူး၊ နတ်သမီးလေးနဲ့ပြိတ္တာကောင်ကြီး အိပ် နေတာကျနေတာပဲ”

ကျောက်ဓားရှင်နှင့် ဓားနှစ်လက်တို့သည် မြင်ကွင်းအား ကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေကြသည်။

သူတို့သည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော ဓားသမားများ ဖြစ်၍သာ ရန်သူနယ်မြေအတွင်း ဤသို့ကြည့်၍ ညည်းညူ နိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အတွေ့အကြုံမရှိသူများဖြစ်က မြန်မြန်ထက်ထက်ဆောင် ချက်၍ မြန်မြန်ထက်ထက် ထွက်ပြေးကြမည် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ အလွန်အကျွံ စိတ်အေးခြင်းလည်းမကောင်းပေ။
အလွန်အကျွံ စိတ်ပူခြင်းလည်း မကောင်းပေ။

အစွန်းရောက်ခြင်းသည် လုံးဝမကောင်းပေ။

ကျောက်ခားရှင်က....

“တို့လာတာ မိန်းကလေးကို ကယ်ဖို့လာတာ၊ အဓိကနဲ့
သာမညကိုခွဲခြားရမယ်၊ အဓိကအလုပ်ကိုလုပ်ဆောင်ရမယ်၊
မလိုအပ်ဘဲ အချိန်တွေကြာနေရင် ကန္တာရသားတွေသတ်လို့
တို့သေနေဦးမယ်၊ ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့၊
နောက်ဆုတ်”

ခားနှစ်လက်က....

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မိန်းကလေးက ကန္တာရ
သူရဲကောင်းရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မှေးဝက်နေတာကွ”

“အေးကွာ ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမသိဘူး ဖြစ်နေ
တယ်”

“ကန္တာရသူရဲကောင်း မနိုးမှဖြစ်မှာကွ”

“ကန္တာရသူရဲကောင်းကို ရှင်းပစ်လိုက်မယ်ကွာ”

“ဟ...အဲဒီလိုလုပ်လို့ဖြစ်မလား၊ သူတို့ဆီမှာ အဆင့်ဆင့်
အုပ်ချုပ်တာကွ၊ အုပ်စုငယ်ခေါင်းဆောင်တွေရှိသေးတယ်၊
အဲဒီထဲက ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ထပ်တက်လာဦး
မှာပဲ”

“မိန်းကလေးကို နှိုးလိုက်ကွာ”

“ဟ...ပုံစံကိုပဲ ကြည့်ပါဦး၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ကြည်
ကြည် နူးနူးပုံစံကွ၊ ငါကနှိုးလိုက်လို့ ထဆော်ရင်ဒုက္ခပဲ၊
ငါတို့သေမှာ၊ ဒီ ဟန်ဝမ်တစ်မြို့လုံးကို ကန္တာရသားတွေက
စီးနင်းတားတာကွ”

“အေးကွာ၊ ငါလဲ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

ကျောက်ခားရှင်သည်မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လျက် စဉ်းစား
နေ၏။

သူ၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းလိုလို ဝင်းပသွားသည်။

“မင်း အကြောပိတ်ပညာ တတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အေး...တတ်တာပေါ့၊ မင်းကောမတတ်ဘူးလား”

“မတတ်လို့မေးနေတာပေါ့ကွ၊ မင်းအကြောပိတ်ပညာ တတ်ရင် ဒီကောင်ကို အကြောပိတ်လိုက်စမ်း၊ ကောင်မလေး ကို ခေါ်ဖို့ ငါ့တာဝန်ထား”

“ငါလဲ စောစောကတည်းက စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ခက် တာက သူတို့အနေအထားပဲကွ၊ အကြောဆုံက လက်ပြင် ကျောတက်မှာရှိတယ်....

“ဒီကောင်အိပ်နေပုံကို မင်းကြည့်ပါလား၊ ငါဘယ်လို လုပ် အလုပ်ဖြစ်မှာလဲ၊ သူ့ကိုအကြောပိတ်သွားအောင်နှိပ်ရ မှာကွ၊ ဒီပြင်အကြော သွားနှိပ်မိရင် ငါတို့တွေ ပြေး ပေါက် မှားပြီပေါ့ကွာ”

“အဲဒါလဲ ဒုက္ခပဲ”

“မင်းနော်....သူက ဓားသမားကွ၊ အခုလို နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက် အိပ်နေတာကလဲ သူတို့ ဘယ်လောက်အပျော်ကြူး တားတယ်ဆိုတာကို သက်သေပြနေတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ အခန်းကို စိတ်ချလို့ အိပ်နေတာ၊ နို့မို့ဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ မလွယ်ဘူး”

“သိပါတယ်ကွာ”

သူတို့စကားပြောနေသည်မှာ တိုး တိုး က လေး ဖြစ် ပြီး လျှောက်လှမ်းသည့်အခါတွင်လည်း ကြောင်လျှောက်သလို လျှောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောက်ဓားရှင်က....

“ကဲ....ဒီလိုလုပ်၊ ငါက သူ့ လည်မျိုကိုဖြတ်ဖို့ အသင့်ပြင် ထားမယ်၊ မင်းက ပခုံးအောက်လက်သွင်းပြီး အကြောဆုံကို နှိပ်ပေတော့....

“သူ နှိုးလာတာနဲ့ ငါကလည်မျိုဖြတ်မယ်၊ သူ့ကိုသတ် ဖို့တော့အမိန့်မပါဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သတ်လိုက်ရင် မြို့စား ဝမ်းတောင်သာလိမ့်ဦးမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“အေးကွာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒီနည်းလမ်းအတိုင်းလုပ်ရ မှာပဲ”

ဓားနှစ်လက်သည် ပခုံးအောက်သို့နှိုက်ရန်ဟန်ပြင်သည်။ ကျောက်ဓားရှင်က လျော်ချန်း၏ လည်မျိုကို ဖြတ်ရန် အသင့်ပြင်၏။

ထိုအခါ ဓားနှစ်လက်သည် သူ့လက်ကို လျော်ချန်း၏ ပခုံးအောက်သို့ အသာအယာ ထိုးသွင်းတော့သည်။

ထိုစဉ်....

စီလူရိန် လှုပ်ရှားလာသဖြင့် ဓားနှစ်လက် ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

သူမ ပြန်ငြိမ်သွားသည်။

ဓားနှစ်လက်သည် လက်ကို ဆက်လက်ထိုးသွင်းရန် ပြင်လေ၏။

ထိုအခါ လျော်ချန်း လှုပ်ရှားလာပြန်သဖြင့် သူငြိမ်လိုက်ရပြန်သည်။

ကျောက်ဓားရှင်သည် ဓားကို အသင့် ကိုင်ထားသော်လည်း နဖူးမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်လာနေသည်။

ဓားနှစ်လက်သည် လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ထိုးသွင်းနေရာ လိုအပ်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားသဖြင့် မျက်နှာကြီးသည် ဝင်းထိန်သွားသည်။

အကြောဆုံနေရာကို သူ စမ်းသပ်မိလေပြီ။

သူသည် အတွင်းအားသုံးပြီး ထိုနေရာကို နှိပ်လိုက်၏။

“ကဲကွာ”

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်ရှိသည်။

သူ့အကြောပိတ်လိုက်လျှင် လျော်ချန်း အကြောပိတ်သွားမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း လျော်ချန်းသည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီး လှုပ်ရှားမလာတော့ချေ။

“ဟင်း....”

ဓားနှစ်လက် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

အခန်း (၂၉)

ပိတ်မိသူများ

ကျောက်ခားရှင်သည် မြောက်ထားသည့်ခားကို ချလိုက်သည်။

ကန္တာရ သူရဲကောင်း လျော်ချန်းကား ကြေးရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မရွားနိုင်။ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားလေပြီ။

စီလူရိန်သည် ပထမတစ်ချက် ပုတ်ခတ်လိုက်သောအခါ နှိုးမလာချေ။

ဒုတိယအကြိမ် ပုတ်ခတ်လိုက်သောအခါမှ နှိုးလာသည်။

နှိုးလာလာချင်း ရုပ်ဖျက်လာကြသော ကျောက်ခားရှင်နှင့် ခားနှစ်လက်ကို မမှတ်မိသဖြင့် အော်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျောက်ခားရှင်က လျင်မြန်စွာ စီလူရိန်၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

“သခင်မလေး၊ မအော်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ပါ၊ ဖုဟင်နဲ့ အင်ဟုတ်တို့ပါ”

ကျောက်ခားရှင်က စီလူရိန်၏ နားနားသို့ ကပ်ကာ တီးတိုး ပြောလေ၏။

ပထမတော့ စီလူရိန်က မယုံပေ။

ခားနှစ်လက်က သူရုပ်ဖျက်ထားသည်များကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သောအခါမှ စီလူရိန်ယုံသွားသည်။

“သခင်မလေး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ယုံပြီလား”

စီလူရိန်က ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသည့် လက်ကို ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။

“ရှင်.... ရှင်တို့.... ကျောက်ခေးရှင်နဲ့ ဓားနှစ်လက်တို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သခင်မလေးကို လာကယ်တာပါ”

ကျောက်ခေးရှင်က ရှင်းပြလိုက်၏။

ဓားနှစ်လက်က....

“အဲ.... အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီက မြန်မြန်ခွာကြမယ်၊ စံအိမ်တော်ဆိုတော့ အစောင့်များတယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာဆို ရင် လူနေအိမ်ခြေတွေထဲ ဝင်ပုန်းလို့ ရတယ်”

ထိုအခါ စီလူရိန်က ငြင်းဆန်တော့သည်။

“ဟင့်အင်း.... ကျွန်မမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ရှင်တို့တာသာ သွားကြ”

ထိုအခါ ကျောက်ခေးရှင် ဦးနှောက်ခြောက်သွားတော့သည်။

“သခင်မလေးအာပြောလိုက်တယ်၊ ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မ ရှင်တို့နဲ့ မလိုက်ဘူးလို့ ပြောနေတာ”

“မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဒီကောင်တွေက အရှိုင်း အစိုင်းကောင်တွေ၊ သခင်မလေး ဒုက္ခဖြစ်မှာပေါ့၊ သူတို့နဲ့ အတူနေဖို့ မလွယ်ဘူးနော်”

“မလိုက်ဘူး၊ ကျွန်မ အဆင်ပြေနေပါပြီ”

“ဟာ.... သခင်မလေး စဉ်းစားပါဦး၊ သခင်မလေးက ဟန်ထရုတ်ပါ၊ သူတို့က သဲကန္တာရသားတွေပါ၊ သခင်မလေးနဲ့ သူတို့နဲ့ အကျင့်စရိုက်က လုံးဝမတူပါဘူး၊ သခင်မလေးပဲ စိတ်ဒုက္ခရောက်မှာပါ”

ကျောက်ခေးရှင်က ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်မ ဒုက္ခမရောက်ပါဘူး၊ သူတို့က ကျွန်မကို ဒုက္ခမပေးကြဘူး၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံကြတယ်၊ သူတို့ မဆိုးပါဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို မြို့စားကြီးကခေါ်ခိုင်း လိုက်လို့ အသက်စွန့်ပြီး လာကယ်ကြရတာပါ၊ သခင်မလေး လိုက်ခဲ့ပါ၊ ငြင်းမနေပါနဲ့”

ကျောက်ခေးရှင်၏ အသံသည် အနည်းငယ် မာကျောလာသည်။

စီလူရိန်က....

“ရှင်တို့ဘာသာ သွားလို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မှာနော်”

ကျောက်ခားရှင်သည် ကပျာကယာပြောလေ၏။

“အော်တော့ မအော်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သွားဆိုရင် သွားပါ့မယ်၊ ကဲ....ခားနှစ်လက်ရေ”

ကျောက်ခားရှင်က ခားနှစ်လက်အား မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

ခားနှစ်လက်လည်း လျင်ပါသည်။

စကတည်းက စည်လူရိန် ငြင်းနေသောအခါ ခားနှစ်လက်က မကြည်လင်တော့ပါ။

သူသည် စီလူရိန်၏အကြွေကို ထိုးပိတ်လိုက်တော့၏။ စီလူရိန် ပျော့ခွေကျသွားသည်။

ကျောက်ခားရှင်သည် ထိုအခါကျမှ သူ့ဒေါသများ ပွင့်ကန်ထွက်လာတော့၏။

“ဟင်း....ငါတို့က မြို့စားကြီးမျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး အသက်စွန့်လာကယ်တာကို သူက ငြင်းနေရသေးတယ်၊ ဘာကြောင့်ငြင်းရတယ်ဆိုတာတော့ ငါတို့ သဘောပေါက်ပြီးပါပြီ....

“ကဲ....ခားနှစ်လက် သူ့ကိုငါထမ်းမယ်၊ ထွက်ကြစို့။”

“အေးလေ....အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ငါတို့ ဒုက္ခရောက်စေတဲ့ မလို့၊ အင်း....ယိမင်ရောက်တဲ့အထိ ကိုယ့်ဒုက္ခကို သယ်သွားကြရမှာပါလား”

သူတို့သည် တစ်ယောက်က စီလူရိန်ကိုထမ်းလျက် တစ်ယောက်က ခားဆွဲလျက် ရှေ့မှ ထွက်သွားတော့သည်။ သူတို့သည် ပိတ်ထားသောတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

နှစ်ယောက်စလုံး အာမေဇိုတ်သံများ ထွက်သွားကြတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

အခန်းအပြင်၌ ကန္တာရခေးသမားများသည် တပ်စု
တစ်စုစာမက ဝိုင်းထားသောကြောင့်တည်း။

ကျောက်ခေးရှင်နှင့် ခေးနှစ်လက်တို့သည် သူတို့၏ဇာတ်
သိမ်းမကောင်းကြပြီကို သိလိုက်မိသည်။

ကျောက်ခေးရှင်သည် နောက်သို့ဆုတ်ပြီး မိန်းကလေးကို
ကြမ်းပြင်သို့ ချလိုက်လေ၏။

သူသည် လက်တစ်ဖက်က ခေးကို အသင့်ကိုင်ပြီးဖြစ်
လေသည်။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ကန္တာရခေးသမားများ၏
အလယ်မှ ထွက်လာကာ တဟဲဟဲရယ်နေလေ၏။

“သူ့ရဲကောင်းကြီးတွေ၊ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ခုန်ဆုတ်ကြရ
တာလဲ”

ထိုအဘိုးကြီးကပင် ပြောသည်။

ကျောက်ခေးရှင်နှင့် ခေးနှစ်လက်တို့သည် ထိုအဘိုးကြီး
ကို အသေအချာကြည့်သည်။

မြင်ဖူးသလိုလို ထင်မှတ်ကြသဖြင့် အသေအချာကြည့်ခြင်း
ဖြစ်ကြသည်။

“ဟင်...ဟို...ဟို...ဟို”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် အမူးသမားကြီး
ပါ။ အဲဒီတုန်းက မင်းတို့ မသတ်နိုင်တော့ မင်းတို့ သေဖို့ဖန်
လာတာပဲ”

ထိုအဘိုးကြီးကား ဝါတန်းစုပေထည်း။

သူတို့သည် ကြီးစွာနောင်တ ရမိကြသည်။

ဤသို့သော အမှားမျိုးကို သူတို့ ယခင်က မတွေ့ကြုံဖူး
ကြသဖြင့် သူတို့ ခံသွားကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့....

အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်ရလေပြီ။

စတွေ့ရသော အမှိုက်ကလေးတစ်ပင်ကို မရှင်းခဲ့မိသဖြင့်
သူတို့ အသက်ဘေးနှင့် ကြုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်မိ
ကြသည်။

သူတို့အကြည့်ထဲတွင် ဝါတို့တော့ မှားပြီဟူသည့် အကြည့်များနှင့် ကြည့်မိခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ဘိုးသက်ပြင်းက....

“မင်းတို့ကို ကျုပ် မသိပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်ကသော့ကို လာယူမှ ကျုပ် သတိရတာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ငြိမ်နေလိုက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့ကို အခုလိုရှင်းမှ ပိုပီပြင်မယ်ဆိုတာ သိလို့ပဲ”

သူသည် ကန္တာရခားသမားနှစ်ဆယ်ခန့်ကို ပီတိဖြစ်သော အကြည့်နှင့်ကြည့်၍ ပြောလေ၏။

ဘိုးသက်ပြင်းက....

“ကဲ...မင်းတို့ တိုက်ပွဲဝင်ကြမလား၊ အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံမလား၊ တိုက်ပွဲဝင်ရင်တော့ မင်းတို့ သေမှာပဲ....

“အဖမ်းခံရင်တော့ သေဖို့များတယ်၊ ဒါပေမယ့် လွတ်ချင်လွတ်နိုင်တယ်၊ ကဲ...မင်းတို့ ကြိုက်တဲ့လမ်းကို ရွေးကြ”

ထိုအခါ ကျောက်ခားရှင်က....

“ကျုပ်တို့က ခားသမားတွေဗျ၊ ပြေးလို့လွတ်နိုင်ရင် ပြေးဖို့ဝန်မလေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြေးလို့မလွတ်ဘူးဆိုရင်တော့ တစ်သက်သေရင် တစ်သက်ကျေတယ်၊ နှစ်သက်သတ်နိုင်ရင် နှစ်သက်မြတ်တယ်လို့ ယူဆတဲ့လူတွေပါ အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားလူတွေကို သတ်ခိုင်းပေတော့”

ခားနှစ်လက်ကလည်း....

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ့စကားက အင်မတန်သင့်မြတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က သေလူတွေပဲ၊ ခင်ဗျားတို့လူတွေကို သတ်နိုင်သလောက် ကျုပ်က သတ်သွားမှာပဲဗျို့၊ ကဲ...စပေတော့”

ဝါတန်းစုက ရယ်သည်။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...မင်းတို့သဘောပါပဲကွာ၊ သေလူရဲ့အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောရမှာပေါ့”

သူသည် လက်မြှောက်၍အချက်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ....

ကန္တာရဝေးသမားများသည် သူ့အား အမဲဖျက်သလို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

“ဝိုး...”

“ဝှစ်...ဝှစ်”

“ထန်း...ထန်း”

“ချလွှမ်း...”

“ဝုန်း...”

မာန်သွင်းသံ၊ ကြွေးကြော်သံ၊ အော်သံ၊ ဟစ်သံများသည် ဆူညံသွားသည်။

နှစ်ယောက်နှင့် အယောက်နှစ်ဆယ် ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက် ပွဲသည် အသက်လှပွဲကြီးဖြစ်၍ ကြည့်ကောင်းလှပေတော့ သည်။

ကျောက်ခင်းရှင်နှင့် ခင်းနှစ်လက်တို့မှာ မြို့ခင်းကြီး စီတန်ကုံး၏ သစ္စာရှိတည်များဖြစ်သည်။

သက်တော်စောင့်များဖြစ်သည်။ ထိပ်တန်းခင်းသမား များလည်း ဖြစ်ကြသည်။

ထိပ်တန်းခင်းသမားများဖြစ်၍ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖွင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

လွတ်မည်ထင်လျှင်ပြေးမည်။ မလွတ်ဘူးထင်လျှင် အသေ ခံ၍ အကျအဆုံးများအောင်တိုက်မည်။ သူတို့စကားက ရှင်း ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကန္တာရဝေးသမားတို့သည် အကျအဆုံး နည်းပါးအောင် ဂရုတစိုက် တိုက်ခိုက်ရတော့မည်။

တကယ်စင်စစ်ကား တိုက်ပွဲသည် ဤသို့မဟုတ်ချေ။

ကန္တာရဝေးသမားများသည် သေချင်သေ ဂရုမစိုက်ဘဲ တိုက်ခိုက်သဖြင့် ကျောက်ခင်းရှင်တို့မှာ အလူးအလဲခုခံရ တော့သည်။

ကျောက်ခင်းရှင်တို့က ဝါတို့သေလုပဲဟု အမှုမထားကာ တိုက်သကဲ့သို့ ကန္တာရဝေးသမားများမှာလည်း အသက်စွန့်၍ တိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်၌ ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုသည် စီလူရိန်ကို အကြောဖွင့်ပေးပြီး လျော်ချန်းအားလည်း သွားရောက် အကြောဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

စီလူရိန်သည် ဝမ်းသာအားရ လျော်ချန်း၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သည်။

လျော်ချန်းကလည်း ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက် လေသည်။

သူသည် ဓားသမားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး....

“သူတို့က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဘိုးသက်ပြင်းက....

“မြို့စားကြီး စီတန်ကုံးရဲ့ သူရဲကောင်းတွေပေါ့၊ စီလူရိန်ကို လာကယ်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ထိုအခါ လျော်ချန်းက ရယ်သည်။

“စီလူရိန်က မလိုက်ဘူးဆိုတော့ သူတို့ အကျပ်ရိုက် သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ခုတော့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးတွေ ကယ် သူဝေး ဖြစ်နေရပြီ၊ ဟား....ဟား....ဟား”

ထိုစဉ်....

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”

“ထန်း....”

“ချွမ်း....”

“ချလွမ်း....”

ကျောက်ဓားရှင်တို့မှာ ကန္တာရသားများကို အန္တရာယ် မပေးနိုင်ကြပေ။

ဝိုင်းလာသူများမှာ လက်ရွေးစင် ဓားသမားချည်းဖြစ်၍ လက်ပန်းကျမတတ် တိုက်ခိုက်နေရသည်။

ကျောက်ဓားရှင်သည် အခန်းထောင့်၌ ပိတ်မိနေရာ သူသည် ခုန်ထွက် ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ သူ့ခမျာ အကျ မတော်ပေ။

ဝါတန်းစုကို ကျောပေး၍ ကျခြင်းဖြစ်ရာ ဝါတန်းစု၏ ခြေထောက် လှစ်ခနဲလှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

“ဝုန်း....”

ဝါတန်းစုက ကန်လိုက်ခြင်းသာတည်း။

ထိုအခါ ကျောက်ဓားရှင်သည် လျော်ချန်းရှေ့ မှောက် လျက်ကြီး လဲကျသွားသည်။

၃၁၆ ● ထက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သူသည် ကုန်းရုန်းထရန် ကြံလိုက်၏။

သို့သော်....

သူ မထနိုင်တော့ချေ။

ကျောကုန်းကို ခြေတစ်ဖက်က ဖိနှင်းယားလေပြီ။

လျော်ချန်းက သူ့ကျောကုန်းကို ခြေထောက်ဖြင့် ဖိနှင်းထားပြီး သူ့လည်ပင်းကို ဓားဖြင့်ထောက်ထားလေ၏။

လျော်ချန်းသည် ထိုအခါကျမှ ကျောက်ခင်းရှင်နှင့် ဓားနှစ်လက်တို့မှန်း သိတော့သည်။

“ဪ...ခင်ဗျားတို့က စီလူရိန်ကို လာပြီး ကယ်ကြတာကိုး”

သူသည် ဘိုးသက်ပြင်း ဝါတန်းစုဆီသို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“အဘ၊ သူတို့က သာမညသိုင်းသမားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မြို့စားဟောင်း စီတန်ကုံးရဲ့ သက်တော်စောင့် တပည့် နှစ်ယောက်ပဲ။ ကန္တာရသိုင်းသမားတွေ အထပ်ထပ်ခိုင်းထားတဲ့

မြို့ထဲကို သူတို့နှစ်ယောက်ဝင်လာရဲတာကတော့ အတော့ကို ချိုးကျူးဖို့ကောင်းတယ်”

ဘိုးသက်ပြင်းသည် အံ့ဩသွားလေ၏။

“ဪ...ဒါကြောင့် သူတို့ဝင်လာရဲတာကိုး၊ ကျုပ်က သာမန်သိုင်းသမား မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သိပါတယ်။ စံတော်အိမ်ကြီးထဲ ဆိုးဖောက်ဝင်လာရဲတယ် ဆိုကတည်းက အစွမ်းကတော့ ရှိပြီပေါ့လေ”

လျော်ချန်းက....

“ဒါပေါ့၊ အစွမ်းမရှိဘဲနဲ့ မဝင်ရဲဘူးလေ၊ ကဲ...ခင်ဗျားတို့ ဘာအာလုပ်တာလဲ”

လျော်ချန်းသည် သူတို့အား စုပြီး မေးလိုက်၏။

ကျောက်ခင်းရှင်က....

“ကျုပ်တို့ မြို့စားသမားကို လာကယ်တာပါ”

“ခင်ဗျားတို့ ခေါ်လို့မရဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း... စိတ်ပြောင်းနေတယ်၊ အခေါ်ရခက်နေလို့ ကျုပ်တို့ အကြောပိတ်ပြီးခေါ်အထွက်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ဓားသမားတွေနဲ့ တိုးတော့တာပဲ”

ထိုအခါ အခြားကန္တာရခင်းသမားတစ်ဦးက....

“မြို့စားကြီး...မြို့စားကြီး ခဏဖယ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် တို့ တစ်ယောက်ချင်း သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ တိုက်ပါ့မယ်။ သူတို့ ခားစွမ်းထက်သလား၊ ကျွန်တော်တို့ ခားစွမ်းထက် သလားဆိုတာ မြို့စားကြီး တွေ့ခွင့်ရပါမယ်”

ထိုအခါ မြို့စားကြီးလျော်ချန်းက....

“အေး...မင်းတို့ ဒီလိုဝိုင်းတိုက်နေတာကိုတော့ ငါ မတွေ့ချင်ဘူး၊ တစ်ယောက်ချင်းတိုက်တာကိုပဲ ငါတွေ့ချင် တယ်။ မင်းတို့က ဝိုင်းတိုက်နေတော့ သူတို့ကို ချီးမြှောက် သလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

“စိတ်ချပါ။ တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ပါ့မယ်”

“အေးပါ။ ငါတို့ ကန္တာရသားခင်းသမားတွေဟာ ခင်း နဲ့ဖက်မွေးလာတယ်လို့ ပြောစမှတ်ပြုတယ်။ ဒီလိုလူတွေက အဲဒါနဲ့ကျင်းနဲ့ဝင်တိုက်တာကတော့ သိပ်သဘာဝမကျလှဘူး။ တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ကြ”

ထိုအခါ....

ကျောက်ခင်းရှင်နှင့် ခင်းနှစ်လက်တို့ကပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့က အကောင်းဆုံးတိုက်ပါ့မယ်။ နိုင်ရင် ဆုလာဘ်က တယ်လို့ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့အသက်ကို ခွင့်လွှတ်မယ်။ ဟန်ဝမ်မြို့စား ဟောင်းရှိရာကို သွားခွင့်ပြုမယ်”

“စိန်လိုက်လေ”

ထိုအခါ....

ကန္တာရခင်းသမားနှစ်ဦးနှင့် ကျောက်ခင်းရှင်တို့နှစ်ဦး သည် ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ကြလေတော့ သည်။

နားဝါဦးမည်

ဓက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်